

การเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษและความฉลาดทางอารมณ์ของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2
กับการสอนแบบเดิม

ปริญญานิพนธ์
ของ
เพ็ญลักษณ์ เทศขยัน

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกการมัธยมศึกษา
กันยายน 2545
ลิขสิทธิ์เป็นของ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

428.430712

พ. 6 75.0

3 1

การเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษและความฉลาดทางอารมณ์ของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2
กับการสอนแบบเดิม

บทคัดย่อ

ของ

เพ็ญลักษณ์ เทศขยัน

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกการมัธยมศึกษา

กันยายน 2545

๒ ๒๕๔๕

เพ็ญลักษณ์ เทศขยัน. (2545). การเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษและความฉลาดทางอารมณ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 2 กับการสอนแบบเดิม. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. (การมัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ คณะกรรมการควบคุม รศ.ดร. เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย, รศ. อัจฉรา สุขารมณ.

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษและความฉลาดทางอารมณ์ของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 กับการสอนแบบเดิม

กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2545 โรงเรียนอัสสัมชัญ เขตบางรัก กรุงเทพมหานคร จำนวน 100 คน โดยการสุ่มอย่างง่าย แบ่งออกเป็นกลุ่มทดลอง 50 คน และกลุ่มควบคุม 50 คน ดำเนินการทดลองโดยใช้แผนการวิจัยแบบ Randomized Control Group Pretest-Posttest Design กลุ่มทดลองได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 และกลุ่มควบคุมได้รับการสอนแบบเดิม ใช้เวลาในการทดลอง กลุ่มละ 20 คาบ คาบละ 50 นาที โดยใช้เนื้อหาเดียวกัน

เครื่องมือที่ใช้ในการทดลองคือ แผนการสอนกลุ่มทดลอง 2 แผน แผนการสอนกลุ่มควบคุม 2 แผน แบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษจำนวน 40 ข้อ แบบประเมินความฉลาดทางอารมณ์จำนวน 52 ข้อ สถิติที่ใช้ในการวิจัยคือ t - test for independent samples และ t - test for dependent samples

ผลการวิจัยพบว่า

1. นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 กับนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบเดิม มีความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
2. นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 กับนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบเดิม มีความฉลาดทางอารมณ์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
3. นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 มีความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ ก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
4. นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบเดิม มีความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ ก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
5. นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 มีความฉลาดทางอารมณ์ ก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
6. นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบเดิม มีความฉลาดทางอารมณ์ ก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

A COMPARISON OF ENGLISH COMPREHENSION AND EMOTIONAL
INTELLIGENCE OF MATHAYOM SUKSA I STUDENTS THROUGH INSTRUCTION
BASED ON CONCENTRATED LANGUAGE ENCOUNTERS (MODEL II)
AND TRADITIONAL APPROACH

AN ABSTRACT
BY
PENLUCK THETKAYAN

Presented in partial fulfillment of the requirements
for the Master of Education degree in Secondary Education
at Srinakharinwirot University
September 2002

Penluck Thetkayan. (2002). *A Comparison of English Reading Comprehension and Emotional Intelligence of Mathayom Suksa I Students Through Instruction Based on Concentrated Language Encounters (Model II) and Traditional Approach*. Master Thesis, M.Ed. (Secondary Education) Bangkok : Graduate School, Srinakharinwirot University. Advisor Committee : Assoc.Prof.Dr.Saowalak Rattanaich, Assoc. Prof. Aschara Sukharomana

The purpose of this research was to compare Mathayom Suksa I students' reading Comprehension and Emotional Intelligence through instruction based on concentrated Language Encounters (Model II) and Traditional Approach.

The samples of this study were 100 students of Mathayom Suksa I in first semester of the 2002 school year of Assumption College. They were simply randomized and divided in experimental and control groups with fifty students in each. The randomized control group pretest – posttest design was used in the experiment. The experimental group was taught through the instruction based on Concentrated Language Encounters (Model II) ; whereas the control group was taught through the instruction based on Traditional Approach. Each group was taught with the same content for twenty 50 - minute periods.

The instruments used in this study were 2 lesson plans for each group, the English reading comprehension with 40 multiple choice questions and the Emotional Intelligence with 52 numeral rating scale questions. The data were statistically analyzed by t- test for independent samples and t- test for dependent samples.

The research findings were as follows :

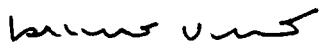
1. The English reading comprehension between the experimental and control groups was significantly different at the .01 level.
2. Emotional Intelligence between the experimental and control groups was significantly different at the .05 level.
3. The English reading comprehension of the experimental group, before and after the experiment, was significantly different at the .01 level.
4. The English reading comprehension of the control group, before and after the experiment, was significantly different at the .01 level.
5. Emotional Intelligence of the experimental group, before and after the experiment, was significantly different at the .01 level.
6. Emotional Intelligence of the control group, before and after the experiment, was significantly different at the .01 level.

ปริญญานิพนธ์
เรื่อง

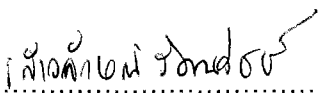
การเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษและความฉลาดทางอารมณ์ของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2
กับการสอนแบบเดิม

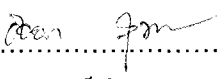
ของ
นางเพ็ญลักษณ์ เทศขยัน

ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกการมัธยมศึกษา (การสอนภาษาอังกฤษ)
ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

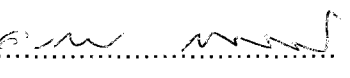

..... คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
(รองศาสตราจารย์ ดร. นภาพร หะวานนท์)
วันที่ 30 กันยายน พ.ศ. 2545

คณะกรรมการสอบปริญญานิพนธ์

..... ประธาน
(รองศาสตราจารย์ ดร. เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย)

..... กรรมการ
(รองศาสตราจารย์ อัจฉรา สุขารมณ์)

..... กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. บังอร พานทอง)

..... กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม
(อาจารย์อรรณ สัมมาพันธ์)

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ได้รับทุนอุดหนุน
และส่งเสริมปริญญานิพนธ์ของ
“ ทบวงมหาวิทยาลัย ”

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงได้ เพราะความเมตตาและความอนุเคราะห์จาก รองศาสตราจารย์ ดร. เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย รองศาสตราจารย์ อัจฉรา สุขารมณ์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. บังอร พานทอง และท่านอาจารย์อรรณพ สัมมาพันธ์ ที่กรุณา ให้คำปรึกษา แนะนำสิ่งต่างๆ อันเป็นประโยชน์อย่างยิ่ง ผู้วิจัยถือโอกาสขอกราบขอบพระคุณ เป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้ด้วย

ขอขอบพระคุณ Mr.Pascal Germino Mr.Richard Bewates Mr.Stuart Thomason Mr. Alex J.E. Paton และ Mr.Brady Beaubien ที่ให้คำแนะนำ ตรวจ แก้ไข เครื่องมือที่ใช้ ในการทดลอง และอาจารย์พรพิมล ประสงค์พร ที่ได้สละเวลามาช่วยเหลือ ตรวจสอบ ตลอดจนให้ข้อคิดที่เป็นประโยชน์แก่ผู้วิจัย

ขอขอบพระคุณนักวิจัย นักวิชาการ นักการศึกษา ครูอาจารย์ และนิสิตรุ่นพี่ๆ ที่ได้ เขียนงานไว้ให้ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้า

ขอขอบพระคุณมูลนิธิคณะเซนต์คาเบรียลแห่งประเทศไทย และคณะกรรมการทุกท่าน ที่ให้โอกาสส่งเสริมและสนับสนุนการศึกษาในครั้งนี้ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ภราดาสุรสิทธิ์ สุขชัย ผู้อำนวยการโรงเรียนอัสสัมชัญ

ขอขอบพระคุณผู้ช่วยอาจารย์ใหญ่ทุกฝ่าย หัวหน้าหมวดภาษาต่างประเทศ หัวหน้าสายระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 คุณครูโรงเรียนอัสสัมชัญทุกท่าน และนักการภารโรง ที่อำนวยความสะดวกและช่วยเหลือเป็นอย่างดี โดยเฉพาะอย่างยิ่ง มาสเตอร์ทบ เสนีย์ มิสวิศสุณี แทนประเสริฐสุข มิสสุภาวดี เพ็ชรสกุล มิสปรานอม ฉัตรโชคไพศาล มิสวิมลรัตน์ มากทรัพย์ มิสรุ่งรัตน์ ช่างโชติ มิสศรียา บินอารี มาสเตอร์จิระเดช วัฒนโยธิน ครูระดับชั้น มัธยมศึกษาปีที่1 ครูสำนักผู้อำนวยการ ครูห้องการเงิน ครูห้องวิชาการ ครูห้องธุรการ ครูแนะแนว ครูคอมพิวเตอร์ และครูประชาสัมพันธ์

ขอขอบพระคุณคุณครูหมวดภาษาต่างประเทศที่กรุณารับภาระหน้าที่แทนตลอดระยะเวลาที่ลาศึกษาในครั้งนี้

ขอขอบคุณนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ปีการศึกษา 2544 และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ปีการศึกษา 2545 โรงเรียนอัสสัมชัญ ที่ให้ความร่วมมือในการทดลองเป็นอย่างดี

ขอขอบคุณ พี่ น้อง เพื่อนๆ เอกการมัธยมศึกษา และญาติมิตรทุกท่านที่มีส่วน ช่วยเหลือและให้กำลังใจผู้วิจัยมาตลอด โดยเฉพาะอย่างยิ่ง คุณพวงเพ็ญ – คุณธนะศักดิ์ เกิดภู เจ้าของบ้านถ้ำเอกสาร P.P. Center สาขาทำน้ำศิริราช คุณอดิพล จิรันทร และคุณดรทน์ รักประสงค์

ขอกราบขอบพระคุณเป็นพิเศษสำหรับ คุณแม่ทองเจือ เดชบัณฑิตย์ คุณแม่สว่างจิตต์ เทศขยัน คุณพ่อภิรักษ์ เดชบัณฑิตย์ คุณพ่ินพลักษณ์ เดชบัณฑิตย์ อาจารย์ดำรงค์ เทศขยัน ที่เอื้ออาทร ห่วงใย ให้การอุปถัมภ์ คอยช่วยเหลืออย่างสม่ำเสมอ และ ขอขอบคุณ นายลิขิต เทศขยัน เด็กหญิงมณฑกาญจน์ เทศขยัน ที่ให้ความร่วมมืออย่างดียิ่งในด้านคอมพิวเตอร์ และเป็นแรงใจให้เสมอมา

ท้ายนี้ผู้วิจัยรู้สึกสำนึกในพระคุณของบุพการี และบรรดาครู อาจารย์ทุกท่าน ที่ให้การอบรม ดูแลเอาใจใส่ ประสิทธิ์ประสาทวิชาแก่ผู้วิจัยกระทั่งสามารถประสบความสำเร็จถึงจุดนี้ได้ ดังนั้นคุณค่าและประโยชน์ของปริญญาพนธ์ฉบับนี้ จึงขอมอบให้เป็นเครื่องสักการะบูชาแต่ท่านทั้งหมด

เพ็ญลักษณ์ เทศขยัน

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ.....	1
ภูมิหลัง.....	1
ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า.....	4
ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า.....	5
ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า.....	5
ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า.....	5
ตัวแปรที่ศึกษา.....	6
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	6
สมมติฐานในการศึกษาค้นคว้า.....	8
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	9
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการอ่าน.....	9
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา.....	19
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสอนแบบเดิม.....	73
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับความฉลาดทางอารมณ์.....	76
3 วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า.....	91
การกำหนดประชากรและเลือกกลุ่มตัวอย่าง.....	91
เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า.....	92
การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ.....	92
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	97
การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล.....	98
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	99
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	102
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	102
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	102

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
5 สรุป อภิปราย และข้อเสนอแนะ.....	108
ความมุ่งหมายในการศึกษาค้นคว้า.....	108
สมมติฐานในการศึกษาค้นคว้า.....	108
วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า.....	109
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	110
สรุปผลการศึกษาค้นคว้า.....	111
อภิปรายผล.....	111
ข้อเสนอแนะ.....	121
บรรณานุกรม.....	122
ภาคผนวก.....	131
ภาคผนวก ก.....	132
ภาคผนวก ข.....	189
ภาคผนวก ค.....	202
ภาคผนวก ง.....	211
ประวัติย่อผู้วิจัย.....	213

บัญชีตาราง

ตาราง		หน้า
1	สรุปขั้นตอนการอ่านแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา.....	50
2	แสดงตัวอย่างคำถามในการดำเนินเรื่องของอรรถลักษณะแต่ละชนิด.....	58
3	ขั้นตอนการลำดับความของอรรถลักษณะ.....	59
4	องค์ประกอบของความฉลาดทางอารมณ์ตามแนวของโกลแมน.....	80
5	องค์ประกอบของความฉลาดทางอารมณ์ตามแนวของบาร์ออน.....	83
6	คุณลักษณะของความฉลาดทางอารมณ์ของกรมสุขภาพจิต.....	84
7	แผนการสอน 2 วิธี.....	93
8	การแบ่งกลุ่มให้คะแนน.....	96
9	ตัวอย่างตารางกรอกคะแนนความฉลาดทางอารมณ์.....	97
10	แบบแผนการทดลอง.....	97
11	ผลการเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษระหว่างกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม.....	103
12	ผลการเปรียบเทียบความฉลาดทางอารมณ์ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม.....	103
13	ผลการเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของกลุ่มทดลอง ก่อนและหลังการทดลอง.....	104
14	ผลการเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของกลุ่มควบคุม ก่อนและหลังการทดลอง.....	105
15	ผลการเปรียบเทียบความฉลาดทางอารมณ์ของกลุ่มทดลองก่อนและหลัง การทดลอง.....	106
16	ผลการเปรียบเทียบความฉลาดทางอารมณ์ของกลุ่มควบคุมก่อนและหลัง การทดลอง.....	107
17	เปรียบเทียบคะแนนความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษระหว่างกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม.....	190
18	เปรียบเทียบคะแนนความฉลาดทางอารมณ์ระหว่างกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม.....	192
19	แสดงคะแนนความฉลาดทางอารมณ์ของกลุ่มทดลองก่อนการทดลอง.....	194
20	แสดงคะแนนความฉลาดทางอารมณ์ของกลุ่มทดลองหลังการทดลอง.....	196
21	แสดงคะแนนความฉลาดทางอารมณ์ของกลุ่มควบคุมก่อนการทดลอง.....	198
22	แสดงคะแนนความฉลาดทางอารมณ์ของกลุ่มควบคุมหลังการทดลอง.....	200

บัญชีตาราง (ต่อ)

ตาราง	หน้า
23 แสดงค่าความยากง่าย (p) ค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบทดสอบ ความเข้าใจในการอ่าน.....	203

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ	หน้า
1 แบบโครงสร้างการอ่านของกอฟ.....	11
2 แบบโครงสร้างการอ่านที่เน้นในระดับสูงไปสู่ระดับพื้นฐานหรือจากบนลงล่าง.....	12
3 แบบโครงสร้างการอ่านแบบปฏิสัมพันธ์ของรูเมลฮาร์ด.....	14
4 แบบโครงสร้างการอ่านแบบปฏิสัมพันธ์ของเกรบ.....	15
5 ขั้นตอนการสอนตามแนวทฤษฎีธรรมชาติ.....	21
6 การพัฒนาทักษะการสื่อสาร.....	22
7 การเตรียมหลักสูตรและการสร้างสื่อการเรียนการสอนในโครงการเทอร์เกอร์ พาร์ค	43
8 ขั้นตอนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 1.....	47
9 ขั้นตอนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2.....	48
10 ขั้นตอนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 3.....	49
11 แสดงการบอกรายละเอียดหรือรายการ.....	53
12 แสดงปัญหาและข้อแก้ไข.....	54
13 แสดงเหตุและผล.....	54
14 แสดงการเปรียบเทียบ.....	55
15 กระบวนการใช้สื่อการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา	67
16 โมเดลความฉลาดทางอารมณ์ตามแนวคิดของคูเปอร์และชาวาฟ.....	82

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ในสังคมโลกปัจจุบัน การเรียนภาษาต่างประเทศเป็นสิ่งจำเป็นที่เลี่ยงไม่ได้เพราะภาษามีใช้เป็นเพียงเครื่องมือในการศึกษาค้นคว้าหาข้อมูลที่ต้องการ และเพื่อการประกอบอาชีพเท่านั้น ยังสามารถใช้เป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสาร การเจรจาต่อรองเพื่อการแข่งขัน และความร่วมมือทั้งทางด้านเศรษฐกิจและการเมืองได้อย่างมีประสิทธิภาพ การรู้ภาษาต่างประเทศยังช่วยสร้างสัมพันธภาพที่ดีระหว่างผู้คน เพราะมีความเข้าใจวัฒนธรรมที่แตกต่างกันของแต่ละเชื้อชาติ ทำให้สามารถปฏิบัติต่อกันได้อย่างถูกต้อง (กรมวิชาการ. 2544 : 1)

สำหรับในประเทศไทยภาษาอังกฤษนับว่าเป็นภาษาต่างประเทศที่นิยมเรียนมากที่สุด เริ่มเข้ามามีส่วนเกี่ยวข้องกับชีวิตคนไทยตั้งแต่ พ.ศ. 2391 (สุมิตรา อังวัฒนกุล. 2535 : 12) มีบทบาททั้งในด้าน การศึกษา สังคม การเมือง เศรษฐกิจ การค้า การท่องเที่ยว ตลอดจนสื่อมวลชน ภาษาอังกฤษเป็นภาษาแห่งโอกาสที่คนเราจะพัฒนาแนวคิดของคน หรือเป็นภาษาที่สองที่เราจำเป็นต้องเรียนรู้เพื่อให้เราก้าวทันกับการเปลี่ยนแปลงของกระแสโลกและสังคม จัดได้ว่าภาษาอังกฤษมีอิทธิพลต่อชีวิตคนไทยมากขึ้น กลายเป็นสิ่งจำเป็นที่ทุกคนต้องเรียนรู้ แต่การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศที่ผ่านมา ทั้งในระดับ ประถมศึกษา มัธยมศึกษา และอุดมศึกษา ยังไม่ประสบความสำเร็จอย่างแท้จริง

(คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร. 2544 : 71)

จากรายงานผลการประเมินคุณภาพการศึกษาความสามารถด้านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ปีการศึกษา 2540 ในระดับประเทศ จำนวน 79,574 คน ได้คะแนนเฉลี่ย 44.70 % ควรปรับปรุง 20.92 % (กรมวิชาการ. 2542 :13) และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2540 จำนวน 103,843 คน ได้คะแนนเฉลี่ย 34.22 % ควรปรับปรุง 69.05 % ควรได้รับการพัฒนาโดยเร่งด่วนในทุกพื้นที่การศึกษาทั่วประเทศ (กรมวิชาการ. 2542 : 16, 32) และจากสรุปผลการประเมินการดำเนินงานตามแผนพัฒนาการศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม ระยะครึ่งแผน (พ.ศ.2540 – 2542) ของกรมสามัญศึกษา จำแนกตามนโยบาย พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสะสมในรายวิชาภาษาอังกฤษ ไม่ต่ำกว่าระดับเฉลี่ย 3.00 เกณฑ์การประเมินไม่น้อยกว่า 30 % นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 196,474 คน ได้ 19.21 % และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 106,559 คน ได้ 18.35 % ไม่ผ่านเกณฑ์การประเมิน (กรมสามัญศึกษา. 2544 : 10) แสดงให้เห็นว่าการจัด

การเรียนการสอนภาษาอังกฤษยังไม่สัมฤทธิ์ผลเท่าที่ควร สาเหตุมาจากปัญหาต่างๆ มากมาย ปัญหาสำคัญประการหนึ่งคือ นักเรียนขาดทักษะในด้านการอ่าน จากการวิจัยเกี่ยวกับการอ่าน ภาษาอังกฤษของนักเรียนและนักศึกษาไทยในระดับต่างๆ พบว่า ความสามารถในการอ่าน ยังอยู่ในระดับต่ำ (อัจฉรา วงศ์โสธร. 2531 : 152) มาลินี จันทวิมล (2543 : คำนำ) กล่าวว่า มีนักเรียนเป็นจำนวนมากปรารถนาว่า ประสบปัญหาเกี่ยวกับการอ่านเพื่อความเข้าใจ คือ ต้องใช้เวลาในการอ่านข้อความแต่ละตอนเป็นเวลานานกว่าที่จำเป็น และบางครั้งเมื่ออ่านจบแล้วก็ไม่สามารถจับใจความสำคัญ หรือรวบรวมรายละเอียดของเรื่องอย่างถูกต้องได้ ซึ่งสอดคล้องกับ คำกล่าวของ เอกรินทร์ สังข์ทอง (2544 : 55) ที่ว่า นักเรียนประสบปัญหาในการอ่าน ในแต่ละบทเป็นเวลานานและพบว่า หลังการสอนแล้วนักเรียนไม่ได้เข้าใจในสิ่งที่ครูสอนจริงๆ นักเรียนไม่เข้าใจเนื้อหาในบทอ่าน โดยเฉพาะนักเรียนไม่สามารถเชื่อมโยงแนวคิดที่นักเรียนอ่าน ในบทเรียนได้ บางครั้งนักเรียนเข้าใจในบทอ่านบ้างในระดับคำ หรือประโยค ซึ่งไม่สามารถใช้ ได้อย่างถูกต้องในบริบทที่อ่าน

การอ่านเป็นทักษะทางภาษาด้านการรับรู้ที่มีความสำคัญมาก เพราะการอ่านเป็น เครื่องมือในการเรียนรู้ถึงสิ่งต่างๆ ช่วยให้คนได้เพิ่มพูนความรู้จากข้อเขียนของผู้รู้ในแต่ละสาขา วิชา อีกทั้งยังเป็นรากฐานในการเรียนวิชาอื่นๆ ได้ติดตามไปด้วย นอกจากการอ่าน จะช่วยให้ การเรียนรู้ได้ดีขึ้นแล้ว ยังช่วยให้คนได้พัฒนาความคิดเป็นของตนเอง และเป็นประโยชน์ใน การดำเนินชีวิตในทุกๆ ด้านได้ นับว่าการอ่านเป็นเครื่องมือที่สำคัญในการเสริมสร้างความรู้ ประสบการณ์ และความสามารถของแต่ละคน เป็นการพัฒนาคูณภาพชีวิตมนุษย์ที่ได้ผล ระยะยาว (เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. 2536 : 5) ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ บอนด์และทิงเกอร์ (Bond and Tinker. 1967 : 4-8) ที่ว่า การอ่านมีบทบาทสำคัญต่อการดำรงชีวิตของบุคคลใน สถานการณ์ของสังคมทั้งด้านชีวิตประจำวัน เช่น การประกอบอาชีพ ด้านการศึกษา และ ยังมีบทบาทต่อความสนุกสนานเพลิดเพลิน การอ่านทำให้เกิดจินตนาการ มีอารมณ์แจ่มใส สามารถเข้าใจตนเองและผู้อื่น มีความรับผิดชอบ และปรับตัวเข้ากับสังคมได้

ในยุคของข้อมูลข่าวสาร ผู้มีความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษย่อมมีโอกาสในการ รับรู้ข้อมูลข่าวสารจากสิ่งต่างๆ ได้อย่างรวดเร็ว และแม่นยำ ครูสอนภาษาอังกฤษจำเป็นต้อง เรียนรู้กลวิธีการสอนที่สามารถช่วยพัฒนาให้นักเรียนมีความสามารถในการอ่าน ภาษาอังกฤษอย่างมีประสิทธิภาพ (วิสาข์ จิตวิตร. 2541 : คำนำ) และการเลือกใช้เทคนิค วิธีสอนอ่านเป็นสิ่งจำเป็นที่ผู้สอนไม่ควรมองข้าม ควรอย่างยิ่งที่จะต้องให้ความสนใจและมุ่ง ศึกษาพัฒนาวิธีการสอนอ่าน รวมทั้งจัดกิจกรรม สื่อต่างๆ และประเมินผลการอ่านให้มี คุณลักษณะที่จะช่วยส่งเสริมการเรียนรู้ได้อย่างรวดเร็ว ทำท่ายให้ผู้เรียนมีความอยากรู้อยากเห็น และใฝ่รู้อยู่ตลอดเวลา

นอกจากปัญหาในการอ่านแล้ว สิ่งที่เป็นปัญหาประเด็นสำคัญอีกประการหนึ่งคือ การเรียนการสอนส่วนใหญ่มุ่งเน้นแข่งขันความเป็นเลิศด้านวิชาการ ตั้งแต่ระดับอนุบาลถึงระดับอุดมศึกษา ส่งเสริมพัฒนาเฉพาะความฉลาดด้านความรู้วิทยาการ หรือ IQ (Intelligent Quotient) จนมองข้ามความสำคัญของความฉลาดทางอารมณ์ EI (Emotional Intelligence) หรือ EQ (Emotional Quotient) มุ่งส่งเสริมนักเรียนให้ได้เนื้อหามากๆ โดยไม่คำนึงถึงความรู้สึกและความต้องการที่แท้จริงของนักเรียน เข้าใจผิด คิดว่าคนเรียนเก่งคือคนดี ทำให้คนเราจำเป็นต้องมุ่งส่งเสริมความเก่งของตน กลายเป็นนักฉวยโอกาส คิดเอาเปรียบผู้อื่น เห็นแก่ตัว จนขาดความสุข เกิดความเครียด วิตกกังวล มีความกดดันทางอารมณ์อย่างเห็นได้ชัด ส่งผลให้เกิดปัญหาต่างๆ ดังที่เห็นอยู่ในปัจจุบัน วีระวัฒน์ บัณฑิตามัย และ อุตสา สุทธิสาคร (2542 : 3) กล่าวว่า บุคคลที่จะประสบความสำเร็จในชีวิตได้จะต้องเป็นคนเก่งทั้งสติปัญญา (IQ) และมีทั้งความฉลาดทางอารมณ์ (EQ) รวมกัน บุคคลที่มีสติปัญญาดีบางคนล้มเหลวในการทำงาน เนื่องจากปัญหาการควบคุมอารมณ์และด้านมนุษยสัมพันธ์ ตามทัศนะนักจิตวิทยามนุษยนิยม ได้เน้นความสำคัญของการเรียนรู้ด้านจิตพิสัย (Affective Domain) ว่ามีความสำคัญเท่ากันหรือยิ่งกว่าการเรียนรู้ด้านพุทธิพิสัย (Cognitive Domain) (สุรางค์ โค้วตระกูล, 2541 : 344) โคมส์ (Combs, 1982 : 494 - 497) กล่าวว่า การพัฒนาด้านจิตพิสัยมีความสำคัญมาก โรงเรียนควรเน้นวัตถุประสงค์ด้านจิตพิสัยตั้งแต่เริ่มเข้าเรียน ทศพร ประเสริฐสุข (2543 : 16 - 17) กล่าวว่า ระบบการศึกษาของไทยปัจจุบัน ส่วนใหญ่มุ่งเน้นการเรียนการสอนที่พัฒนา IQ ให้มีความสำคัญกับ EQ น้อย ชีวิตในโรงเรียนนักเรียนมักได้รับการฝึกฝนให้เก่งทางด้าน IQ และทักษะเกี่ยวกับงาน ตลอดจนเทคนิคต่างๆ ที่เป็นประโยชน์ในการทำงาน มีการฝึกทางด้าน EQ น้อยมาก ดังนั้นโรงเรียนจึงควรเริ่มต้นหันมาสนใจและเห็นคุณค่าและความสำคัญของ EQ และร่วมกันพัฒนาเด็กของเราให้มีความสามารถด้านสมอง คือ ปัญญาดี และพัฒนาความฉลาดทางอารมณ์ให้สูงไปพร้อมๆ กัน อันจะให้บุคคลเป็นคนดี เก่ง และมีสุข สังคมของเราก็จะเป็นสังคมที่ก้าวหน้าและมีแต่สันติสุข

จากการศึกษาเอกสารเกี่ยวกับวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา ซึ่งเป็นวิธีการสอนที่ได้รับการพัฒนาโดยนักภาษาศาสตร์ ผู้เชี่ยวชาญทางการอ่าน และผู้สอนภาษาหลายท่าน เช่น ไบรอัน เกรย์, ริชาร์ด วอร์คเกอร์, เนีย ดอร์ และเสาวลักษณ์ รัตนวิชัย พบว่าการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา เป็นวิธีสอนหนึ่งที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ใช้ปฏิสัมพันธ์การสื่อสารระหว่างผู้สอนกับผู้เรียน และผู้เรียนกับผู้เรียน ผู้สอนมีหน้าที่ให้คำแนะนำให้ความช่วยเหลือ ให้กำลังใจ จัดเตรียมรูปแบบและสถานการณ์ทางภาษาให้ผู้เรียนมีโอกาสฝึกทักษะทางภาษาด้วยตนเองได้ การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาเป็นการสอนที่มุ่งพัฒนาทักษะการอ่านก่อนทักษะอื่นๆ มีกระบวนการสอนที่เอื้อต่อความเข้าใจในการอ่าน ขั้นตอนต่างๆ

เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาอย่างเป็นอิสระและเป็นธรรมชาติ ส่งเสริมผู้เรียนให้ประสบความสำเร็จในการเรียนภาษา รักการอ่าน กิจกรรมต่างๆ ที่ผู้สอนจัดขึ้นมุ่งส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความฉลาดทางอารมณ์และคำนึงถึงคุณธรรมจริยธรรมด้วย ซึ่งสอดคล้องกับแนวพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 ส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาตามธรรมชาติและเต็มตามศักยภาพ จัดกิจกรรมให้ผู้เรียนได้เรียนรู้จากประสบการณ์จริง ฝึกปฏิบัติ ให้ทำได้ คิดเป็น ทำเป็น รักการอ่านและเกิดการใฝ่รู้อย่างต่อเนื่อง (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. 2542 : 12 – 13)

นอกจากนี้แล้วยังได้ศึกษาผลการวิจัยทั้งต่างประเทศและในประเทศ พบว่า ในประเทศออสเตรเลีย ผู้เรียนชาวพื้นเมืองที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา มีความเชื่อมั่นในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร ทั้งการพูด การเขียน และสามารถสื่อสารได้สูงขึ้น (Walker and others.1983 : 72 ; 1984 : 45 ; Gray, Brian, Cazden, Courtney B. 1991: Abstract) และในประเทศลาว ผู้เรียนมีความกระตือรือร้น สนใจต่อการเรียนมากขึ้น และมีพัฒนาการทางภาษาเพิ่มขึ้น (เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. 2540:641 ; Sisavanh,Khamphay. 1997 : Abstract) ส่วนในประเทศไทย ผู้เรียนมีความสนใจการอ่านมากขึ้น มีความสามารถในการจำคำศัพท์ คำพูด และบทสนทนาจากหนังสือได้ ประสบความสำเร็จในการอ่าน มีพัฒนาการทางด้านการอ่านสูง สามารถจับใจความสำคัญ และหารายละเอียดของเรื่องที่อ่านได้รวดเร็ว (เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. 2536 : 54 ; 2540 : 627) เป็นต้น

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัย ตลอดจนสภาพความเป็นจริงในปัจจุบัน ทำให้ผู้วิจัยได้เล็งเห็นความสำคัญและมีความเชื่อว่า การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาจะเป็นวิธีการหนึ่งที่จะช่วยแก้ปัญหาดังกล่าวข้างต้นได้ ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะทดลองสอนด้วยวิธีสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 2 เพื่อศึกษาความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษและความฉลาดทางอารมณ์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่1 โรงเรียนอัสสัมชัญ บางรัก กรุงเทพมหานคร โดยเปรียบเทียบกับการสอนแบบเดิม ผลที่ได้จากการทดลองจะได้ช่วยเป็นแนวทางในการแก้ไข ปรับเปลี่ยน และพัฒนาการเรียนการสอนต่อไป

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 กับการสอนแบบเดิม
2. เพื่อเปรียบเทียบความฉลาดทางอารมณ์ของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 กับการสอนแบบเดิม
3. เพื่อเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 ก่อนและหลังการทดลอง

4. เพื่อเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบเดิม ก่อนและหลังการทดลอง
5. เพื่อเปรียบเทียบความฉลาดทางอารมณ์ของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 ก่อนและหลังการทดลอง
6. เพื่อเปรียบเทียบความฉลาดทางอารมณ์ของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบเดิม ก่อนและหลังการทดลอง

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

ผลจากการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ จะเป็นแนวทางสำหรับครูผู้สอน และผู้ที่เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษาได้พิจารณาปรับเปลี่ยนและพัฒนากระบวนการเรียนการสอน การวัดผลและประเมินผล โดยมุ่งสร้างเสริมผู้เรียนให้เป็นคนดี เก่ง และมีความสุข อันเป็นคุณลักษณะที่พึงประสงค์ตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนอัสสัมชัญ เขตบางรัก กรุงเทพมหานคร ที่เรียนรายวิชา ภาษาอังกฤษหลัก 5 (อ 011) ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2545 จำนวน 8 ห้องเรียน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนอัสสัมชัญ เขตบางรัก กรุงเทพมหานคร ที่เรียนรายวิชา ภาษาอังกฤษหลัก 5 (อ 011) ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2545 ได้จากการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) โดยใช้ห้องเรียนเป็นหน่วยสุ่ม ด้วยการจับฉลากมา 2 ห้องเรียน ในจำนวน 8 ห้องเรียน แล้วนำมาจับฉลากอีกครั้ง เพื่อแบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 1 กลุ่ม และกลุ่มควบคุม 1 กลุ่ม เพื่อให้ได้รับการสอนด้วยวิธีที่ต่างกัน คือ

กลุ่มทดลอง ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2
 กลุ่มควบคุม ได้รับการสอนแบบเดิม

เนื้อหาที่ใช้ในการทดลอง

เนื้อหาที่ใช้ในการทดลองครั้งนี้ ผู้วิจัยเลือกเนื้อหาที่มีเนื้อความตามอรรถลักษณะของ ภาษา (Genre) 2 ชนิด คือ เรื่องเล่าจากประสบการณ์ (Recount Genre) และเรื่องเล่าหรือ บรรยายเชิงจินตนาการ (Narrative Genre) โดยกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมใช้เนื้อหาเดียวกัน

ระยะเวลาที่ใช้ในการทดลอง

การทดลองครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้เวลาในการทดลองสอนทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 20 คาบ คาบละ 50 นาที โดยใช้เวลาสอนสัปดาห์ละ 4 คาบ ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2545

ตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรอิสระ ได้แก่ วิธีการสอน 2 วิธี

1. การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2
2. การสอนแบบเดิม

ตัวแปรตาม

1. ความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ
2. ความฉลาดทางอารมณ์

นิยามศัพท์เฉพาะ

คำศัพท์ที่ 1 การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2

การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 หมายถึง การสอนที่เน้นกระบวนการอ่าน เพื่อพัฒนาทักษะทางภาษาจากการอ่านไปสู่ทักษะการฟัง การพูด และการเขียน มุ่งเน้น การให้ปัจจัยป้อนเข้าจากบริบทต่างๆ ที่ใช้ได้จริงในชีวิตประจำวัน มีลักษณะการพัฒนาภาษา แบบบูรณาการจากความหมายรวมของเรื่องไปสู่องค์ประกอบย่อยของภาษา กิจกรรมต่างๆ ที่จัดขึ้นมุ่งส่งเสริมและพัฒนาความฉลาดทางอารมณ์ของผู้เรียนให้การดำเนินชีวิตเป็นไปอย่าง สร้างสรรค์และมีความสุข โดยมีขั้นตอนของเสาวลักษณ์ รัตนวิษฐ์ ดังนี้

- ขั้นตอนที่ 1 ผู้เรียนอ่านเรื่องร่วมกัน อภิปราย / สนทนาเกี่ยวกับเรื่องที่อ่านร่วมกับ ผู้สอน และทำไดอะแกรมสรุปความ
- ขั้นตอนที่ 2 ผู้สอนโยงเรื่องที่อ่านเข้าสู่เรื่องของผู้เรียน และอภิปรายร่วมกัน
- ขั้นตอนที่ 3 เขียนเรื่องร่วมกันกับผู้สอนในกลุ่ม / เขียนเรื่องของผู้เรียนในกลุ่มย่อย โดยลำพัง

- ขั้นตอนที่ 4 อภิปราย สนทนา และวิเคราะห์หรือรณลักษณะร่วมกัน เกี่ยวกับเรื่องที่
ผู้เรียนเขียนขึ้นในขั้นตอนที่ 3
- ขั้นตอนที่ 5 ทำกิจกรรมทางภาษาเพื่อทบทวน ฝึกความแม่นยำ และเสริมทักษะทาง
ภาษา

คำศัพท์ที่ 2 การสอนแบบเดิม

การสอนแบบเดิม หมายถึง การสอนภาษาอังกฤษตามแนววิธีสอนแบบไวยากรณ์และ
แปล โดยมีลำดับขั้นตอน ดังนี้

- ขั้นตอนที่ 1 สร้างความสนใจ
เป็นการนำเข้าสู่บทเรียนโดยการสนทนาเกี่ยวกับสถานการณ์ต่างๆ
- ขั้นตอนที่ 2 สอนคำศัพท์
โดยผู้สอนบอกคำแปลเป็นภาษาไทย และสอนในลักษณะเป็นรายการ
คำศัพท์โดดๆ
- ขั้นตอนที่ 3 สอนโครงสร้าง
โดยอธิบายกฎไวยากรณ์ ข้อยกเว้นต่างๆ ให้ผู้เรียนทราบ
พร้อมยกตัวอย่างประกอบ แล้วให้ผู้เรียนทำแบบฝึกหัด
- ขั้นตอนที่ 4 สอนอ่าน
โดยให้ผู้เรียนอ่านเรื่องที่กำหนดให้ แล้วแปลเป็นภาษาไทย ตอบคำถาม
และวิเคราะห์กฎไวยากรณ์
- ขั้นตอนที่ 5 ประเมินผลการเรียนรู้
โดยให้ผู้เรียนทำการบ้าน ทำแบบฝึกหัดเพิ่มเติม หรือให้ท่องศัพท์

คำศัพท์ที่ 3 ความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ

ความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ หมายถึง ความสามารถของผู้เรียนใน
การจับใจความสำคัญ บอกรายละเอียด แปลความ ตีความ และสรุปความจากเรื่องที่อ่านได้
โดยวัดจากคะแนนการทำแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น
และหาคุณภาพแล้ว

คำศัพท์ที่ 4 ความฉลาดทางอารมณ์

ความฉลาดทางอารมณ์ หมายถึง ความสามารถทางอารมณ์ของผู้เรียนที่จะช่วยให้
การดำเนินชีวิตเป็นไปอย่างสร้างสรรค์และมีความสุข โดยวัดจากคะแนนแบบประเมิน

ความฉลาดทางอารมณ์ที่ได้มาตรฐานแล้ว ของกรมสุขภาพจิต กระทรวงสาธารณสุข ประกอบด้วยปัจจัยสำคัญ 3 ประการ คือ

1. ดี หมายถึง ความสามารถของผู้เรียนในการควบคุมอารมณ์และความต้องการของตนเอง รู้จักเห็นใจผู้อื่น และมีความรับผิดชอบต่อส่วนรวม
2. เก่ง หมายถึง ความสามารถของผู้เรียนในการรู้จักตนเอง มีแรงจูงใจ สามารถตัดสินใจและแก้ไขปัญหาได้อย่างมีประสิทธิภาพ รวมทั้งมีสัมพันธภาพที่ดีกับผู้อื่น
3. มีสุข หมายถึง ความสามารถของผู้เรียนในการดำเนินชีวิตในการเรียนอย่างเป็นสุข มีความภูมิใจในตนเอง พึงพอใจในชีวิต มีความสุขสงบทางใจ

สมมติฐานในการศึกษาค้นคว้า

1. ความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 กับการสอนแบบเดิมแตกต่างกัน
2. ความฉลาดทางอารมณ์ของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 2 กับการสอนแบบเดิมแตกต่างกัน
3. ความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 ก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกัน
4. ความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบเดิม ก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกัน
5. ความฉลาดทางอารมณ์ของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 2 ก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกัน
6. ความฉลาดทางอารมณ์ของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบเดิม ก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกัน

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง แบ่งออกเป็น 4 ตอน ดังนี้

1. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการอ่าน

- 1.1 ความหมายของการอ่าน
- 1.2 กระบวนการอ่าน
- 1.3 ความเข้าใจในการอ่าน
- 1.4 ระดับความเข้าใจในการอ่าน
- 1.5 องค์ประกอบในการอ่านเพื่อความเข้าใจ
- 1.6 ทฤษฎีเกี่ยวกับการสอนอ่าน

2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา

- 2.1 ความเป็นมาและความหมาย
- 2.2 แนวทฤษฎีการสอนที่เกี่ยวข้อง
- 2.3 รูปแบบและขั้นตอนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา
- 2.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา

3. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสอนแบบเดิม

- 3.1 ความเป็นมาและความหมาย
- 3.2 ขั้นตอนการสอนแบบเดิม

4. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความฉลาดทางอารมณ์

- 4.1 ความหมายของความฉลาดทางอารมณ์
- 4.2 องค์ประกอบของความฉลาดทางอารมณ์
- 4.3 การพัฒนาความฉลาดทางอารมณ์
- 4.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความฉลาดทางอารมณ์

1. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการอ่าน

1.1 ความหมายของการอ่าน

นักการศึกษาและผู้เชี่ยวชาญในด้านการอ่านได้ให้คำนิยามไว้นานาทัศนะ ดังนี้

วิดโดลสัน (Widdowson. 1985 :174) กล่าวว่า การอ่านคือ การมีปฏิกิริยาโต้ตอบระหว่างผู้เขียนกับผู้อ่าน โดยใช้ความคิดพิจารณาเรื่อง การมีส่วนร่วมในการสนทนา ซึ่งผู้เขียน

เขียนไว้เพื่อการสื่อสารระหว่างผู้อ่านและผู้เขียน ข้อความที่อ่านก็คือปฏิกิริยาโต้ตอบกันระหว่างผู้เขียนและผู้อ่าน ทำให้การอ่านมีความคล้ายคลึงกับการพูด ส่วน ซัลวา อิบราฮิม (Salwa Ibrahim.1979 : 187-189) ได้ให้ความหมายของการอ่านว่า เป็นการเรียบเรียงข้อมูลที่ต้องอาศัยความรู้เรื่องศัพท์ โครงสร้างทางไวยากรณ์ ความสัมพันธ์ระหว่างประโยค นอกจากนั้นผู้อ่านยังต้องมีทักษะในการเดาความคิด และรูปแบบของการเรียบเรียงภาษาที่ผู้เขียนพยายามถ่ายทอดไว้ในงานเขียน ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ กูดแมน (Goodman .1973 : 260 ; 1990 : 12) ที่ว่า การอ่านคือเกมการเดาทางภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยา เป็นการปฏิสัมพันธ์กันระหว่างความคิดและภาษาในกระบวนการอ่าน ผู้เขียนถ่ายทอดความคิดออกมาในรูปของภาษา และผู้อ่านสามารถถอดภาษาออกมาเป็นความคิดได้ และในทำนองเดียวกันนี้ แฟรงค์ สมิธ (Grabe 1986 : 28 ; citing Smith .1986 : *Understanding Reading*) ได้ให้ทัศนะว่า การอ่านเป็นกระบวนการของการตีความและการทำความเข้าใจกับงานเขียน โดยการที่ผู้อ่านพยายามหาคำตอบให้กับคำถามที่เกิดขึ้นในขณะที่ตนอ่านงานเขียนนั้น และ จูเลีย วิลเลียมสัน (Julia Williamson. 1988 : 7) ให้ความเห็นว่า การอ่านเป็นกระบวนการปฏิสัมพันธ์และการตีความ ผู้อ่านต้องมีปฏิสัมพันธ์กับเนื้อความที่อ่าน ซึ่งผู้อ่านสามารถตีความได้มากขึ้นเรื่อยๆ ด้ขึ้นอยู่ กับความรู้เดิม และความสามารถในการเดา

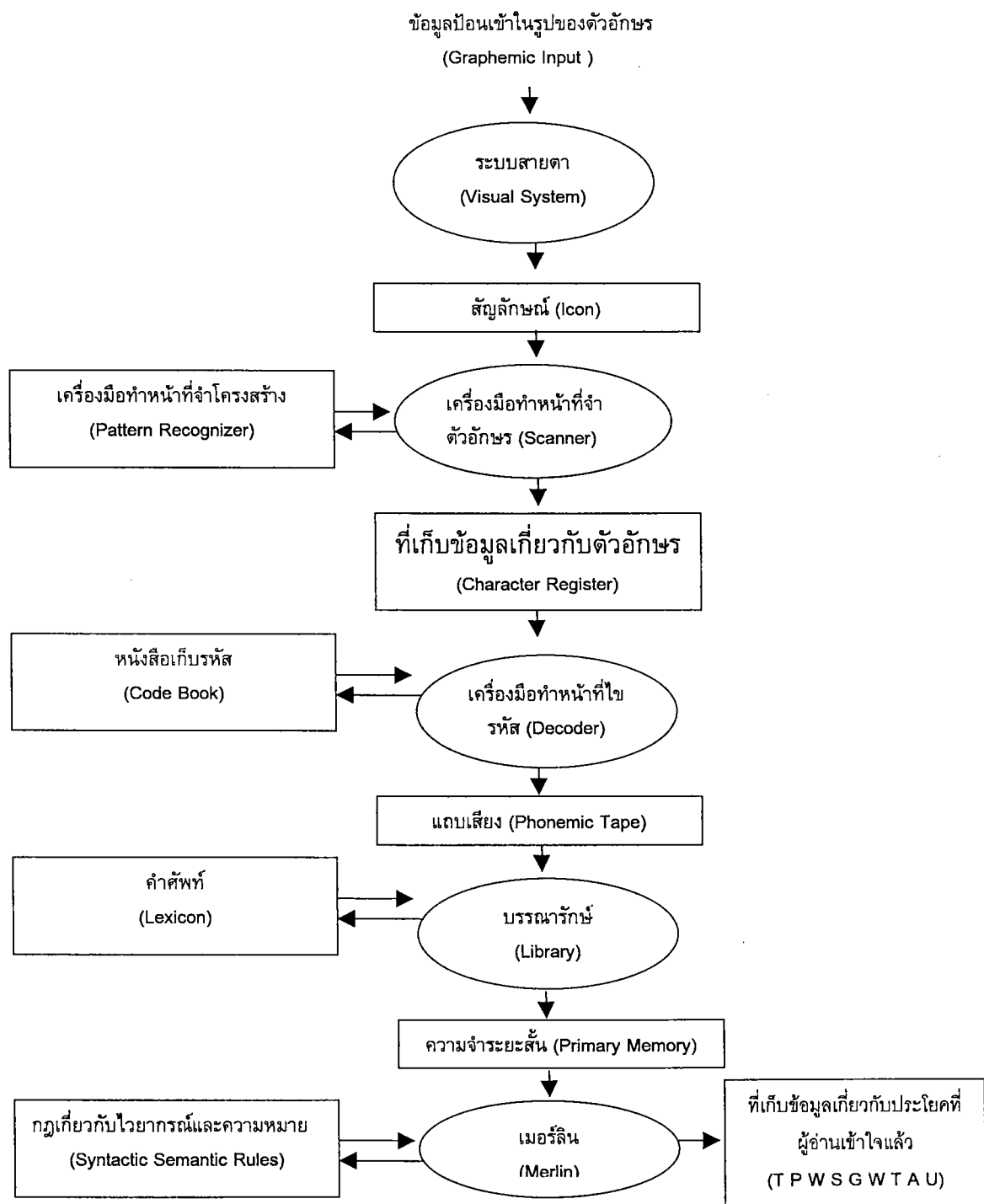
จากที่กล่าวมา สรุปได้ว่า การอ่านคือ การมีปฏิกิริยาโต้ตอบกันระหว่างผู้อ่านและผู้เขียน โดยอาศัยการคาดเดาและประสบการณ์เดิมของผู้อ่านในการตีความ แปลความ เพื่อทำความเข้าใจความคิดของผู้เขียน เป็นกระบวนการปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้อ่านและผู้เขียน

1.2 กระบวนการอ่าน

กระบวนการอ่านที่สำคัญๆ สามารถแบ่งได้เป็น 3 ประเภท (วิสาข์ จิตวิตร. 2541 : 4 – 15 ; อ้างอิงจาก Rayner & Pollatsek.1989 : 25 *The Psychology of reading*) คือ

1.2.1 กระบวนการอ่านในระดับพื้นฐานไปสู่กระบวนการอ่านในระดับสูงหรือกระบวนการอ่านจากล่างขึ้นบน (Bottom- up Processing) ได้รับแนวคิดมาจากทฤษฎีจิตวิทยาการเรียนรู้กลุ่มที่เน้นพฤติกรรม หรือการสร้างสมนัย เป็นกระบวนการอ่านที่ผู้อ่านต้องจดจำตัวอักษร เข้าใจความสัมพันธ์ของตัวอักษรและเสียงก่อนจะเข้าใจความหมายของคำและประโยค

แบบโครงสร้างการอ่านแบบล่างขึ้นบน (Bottom – up Model of Reading) ที่มีผู้กล่าวถึงมากคือ แบบโครงสร้างของ Gough (วิสาข์ จิตวิตร. 2541 : 5 ; อ้างอิงจาก Rumelhart.1985 : 729 *Toward an interactive model of Reading*) ดังแสดงไว้ในภาพประกอบ 1

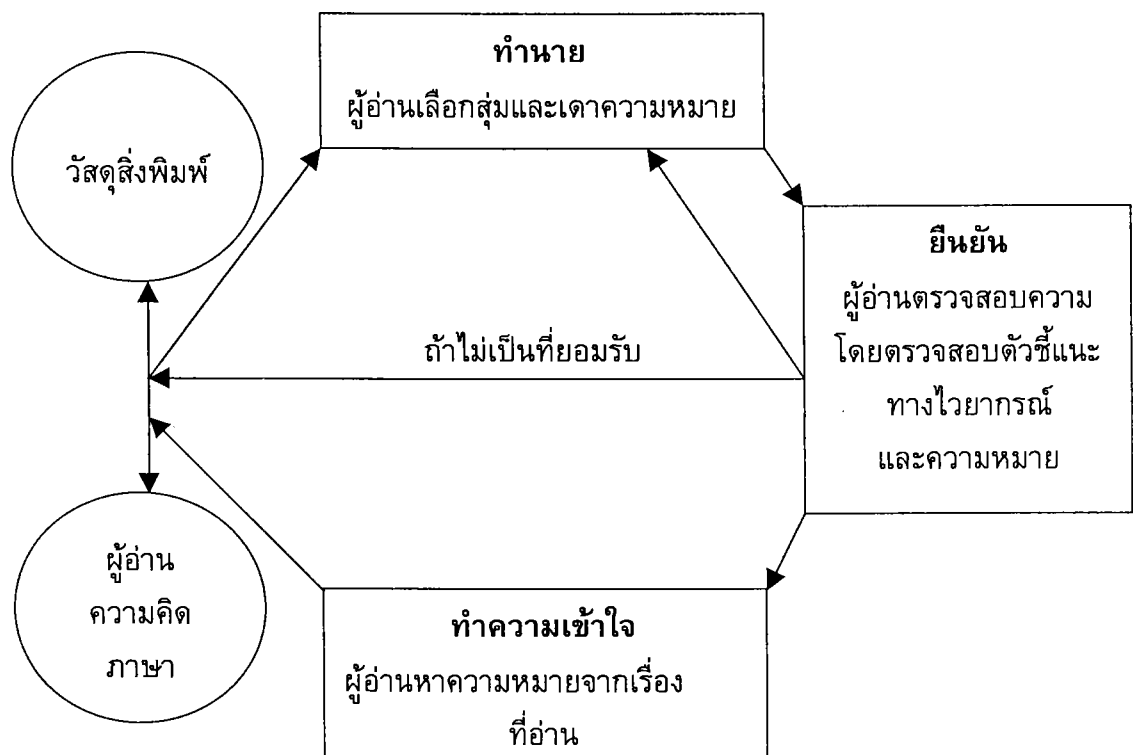

ภาพประกอบ 1 แบบโครงสร้างการอ่านของ กอฟ (Gough's Reading Model)

(วิสาข์ จิตวิตร. 2541 : 5 ; อ้างอิงจาก Rumelhart.1985 : 729)

1.2.2. กระบวนการอ่านในระดับสูงไปสู่กระบวนการในระดับพื้นฐานหรือกระบวนการอ่านจากบนลงล่าง (Top – down Processing) ได้รับแนวคิดจากทฤษฎีทางจิตวิทยาเกี่ยวกับความรู้ ความเข้าใจ (Cognitive Psychology) เป็นกระบวนการอ่านที่ผู้อ่านต้องเข้าใจสภาพของสิ่งแวดล้อมรอบตัวโดยจะคัดเลือก ดีความ และหาความสัมพันธ์ของข้อมูลต่างๆ เพื่อหาข้อสรุปในการแก้ไขปัญหาต่างๆ นั้น ผู้อ่านจะต้องตั้งสมมติฐานและเดาเรื่องที่อ่าน ถ้าถูกต้อง สมมติฐานย่อมได้รับการยืนยันจากข้อมูลต่างๆ ถ้าไม่ถูกต้องก็ต้องตั้งสมมติฐานขึ้นใหม่

แบบโครงสร้างการอ่านแบบบนลงล่าง (Top – down Model of Reading) เรียกอีกอย่างหนึ่งว่าเป็นแบบโครงสร้างการอ่านตามทฤษฎีภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยา (Psycholinguistic Model of Reading) ซึ่งศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความคิดและภาษา ทักษะต่างๆ เช่น การฟัง พูด อ่าน และเขียน ล้วนเป็นกระบวนการทางภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยาทั้งสิ้น ทั้งนี้มนุษย์ใช้ภาษาเพื่อตอบสนองความต้องการทางสังคมของตนในการติดต่อสื่อสาร แบบโครงสร้างการอ่านแบบนี้เน้นการอ่านจากบนลงล่าง ดังแสดงไว้ในภาพประกอบ 2 (วิสารท์ จิตวิตร.2541 : 8)

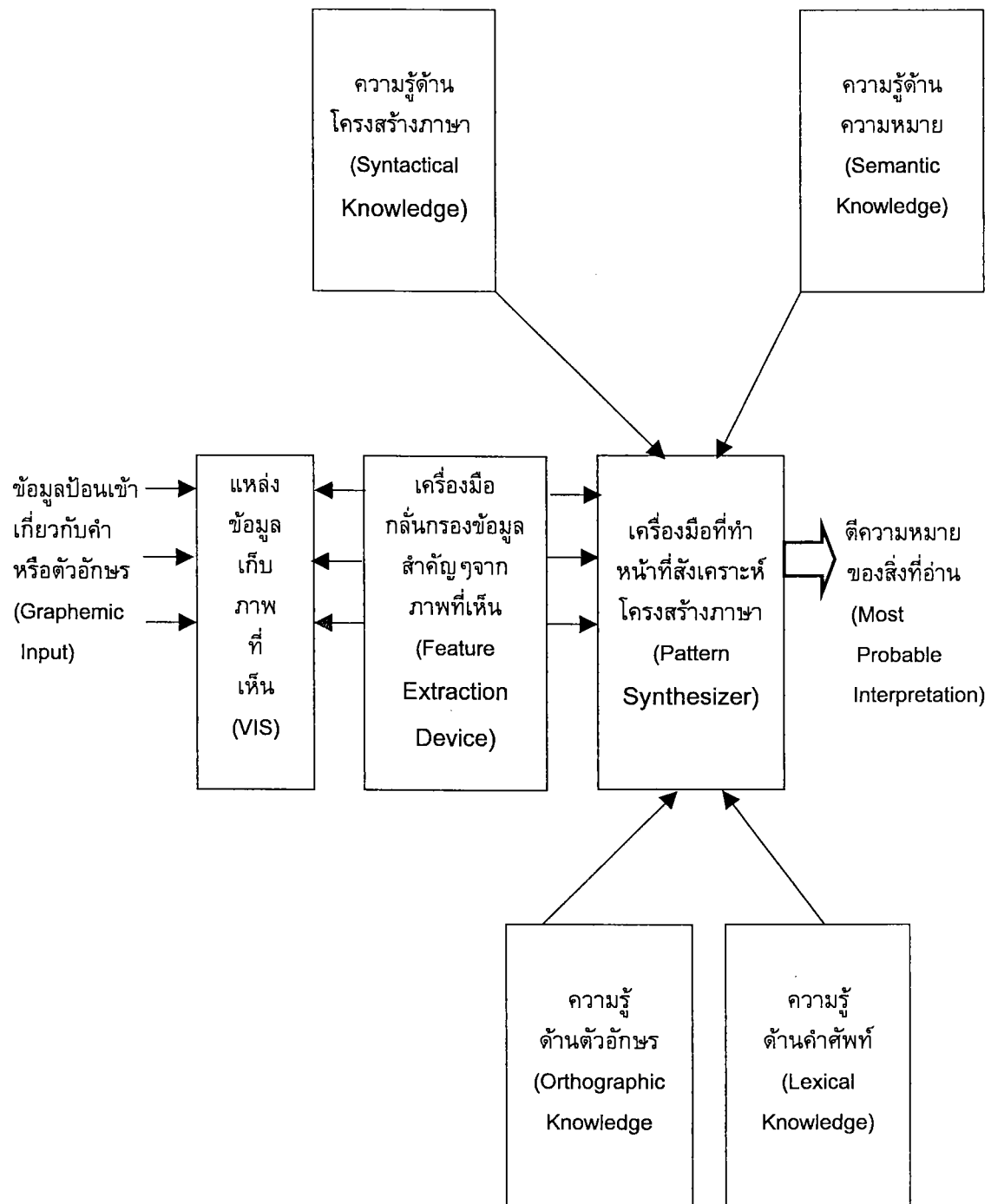

ภาพประกอบ 2 แบบโครงสร้างการอ่านที่เน้นทักษะในระดับสูงไปสู่ระดับพื้นฐานหรือจากบนลงล่าง (วิสารท์ จิตวิตร.2541 : 8)

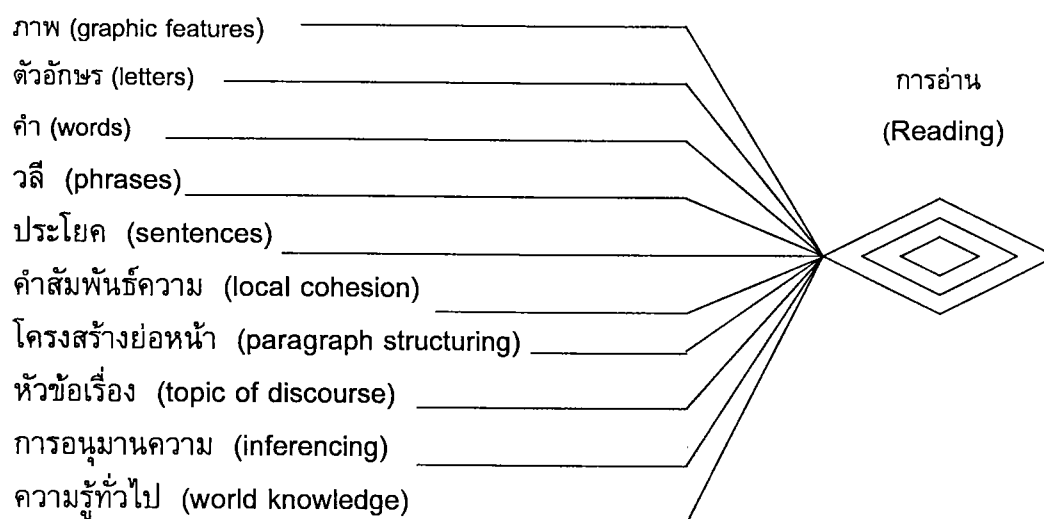
1.2.3 กระบวนการอ่านแบบปฏิสัมพันธ์ (Interactive Processing) ได้รับอิทธิพลมาจากทฤษฎีโครงสร้างความรู้ (Schema Theory) เป็นกระบวนการอ่านที่เน้นประสบการณ์และความรู้เดิมที่ผู้อ่านมีอยู่ ทั้งในรูปแบบของภาษาที่นำมาวิเคราะห์ประโยค วลี คำ และเสียง ประสบการณ์เดิมในเรื่องที่อ่านจะช่วยทำให้การคาดเดาดำเนินไปอย่างปฏิสัมพันธ์ต่อเนื่องกัน

แบบโครงสร้างการอ่านแบบปฏิสัมพันธ์นี้ไม่ได้เน้นเฉพาะการประมวลผลความจากข้อมูลจากล่างไปบน หรือจากบนลงล่าง แต่จะเป็นการปฏิสัมพันธ์ระหว่างข้อมูลทั้งล่างไปบน และจากบนลงล่าง

รูเมลฮาร์ด (วิสาข์ จิตวิตร. 2541 : 10 ; อ้างอิงจาก Rumelhart, 1985 : 736 *Toward an interactive model of Reading*) และ เกรบ (วิสาข์ จิตวิตร. 2541 : 14 ; อ้างอิงจาก Grabe, 1988 : 59 *Interactive Approaches to Second Language Reading*) ได้เสนอแบบโครงสร้างการอ่านแบบปฏิสัมพันธ์ไว้ในลักษณะที่ต่างกัน ซึ่งได้แสดงให้เห็นในภาพประกอบ 3 และ 4 ดังนี้

ภาพประกอบ 3 แบบโครงสร้างการอ่านแบบปฏิสัมพันธ์ของรุมเมลฮาร์ต
(วิสาข์ จิตวิวัฒน์. 2541 : 10 ; อ้างอิงจาก Rumelhart.1985 : 736)

ภาพประกอบ 4 แบบโครงสร้างการอ่านแบบปฏิสัมพันธ์ของเกรบ
(วิสาข์ จิตวิตร์. 2541 : 14 ; อ้างอิงจาก Grabe.1988 : 59)

1.3 ความเข้าใจในการอ่าน

ความเข้าใจในการอ่านนับว่าเป็นปัจจัยสำคัญสำหรับการอ่าน ได้มีนักการศึกษา และผู้เชี่ยวชาญในการอ่าน ได้ให้คำนิยามไว้หลากหลาย ในที่นี้จะขอยกตัวอย่างมาบางท่าน เช่น เชพเพิร์ด (Shepherd. 1973 : 79) กล่าวว่า ความเข้าใจในการอ่านเป็นความสามารถของผู้อ่านที่ใช้ความคิดตามข้อเขียนที่ผู้เขียนได้เขียนไว้ ผู้อ่านต้องเข้าใจภาษาของผู้เขียน และตีความให้ตรงกับความต้องการของผู้เขียน สอดคล้องกับความคิดของ แฮร์ริส (Harris. 1970 : 3-5) ที่ว่าความสามารถในการอ่านนั้นต้องอาศัยองค์ประกอบต่างๆหลายประการ เช่น ต้องมีความเข้าใจภาษา สามารถจับใจความสำคัญ และบอกรายละเอียดปลีกย่อยได้ สามารถสรุปความคิดจากการอ่านได้ถูกต้อง เข้าใจเจตคติของผู้เขียนจากข้อความที่อ่าน และวัดผลในการเสนอความคิดของผู้เขียนได้ นอกจากนี้ จอห์นสัน และ บาร์เลท (Johnson & Barrett. 1981 : 74) อธิบายว่า การที่จะเข้าใจสิ่งที่อ่านได้นั้นควรพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างคำที่ปรากฏ ประโยค กลุ่มคำหรือวลี และความสัมพันธ์ระหว่างเนื้อหา และสิ่งที่ผู้อ่านรู้แล้วที่มีอยู่ใน Script และประสบการณ์ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของกู๊ดแมน (Goodman. 1989 : 209) ที่ว่า ความเข้าใจในการอ่านคือ การสื่อสารระหว่างผู้อ่านกับผู้เขียนโดยอาศัยมโนภาพและประสบการณ์เดิมของผู้อ่านในการเรียนรู้ความหมายโดยรวมของภาษา ซึ่งผู้เขียนพยายามสื่อสารให้ผู้อ่านสามารถคาดเดาได้ เพื่อประมวลความคิดกับความหมายของภาษาจนสามารถสื่อสารเป็นภาษาพูดและภาษาเขียนได้ ในทำนองเดียวกัน เออร์วิน (วิสาข์ จิตวิตร์. 2541 :

6 ; อ้างอิงจาก Irwin.1986 : 6 *Teaching reading Comprehension Process*) ได้ให้คำจำกัดความของความเข้าใจในการอ่านว่า เป็นกระบวนการที่ผู้อ่านเข้าใจและเลือกจดจำความคิดจากประโยคแต่ละประโยค เข้าใจและอนุมานความสัมพันธ์ระหว่างอนุประโยคและประโยคสังเคราะห์และจัดหน่วยความคิดจนสามารถสรุปใจความสำคัญจากเนื้อเรื่องที่อ่านได้ อนุมานข้อมูลและผู้เขียนอาจไม่ได้ตั้งใจเขียนไว้ ผู้อ่านจะควบคุมและปรับกระบวนการต่างๆ ตามวัตถุประสงค์ ในการอ่าน กระบวนการต่างๆ เหล่านี้เกิดขึ้นในเวลาเดียวกันอย่างรวดเร็วและมีปฏิสัมพันธ์ต่อกันโดยไม่มีการเรียงลำดับที่แน่นอน ตัวอย่าง เช่น ถ้าผู้อ่านเข้าใจความสัมพันธ์ของประโยค อาจจะทำให้เดาความหมายของศัพท์ได้ หรือการที่ผู้อ่านเข้าใจโครงสร้างของย่อหน้าจะสามารถทำให้เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างประโยคได้ เป็นต้น

จากความหมายข้างต้น สามารถสรุปได้ว่า ความเข้าใจในการอ่านคือ ความสามารถของผู้อ่านที่ต้องใช้กระบวนการความคิด และประสบการณ์ ในการแปลความ ตีความ จับใจความจากข้อมูลต่างๆ ที่ผู้เขียนต้องการสื่อสารได้อย่างถูกต้อง

1.4 ระดับความเข้าใจในการอ่าน

สมิธ (Smith) ได้จัดระดับความเข้าใจในการอ่านไว้ ดังนี้ (เสาวลักษณ์ รัตนวิษฐ์. 2531 : 185)

1. ระดับการอ่านตัวอักษร (Literal comprehension) เป็นระดับความเข้าใจขั้นต้น ซึ่งผู้อ่าน สามารถเข้าใจสิ่งที่ผู้เขียนเขียนไว้ได้โดยตรง
2. ระดับความเข้าใจขั้นตีความ (Interpretation) หมายถึงการที่ผู้อ่านสามารถเข้าใจความหมายของข้อความที่อ่านได้ละเอียด และลึกซึ้งกว่าในระดับแรก
3. ระดับความเข้าใจในขั้นวิจารณ์ (Critical reading) หมายถึงการที่ผู้อ่านสามารถใช้ความคิดของตนวิเคราะห์ ตัดสินและประเมินสิ่งที่อ่านได้ ซึ่งในระดับนี้ผู้อ่านจะต้องมีความเข้าใจในระดับต้น และระดับขั้นตีความมาก่อนแล้วเป็นอย่างดี

ส่วน บลูม (Bloom. 1956) ได้กล่าวถึงระดับความรู้ความเข้าใจในการอ่านไว้ 6 ระดับคือ

1. ระดับความรู้ (Knowledge) ผู้อ่านสามารถจดจำหรือระลึกถึงข้อมูลได้
2. ระดับความเข้าใจ (Comprehension) ผู้อ่านสามารถเปลี่ยนข้อมูลให้เป็นภาษาสัญลักษณ์ และค้นพบความสัมพันธ์ระหว่างความจริง ข้อสรุป คำจำกัดความ คำนิยาม
3. ระดับประยุกต์ (Application) ผู้อ่านสามารถแก้ปัญหาที่เหมือนกับปัญหาจริงในชีวิต ซึ่งต้องอาศัยความสามารถในการระบุปัญหา เลือกทักษะ และข้อสรุปที่เหมาะสม
4. ระดับวิเคราะห์ (Analysis) ผู้อ่านสามารถแก้ปัญหาโดยใช้ความรู้และรูปแบบของการคิดในลักษณะต่างๆ

5. ระดับสังเคราะห์ (Synthesis) ผู้อ่านสามารถแก้ปัญหาที่ต้องใช้ความคิดสร้างสรรค์ใหม่ ๆ

6. ระดับประเมินผล (Evaluation) ผู้อ่านสามารถตัดสินระหว่างความดี ความเลว ความถูก ความผิด ตามกฎเกณฑ์ต่างๆ ที่วางไว้

นอกจากนี้ ทิพวัลย์ มาแสง (2532 : 58) กล่าวถึง ระดับของการอ่านไว้ 5 ระดับดังนี้

1. Mechanical ระดับนี้จะเป็นช่วงต่อเนื่องระหว่างการอ่านออกเสียงและอ่านในใจ ผู้เรียนอ่านออกเสียงจนคล่องและถูกต้องแล้วจึงฝึกอ่านในใจ

2. Understanding เป็นการอ่านเพื่อความเข้าใจ ซึ่งเป็นจุดสำคัญของการสอนในระดับมัธยมศึกษา

3. Enjoyment เป็นการอ่านเพื่อความสนุกสนาน ระดับนี้ผู้สอนจะฝึกผู้เรียนได้โดยหาเนื้อเรื่องที่สนุกและต่างไปจากบทเรียน

4. Appreciation อ่านแล้วเกิดความซาบซึ้ง การอ่านแบบนี้จะเกิดขึ้นได้ต่อเมื่อผู้เรียนจะเข้าใจเนื้อเรื่องและเกิดความสนุกสนานก่อน

5. Criticism อ่านแล้วสามารถที่จะติชม วิพากษ์วิจารณ์เรื่องที่อ่านได้

จะเห็นได้ว่า ระดับความเข้าใจในการอ่านมีความแตกต่างกันในแต่ละระดับ ผู้สอนจำเป็นต้องเข้าใจและจัดกระบวนการเรียนการสอนให้เหมาะสมแก่ผู้เรียน

1.5 องค์ประกอบที่สำคัญในการอ่านเพื่อความเข้าใจ

องค์ประกอบที่สำคัญในการอ่านเพื่อความเข้าใจของมนุษย์ มี 3 ประการ คือ (เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย, 2536 : 24 ; อ้างอิงจาก Chapman. 1987 *Reading Development*)

1. ประสบการณ์เดิมหรือความรู้เดิม (Schema) ของผู้อ่าน เป็นสิ่งสำคัญที่ทำให้ความสามารถของผู้อ่านแตกต่างกัน เพราะผู้อ่านที่มีความรู้เดิมหรือประสบการณ์เดิมมาก่อน จะเกิดความคิดรวบยอดเกี่ยวกับเรื่องที่อ่านได้ง่ายขึ้น และ เร็วขึ้นประสบการณ์เดิมหรือความรู้เดิมนี้จึงเป็นหลักการที่สำคัญที่ผู้สอนสามารถนำเอามาใช้เป็นแนวคิดเพื่อจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้ผู้อ่านได้มีโอกาสฝึกใช้ประสบการณ์เดิมหรือความรู้เดิมของตนมาช่วยในการอ่าน รวมทั้งการใช้ทักษะด้านอื่นๆ เช่น ฟัง พูด อ่าน และเขียน ไปด้วย เพื่อช่วยให้เข้าใจความหมายของการสื่อสารได้ดียิ่งขึ้น

2. อภิปัญญา (Meta - Cognition) เป็นความสามารถของผู้อ่านในการเข้าใจกระบวนการคิดของตนในการตีความและแก้ไขปัญหาต่างๆ จะช่วยให้เข้าใจการอ่านดีขึ้น เนื่องจากสามารถใช้ความคิดของตนจากประสบการณ์มาใช้ในการจับความ ตีความ แปลความ และขยายความได้ กลวิธีอภิปัญญามีหลากหลายวิธีด้วยกัน ที่สำคัญคือ การเดาความเพื่อ

แก้ปัญหาความไม่เข้าใจที่ตนประสบในขณะที่อ่านเนื้อความต่าง ๆ การเดาความและการคิด
แก้ปัญหาด้วยตนเองของผู้เรียนจะช่วยให้เข้าใจการอ่านดีขึ้น

3. โครงสร้างของเนื้อความ (Text Structure) เป็นเรื่องที่สำคัญที่จะช่วยให้ผู้อ่าน
เข้าใจเนื้อความในการอ่านได้ดี หากผู้อ่านเข้าใจวิเคราะห์โครงสร้างของการเขียนในเนื้อความ
นั้นๆ และทราบจุดมุ่งหมายของผู้เขียนได้ โครงสร้างเนื้อความจะช่วยให้การอ่านมีจุดมุ่งหมาย
เด่นชัดขึ้นว่า จะต้องการหาข้อมูลอะไร กระบวนการทางความคิดย่อมจะเกิดขึ้นอย่างมี
ประสิทธิภาพในการจับใจความสำคัญ แปลความ ตีความ และขยายความในการอ่าน

ส่วน วูล์ฟอล์ค (Woolfolk. 1990 : 254 - 255) ได้กล่าวถึง องค์ประกอบสำคัญที่จะ
ช่วยให้ผู้อ่านสามารถอ่านอย่างเข้าใจ ซึ่งผู้อ่านจะต้องตระหนักถึงวิธีการทำความเข้าใจกับ
บทอ่าน ได้แก่

1. การอ่านเดาความหมายโดยรวมของบทอ่าน
2. การใช้อัตราเร็วในการอ่านให้เหมาะสมกับบทอ่าน
3. การรู้จักเลือกหาใจความสำคัญของบทอ่าน
4. การใช้ความรู้เกี่ยวกับคำเชื่อมประโยคว่า ชัดแจ้ง คล้อยตาม หรือเป็นเหตุ
เป็นผลกัน
5. การนำความรู้เดิมมาใช้ในบทอ่าน
6. การใช้บริบทในการตีความหมาย
7. การใช้ความรู้เกี่ยวกับกลวิธีต่างๆ ที่จะช่วยแก้ไขความไม่เข้าใจที่เกิดขึ้น

กล่าวโดยสรุปแล้ว องค์ประกอบหลักที่สำคัญเพื่อความเข้าใจในการอ่าน ได้แก่ ความรู้
หรือประสบการณ์เดิม ความสามารถทางภาษาเกี่ยวกับศัพท์และโครงสร้างที่ปรากฏอยู่ใน
บทอ่าน และความสามารถในการใช้กระบวนการทางความคิดในการแก้ไขปัญหาด้วยกลวิธีต่างๆ
เช่น การเดาความ การคิดแก้ปัญหาด้วยตนเอง ฯลฯ สิ่งเหล่านี้จะช่วยให้เกิดความเข้าใจ
ในการอ่านดีขึ้น

1.6 ทฤษฎีเกี่ยวกับการสอนอ่าน

ทฤษฎีโครงสร้างความรู้ (Schema Theory) นับว่ามีบทบาทสำคัญอย่างยิ่งในการสอน
ความเข้าใจในการอ่าน โครงสร้างความรู้เดิมเป็นโครงสร้างที่แสดงความรู้และพัฒนาการความคิด
รวบยอดเกี่ยวกับวัตถุ สถานการณ์ เหตุการณ์และลำดับเหตุการณ์ การกระทำและลำดับ
การกระทำต่างๆ โดยเฉพาะความรู้ด้านวัฒนธรรมซึ่งเป็นประสบการณ์เดิมที่สำคัญของผู้อ่าน
โครงสร้างของประสบการณ์เดิมในแต่ละด้านจะมีอิทธิพลต่อการรับรู้ในปัจจุบัน ข้อมูลใหม่ๆ
จะผสมผสานกลมกลืนกับความรู้เดิมที่มีอยู่แล้ว (เสาวลักษณ์รัตน์วิรัช. 2531 : 84)

โครงสร้างความรู้ ตามแนวคิดของ คาร์เรลล์ (วิสาข์ จิตวิตร. 2541 : 23 - 24 ; อ้างอิงจาก Carrell.1987 *TESOL Quarterly*) มี 2 ประเภท คือ

1. โครงสร้างความรู้ด้านเนื้อหา (Context Schema) ความรู้และประสบการณ์เดิม มีอิทธิพลอย่างมากในการตีความเนื้อเรื่องที่อ่าน ถ้าผู้อ่านคุ้นเคยกับเนื้อหาที่อ่านมาก่อน ย่อมเข้าใจเนื้อเรื่องได้เร็วกว่าผู้ที่ไม่มีประสบการณ์มาก่อน

2. โครงสร้างความรู้ด้านรูปแบบ (Formal Schema) ผู้อ่านสามารถเล่าเรื่องที่อ่านได้ดี ถ้าเรื่องนั้นๆ มีโครงสร้างตรงกับความรู้เดิมของผู้อ่าน

กล่าวโดยสรุป โครงสร้างความรู้ คือ ความรู้ที่สะสมไว้จากประสบการณ์ แล้วนำมาเก็บไว้อย่างเป็นระบบตามขั้นตอน และสามารถนำความรู้เหล่านั้นมาเกี่ยวโยงสัมพันธ์กับสิ่งใหม่ได้ ทุกคนจะมีโครงสร้างความรู้ที่แตกต่างกันไป ขึ้นอยู่กับประสบการณ์และความรู้เดิมของแต่ละบุคคล โครงสร้างความรู้เหล่านั้นจะช่วยให้สามารถอ่านข้อมูลต่างๆ ได้อย่างเข้าใจ

2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา

2.1 ความเป็นมาและความหมาย

เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย รองศาสตราจารย์แห่งภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้กล่าวถึงการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา ซึ่งประมวลสรุปได้ ดังนี้ (เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย, 2531 : 19 ; 2540 : 121 - 122)

Concentrated Language Encounters หรือเรียกย่อๆว่า “CLE” เป็นรูปแบบการสอนที่ได้รับอิทธิพลจากแนวคิดของ เคอร์ธนี แคซเดน (Courtney Cazden) แห่งมหาวิทยาลัยฮาร์เวิร์ด ประเทศสหรัฐอเมริกา โดยไบรอัน เกรย์ (Brian Gray) เป็นผู้ริเริ่มทดลองในโครงการเทรเกอร์ พาร์ค (Trager Park Project) ณ โรงเรียนเทรเกอร์ พาร์ค ในเมืองแอริส สปริงส์ (Alice Springs) รัฐนอร์ทเทิร์นเทร์ริทอรี (The Northern Territory) ประเทศออสเตรเลีย เมื่อต้นปี 1980 และได้รับการสนับสนุนจากรัฐบาลในการพัฒนาโครงการสอนภาษาของโรงเรียนเทรเกอร์ พาร์ค ในช่วง 5 ปีแรก (ค.ศ. 1980 -1985) ผู้นำในการพัฒนาโครงการ คือ ไบรอัน เกรย์ และ จูเลีย ไพร์ส (Brian Gray & Julia Price) และครูผู้สอนภาษาอังกฤษคนอื่นๆ ในโรงเรียน รวมทั้งผู้เชี่ยวชาญที่เข้าร่วมพัฒนาโครงการ ได้แก่ ริชาร์ด วอล์คเกอร์ (Richard Walker) และ เนีย ดอร์ (Nea Dore) ผลการทดลองพบว่า ประสบความสำเร็จเป็นอย่างดี นักเรียนเกือบ 100 % ประสบความสำเร็จในการใช้ภาษา โดยเฉพาะอย่างยิ่งนักเรียนสนุกสนานและชอบอ่านชอบเขียนมากขึ้นอย่างเห็นได้ชัด ในช่วงปี ค.ศ. 1985 แนวทฤษฎีการสอนดังกล่าวได้ใช้กันทั่วไปในโรงเรียนชาวพื้นเมืองในรัฐนอร์ทเทิร์น เทร์ริทอรี

ประเทศออสเตรเลีย โครงการดังกล่าวจึงได้รับความสนใจจากนักศึกษาทั้งหลายทั่วประเทศ ออสเตรเลีย และเผยแพร่ไปยังนานาประเทศทั้งในเอเชียและยุโรป

สำหรับในประเทศไทย เมื่อ พ.ศ. 2527 เสาวลักษณ์ รัตนวิทย์ ได้ตั้งชื่อเป็นภาษาไทย โดยพิจารณาจากความหมายของชื่อการสอนดังกล่าวว่า “ การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา ” และได้ทำการทดลองสอนด้วยการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาเป็นครั้งแรก ในวิชาภาษาอังกฤษกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4-5 ที่โรงเรียนประถมสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ในเดือนสิงหาคม พ.ศ.2527 โดย ริชาร์ด วอร์คเกอร์ ผู้อำนวยการศูนย์วิจัยและการเรียนรู้ทางการอ่าน เบรนต์ บาร์ทเลท ซึ่งเป็นผู้เชี่ยวชาญทางการอ่านแห่งมหาวิทยาลัยบัณฑิตศึกษาบริสเบน (Brisbane College of Advanced Education) ประเทศออสเตรเลีย และ เสาวลักษณ์ รัตนวิทย์ ได้ร่วมมือกันจัดตั้งศูนย์การอ่าน ณ โรงเรียนประถมสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร โดยได้รับการสนับสนุนจาก ศ.ดร. อารี สันทนต์ ซึ่งขณะนั้นดำรงตำแหน่งอาจารย์ใหญ่โรงเรียนประถมสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ผลการทดลองประสบความสำเร็จ นักเรียนสามารถอ่าน เขียน และพัฒนาการฟังและการพูดได้ดี สามารถจำคำศัพท์ คำพูด และบทสนทนาจากหนังสือได้ในระยะเวลาเพียง 20 คาบ (คาบละ 50 นาที) ต่อมาในปี พ.ศ. 2528 ได้เริ่มประชุมปฏิบัติการหนังสือภาษาไทยสำหรับใช้สอนด้วยวิธีการแบบมุ่งประสบการณ์ภาษากับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ณ โรงเรียนประถมสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร แล้วนำมาทดลองสอนวิชาภาษาไทยในเดือนพฤศจิกายน พ.ศ. 2528 ผลการทดลองปรากฏว่า นักเรียนสามารถอ่าน เขียน ฟัง พูด เรื่องที่อ่านได้เร็วเป็นที่น่าพอใจ นักเรียนมีความกระตือรือร้น และสนุกสนานในการเรียนทุกขั้นตอน

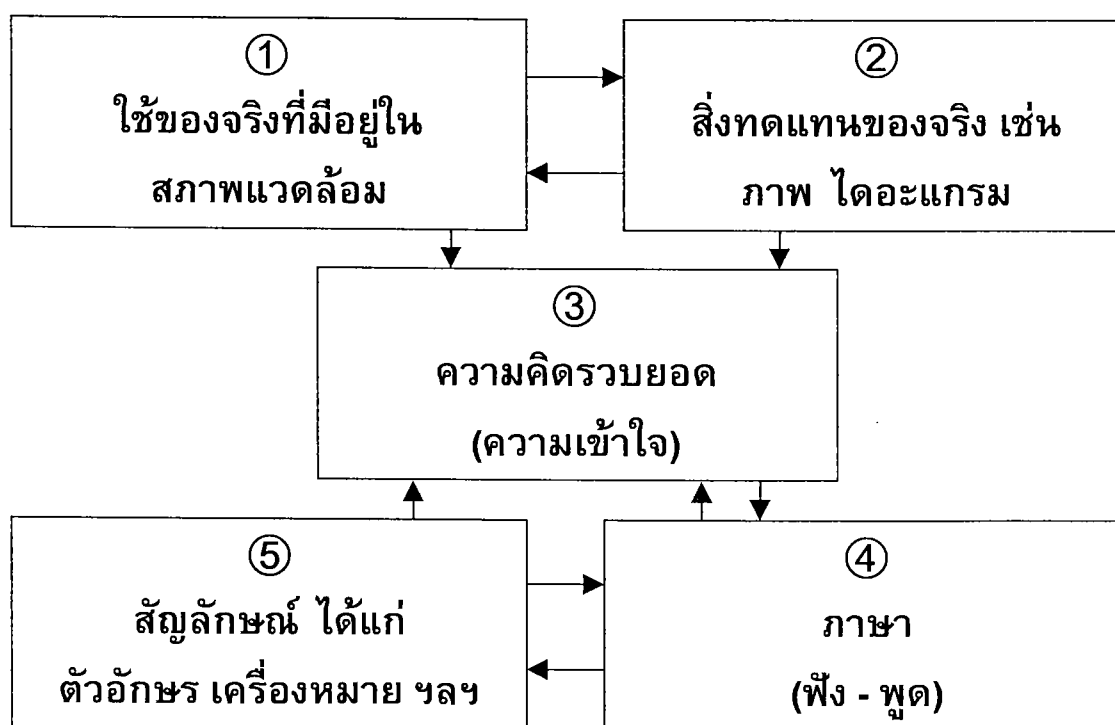
จากผลการทดลอง ทั้งวิชาภาษาอังกฤษ และวิชาภาษาไทยดังกล่าว ริชาร์ด วอร์คเกอร์ จึงเสนอโครงการพัฒนาการอ่านในประเทศไทยไปยังโรตารีสากล และได้รับอนุมัติให้ดำเนินการเป็นโครงการนำร่องกับนักเรียนไทยที่มีปัญหาทางภาษา ณ จังหวัดสุรินทร์ เมื่อปีการศึกษา 2530 ผลของการทดลองโครงการในโรงเรียนนำร่อง นักเรียนโรงเรียนในกลุ่มทดลองสามารถอ่าน เขียน ฟัง และพูดภาษาไทย ได้ผลสัมฤทธิ์และมีความสนใจในการอ่าน รวมทั้งสามารถทำคะแนนวิชาอื่นๆ ได้สูงกว่านักเรียนโรงเรียนในกลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญด้วย เช่น คณิตศาสตร์ กลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต กลุ่มสร้างเสริมลักษณะนิสัย และกลุ่มงานพื้นฐานอาชีพ

2.2 แนวทฤษฎีการสอนที่เกี่ยวข้องกับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา

การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา ได้ดำเนินการสอนตามแนวทฤษฎีหลายทฤษฎี เป็นทฤษฎีบูรณาการ เพื่อให้ผู้เรียนสามารถได้รับประสบการณ์ตรงจากการเรียนรู้ภาษา และสามารถนำไปใช้เพื่อการสื่อสารในชีวิตจริงได้ ทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง ได้แก่

2.2.1 แนวทฤษฎีธรรมชาติ (The Natural Approach)

ทฤษฎีการสอนแบบธรรมชาติ เน้นการให้ปัจจัยป้อนเข้าที่มีความหมายเป็นที่เข้าใจแก่ผู้เรียน (Comprehensible Input) โดยใช้กระบวนการเรียนการสอน (Process) ที่เหมาะสมแก่การเรียนรู้ทางภาษาของผู้เรียน (Language Acquisition) เป็นหลัก ผลของการเรียนรู้ (Output) จะประสบความสำเร็จตามที่มุ่งหวังไว้ ถ้าผู้สอนเข้าใจกระบวนการให้ปัจจัยป้อนเข้าอย่างถูกต้องเหมาะสมกับผู้เรียน การให้ปัจจัยป้อนเข้าที่มีความหมายแก่ผู้เรียนนั้น จำเป็นต้องอาศัยกระบวนการสอนความคิดรวบยอดทางภาษาที่ถูกต้อง ซึ่งเป็นการเรียนรู้ภาษาโดยธรรมชาติของมนุษย์ ผู้เรียนได้มีโอกาสได้พัฒนาสมองทั้งซีกซ้ายและซีกขวา ผู้สอนต้องให้โอกาสผู้เรียนได้มีโอกาสฝึกซ้ำๆ ย้ำทวนพฤติกรรมที่ผู้เรียนสามารถรับรู้ทางสมองต่อไปให้บ่อยครั้งมากขึ้น เช่น อ่านซ้ำ คิดและสังเกตความคล้ายคลึงและความแตกต่างจากคำที่อ่านและเขียน จนสามารถแก้ไขข้อบกพร่องหรือที่ผิดพลาดให้ถูกต้องด้วยตนเองได้ การรับรู้และเรียนรู้ก็จะมีประสิทธิภาพมากขึ้น กระบวนการสอนดังกล่าวจะเกิดขึ้นอย่างครบวงจรและต่อเนื่องกัน ดังที่แสดงให้เห็นในภาพประกอบ 5

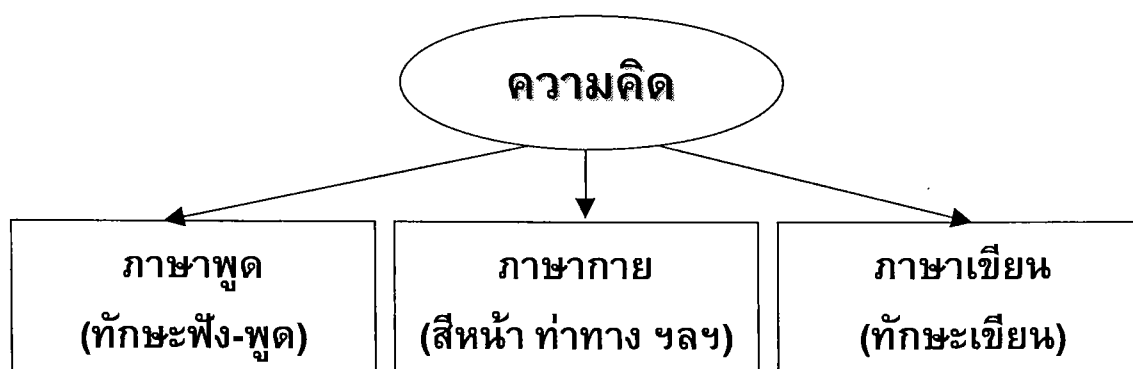
ภาพประกอบ 5 ขั้นตอนการสอนตามแนวทฤษฎีธรรมชาติ
(เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. 2531 : 21)

Handwritten signature and date: 22

2.2.2 แนวทฤษฎีการสอนแบบสื่อสาร (The Communicative Teaching Approach)

แนวทฤษฎีการสอนแบบสื่อสาร เน้นการใช้ภาษาของผู้เรียนเป็นหลัก โดยอาศัยหลักการของภาษาศาสตร์เชิงสังคมวิทยา (Sociolinguistics) เน้นบริบท (context) ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาได้เหมาะสมตามเกณฑ์ทางสังคมและวัฒนธรรม เป็นแนวการสอนที่เน้นความหมายมากกว่ารูปแบบหรือโครงสร้างของภาษา รูปแบบหรือโครงสร้างของภาษาเป็นเพียงเครื่องมือที่ช่วยให้ผู้พูดสามารถสื่อหน้าที่ของภาษาได้ตามต้องการ จุดมุ่งหมายของแนวการสอนเพื่อการสื่อสารที่สำคัญ คือ สร้างความสามารถในการสื่อสาร (Communicative Competence) ผู้สอนจะต้องจัดให้ผู้เรียนมีโอกาสฝึกทักษะได้ครบวงจรด้วยการให้ผู้เรียนเข้าใจความหมายหรือความคิดรวบยอดในบริบทก่อน โดยให้ผู้เรียนใช้ความรู้เดิมที่มีอยู่เดาเนื้อหาจากบทอ่าน จึงให้ถ่ายทอดออกมาเป็นภาษาพูด ซึ่งเป็นทักษะการฟัง-พูด ต่อจากนั้นจึงพยายามให้ผู้เรียนถ่ายทอดออกมาทางสีหน้า ท่าทาง ตามการสื่อความหมาย ตามความคิดของตนและเป็นไปตามธรรมชาติ การสอนควรสอนทักษะฟัง พูด อ่าน และเขียนให้สัมพันธ์กับในชีวิตจริง

การพัฒนาทักษะการสื่อสารนั้น ผู้สอนต้องจัดกระบวนการเรียนการสอนที่กระตุ้นให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาที่เกิดขึ้นจากความคิดของผู้เรียนเอง ครูควรบอความหมายของบริบทภาษานั้นๆ ให้เป็นที่เข้าใจก่อนจัดกิจกรรมที่จะส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาออกมา ซึ่งการใช้ภาษาของผู้เรียนเกิดขึ้นได้ในลักษณะของภาษาพูด (ฟัง-พูด) ภาษาเขียน (อ่าน - เขียน) และภาษากาย (ท่าทาง) ดังแสดงให้เห็นในภาพประกอบ 6 (เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. 2536 : 22)

ภาพประกอบ 6 การพัฒนาทักษะการสื่อสาร
(เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. 2536 : 20)

2.2.3 แนวทฤษฎีการสอนอ่าน (Teaching Reading Approach)

แนวทฤษฎีการสอนอ่านยึดหลักการทางภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยา (Psycholinguistics) ซึ่งมีลักษณะผสมผสานระหว่างทฤษฎีการสอนอ่านทั้งทางภาษาศาสตร์และจิตวิทยาอยู่อย่างบูรณาการโดยเน้นกระบวนการอ่านของมนุษย์โดยธรรมชาติเป็นสำคัญ วิธีการสอนและเทคนิคที่จะใช้ในการสอนอ่านจำเป็นต้องพิจารณาถึงการเรียนรู้การอ่านที่ถูกต้องและเป็นไปโดยธรรมชาติ ไม่มองการอ่านเป็นแค่การแสวงหาความหมายเพื่อความเข้าใจสัญลักษณ์หรือตัวอักษรเพียงอย่างเดียว แต่คำนึงถึงหลักการทางจิตวิทยาในการรับรู้การอ่าน การถ่ายโยง ความคิดรวบยอด รวมทั้งองค์ประกอบอื่นๆ ที่จะช่วยให้การอ่านสมบูรณ์ด้วย เช่น ความสนใจ เจตคติ ประสบการณ์เดิม และการระลึกสิ่งที่อ่านได้

2.2.4 แนวทฤษฎีการสอนแบบบรรทัดฐาน (Genre – based Approach)

แนวทฤษฎีการสอนแบบบรรทัดฐานยึดหลักการของแนวทฤษฎีภาษาศาสตร์เชิงระบบ (System Linguistic Theory) ของ M.A.K. Halliday ซึ่งมีประเด็นสำคัญๆ ดังนี้

1. ภาษาและความหมาย (Language and Meaning)

ภาษาที่ใช้ในการสื่อสารในแต่ละสังคมหรือชุมชนจะมีความหมายแตกต่างกันไปตามสภาพแวดล้อมของสถานการณ์ต่างๆ วัฒนธรรม สังคม และธรรมชาติ แต่เป้าหมายสำคัญในการสื่อสารเหมือนกันคือ ความเข้าใจเนื้อความ (Text) ที่ต้องการติดต่อโดยใช้ภาษาเป็นสื่อ ไม่ว่าจะเป็นการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน การใช้ภาษาไป หรือภาษากาย “ความหมาย” ของภาษาจึงเป็นหัวใจสำคัญในการใช้ภาษา การติดต่อสื่อสารระหว่างบุคคลต่างๆ ในสังคมจะประสบความสำเร็จได้ก็ด้วยความเข้าใจความหมายในการติดต่อสื่อสาร ความสามารถในการเข้าใจเนื้อความของเรื่องในการสื่อสารจึงนับว่าเป็นทักษะสำคัญของมนุษย์ในชุมชน หรือสังคมพึงตระหนักเพื่อประโยชน์ในการพัฒนาคุณภาพชีวิตของตนได้ในสังคมจากการติดต่อสื่อสาร

2. ภาษาและบริบทภาษา (Language and Context)

บริบทภาษาเป็นองค์ประกอบสำคัญที่ทำให้เนื้อความเป็นที่เข้าใจได้อย่างถูกต้อง เนื่องจากภาษาจะแปรเปลี่ยนไปตามสภาพของบริบททางสังคม ความเข้าใจภาษาไม่ใช่จะเข้าใจเพียงแต่ คำ ระเบียบไวยากรณ์ หรือเสียงที่แยกออกมาจากบริบท แต่ความเข้าใจภาษาจะเกิดขึ้นได้ต่อเมื่อเรามีความเข้าใจบริบทภาษา ดังนั้นเนื้อความของภาษาจึงมีอิทธิพลต่อการสื่อความหมายเป็นอย่างยิ่ง

เนื้อความของภาษามีความสำคัญ 2 ประการ คือ

1. เป็นผลของการสื่อความ (Output หรือ Product) หมายถึง เนื้อความจะทำให้เกิดความเข้าใจเกี่ยวกับเรื่องราวได้ชัดเจนง่ายขึ้นว่า หมายถึงสิ่งใด

2. เป็นกระบวนการของการใช้ภาษา (Process) หมายถึง เนื้อความจะทำให้เข้าใจได้ว่าควรใช้ภาษาอย่างไร เพื่อสื่อความให้เป็นที่เข้าใจได้ในบริบทนั้นๆ

ลักษณะของบริบทภาษาที่มีบทบาทในการทำให้เนื้อความมีความสำคัญและมีความหมายที่ชัดเจน มี 2 ประเภท คือ

1. บริบทของภาษาของสถานการณ์ต่างๆ (Context of Situation)

บริบทภาษาของสถานการณ์ต่างๆ มีองค์ประกอบที่สำคัญ 3 ประการ คือ

1.1 เรื่องราว (Field) หมายถึง เนื้อหาของสิ่งที่เรากำลังพูด หรือข้อความที่กำลังอ่านและเขียนเพื่อการสื่อสาร

1.2 ความสัมพันธ์ของผู้ใช้ภาษา (Tenor) หมายถึง การใช้ภาษาในข้อความอย่างต่อเนื่องระหว่างผู้ใช้ภาษาด้วยกันเพื่อสื่อสารให้อีกฝ่ายหนึ่งเข้าใจ การใช้ภาษาจะแตกต่างกันไปตามสถานการณ์และบุคคลที่กำลังใช้ภาษาในขณะนั้น เช่น การเลือกใช้คำ (นามและสรรพนาม) การใช้เสียง การวางโครงสร้างประโยค ฯลฯ เป็นการกำหนดการใช้ภาษาให้เหมาะสมกับบุคคลและสถานการณ์นั่นเอง

1.3 วิธีในการใช้ภาษา (Mode) หมายถึง วิธีการสื่อความของภาษา ภาษาที่ใช้ในการสื่อความในบริบทต่างๆ นั้นมีทั้งภาษาพูด ภาษาเขียน ภาษาภาพ เป็นต้น ลักษณะภาษาที่ใช้แต่ละอย่างจะแตกต่างกัน ต้องใช้ให้เหมาะสมกับกาลเทศะในแต่ละสถานการณ์หรือสิ่งแวดล้อม

2. บริบทของวัฒนธรรมที่เกี่ยวข้อง (Context of Culture)

ในแต่ละสังคมหรือชุมชนมีวัฒนธรรมที่แตกต่างกัน การใช้ภาษา คำ หรือสำนวนต่างๆ ก็ย่อมต่างกันด้วย ดังนั้นถ้าผู้เรียนมีความเข้าใจวัฒนธรรมกับเนื้อความที่ใช้อยู่ จะทำให้เกิดความเข้าใจในความหมายของภาษานั้นได้ชัดเจนมากขึ้น

3. ภาษาและทำเนียบภาษา (Language and Register)

ทำเนียบภาษาหรือคำศัพท์เฉพาะที่ใช้ในแต่ละสถานการณ์จะแตกต่างกัน ขึ้นอยู่กับวัฒนธรรมและสถานการณ์ต่างๆ ต้องคำนึงถึงกาลเทศะ เช่น การใช้คำราชาศัพท์ การใช้คำกับพระภิกษุสงฆ์ พูดกับผู้ใหญ่ ฯลฯ การใช้ทำเนียบภาษาก็จะต่างกันไปตามลักษณะบริบทเหล่านั้นด้วย

4. การเรียนรู้ภาษาในบริบท (Language Learning in Context)

การเรียนรู้เพื่อใช้ภาษา ทั้งภาษาพูดและภาษาเขียนควรเริ่มจากการรับรูปแบบภาษาที่ถูกต้อง ตามลักษณะของบริบทภาษาต่างๆ ในสถานการณ์ต่างๆ รวมทั้งเกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมต่างๆ ด้วย ทั้งนี้เพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจเนื้อความของภาษาในบริบทนั้นได้อย่างถูกต้อง จึงจะนับว่าผู้เรียนได้เรียนภาษาอย่างมีความหมาย

ลักษณะของบริบทภาษาและเนื้อความต่างๆ จะช่วยให้ผู้เรียนได้เลียนแบบ รูปแบบ ภาษาหรือชนิดของเนื้อความต่างๆ ในบริบทของสถานการณ์และวัฒนธรรมได้ถูกต้อง นักภาษาศาสตร์การศึกษาใช้คำว่า “ Genre ” ซึ่งมาจากภาษาฝรั่งเศส หมายถึง แบบหรือ ชนิดของเนื้อความต่างๆ ภาษาไทยใช้คำว่า “ วรรณลักษณะ ” ในแต่ละวรรณลักษณะจะมี จุดประสงค์แน่นอนตายตัว ทำให้ผู้ใช้ภาษาประสบความสำเร็จในการใช้ภาษาได้ ซึ่งนักวาง หลักสูตร ผู้สอน และผู้เรียนภาษา จำเป็นต้องยึดหลักในการเรียนการสอนภาษา ผู้สอน สามารถนำวรรณลักษณะของเนื้อความต่างๆ มาเป็นรูปแบบของกิจกรรมในการเรียน การสอน โดยผู้เรียนจะมีโอกาสฝึกฝนและใช้ภาษาอย่างอิสระและเป็นตัวของตัวเองได้ในที่สุด

วรรณลักษณะของภาษา

วรรณลักษณะของภาษาทั้งที่เป็นภาษาพูดและภาษาเขียน มีอยู่หลายชนิด แต่วรรณลักษณะที่นิยมใช้ในการสื่อความกันทั่วไป มีดังนี้

- 1 การเล่าเรื่องจากประสบการณ์ (Recount)
- 2 การรายงาน (Report)
- 3 การอธิบาย (Explanation)
- 4 การแสดงความคิดเห็น (Exposition)
- 5 กระบวนวิธีการ (Procedure)
- 6 การเล่าเรื่องหรือบรรยายเชิงจินตนาการ (Narrative)
- 7 การอภิปราย (Discussion)
- 8 การสังเกต (Observation)

วรรณลักษณะของภาษาแต่ละชนิดจะมีรายละเอียดของโครงสร้างในการดำเนินเรื่องของ เนื้อความ (Schematic Structure) เพื่อการสื่อความหมายและลักษณะของภาษา (Linguistic Features) ดังนี้

1. การเล่าเรื่องจากประสบการณ์ (Recount) เป็นเรื่อง πουผู้เขียนเล่าถึงเหตุการณ์ที่ ผ่านมา และจากประสบการณ์ของผู้เขียน

ลักษณะโครงสร้างภาษา

1. เริ่มต้นด้วยบทนำ
2. มีลำดับเหตุการณ์อย่างต่อเนื่อง
3. มีบทสรุป

ลักษณะของภาษา

1. มีคำวิเศษณ์บอกเวลา และลำดับเหตุการณ์
2. อ้างถึงบุคคลอย่างเฉพาะเจาะจง

3. เป็นเรื่องเล่า จึงเป็นเรื่องในอดีต
4. มีคำเชื่อม เพื่อบอกลำดับการเกิดของเหตุการณ์ก่อนหลัง และใจความต่อเนื่องกัน
เช่น แล้วดังนั้น จากนั้น ต่อจากนั้น ก่อนที่จะ หลังจาก ฯลฯ
5. ตอนท้ายของเรื่องจะบอกค่านิยมหรือความเห็นส่วนตัว
ขั้นตอนการลำดับความของการเล่าเรื่องจากประสบการณ์ มีดังนี้

ตัวอย่างเรื่อง
การเล่าเรื่องจากประสบการณ์

When I first came to the United States, I was amazed to find out the real meaning of “pulling your leg.” There was a time when my friends were making fun of me. They told me that if I wanted the person I loved to think of me, I should call out his name a few times before I went to sleep. Next, I should try to imagine his face. If I could see him clearly, it meant that he was not thinking of me at all, and vice-versa. Because they said that people had tried this experiment before, I believed them. Later, they told me that they were only “pulling my leg.” At that moment, I did not know the meaning of that idiom, and I was too shy to ask. But I thought that it was an insult or a term used to make a person feel bad, and I felt sad that my friends had insulted me. The following day, I talked to American friend about the slang term that bothered me a lot. I was surprised that it means someone is playing a joke on another person. I should have known, with all the laughter that followed when my friends used that term.

Hasni Mohd Salleh
(Malaysia)

(Joy M. Reid. 1994 : 84)

2 การรายงาน (Report) เป็นการเขียนเพื่อให้ความรู้แก่ผู้อ่าน

ลักษณะโครงสร้างในการดำเนินเรื่องของเนื้อความ

1. มีบทนำ โดยกล่าวถึงเรื่องทั่วไป ซึ่งอาจจะให้คำจำกัดความ หรือคำนิยามทั่วไปของเรื่อง

2. บอกรายละเอียดของเรื่องนั้นๆ เช่น ประเภทลักษณะท่าทีหรือลักษณะพฤติกรรมคุณค่าที่มีต่อมนุษย์ ฯลฯ

ลักษณะของภาษา

1. ใช้คำหรือภาษาเป็นกลางๆ ไม่เฉพาะเจาะจง

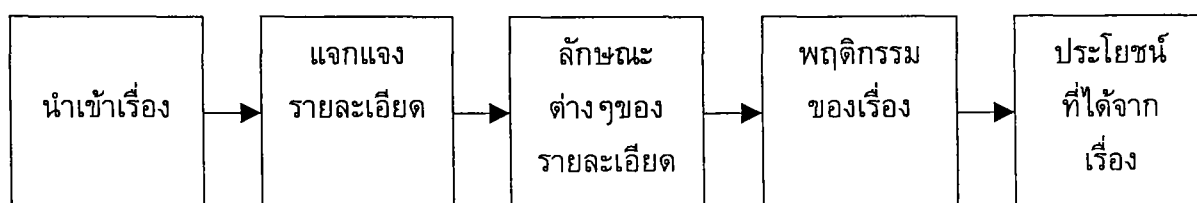
2. มีคำกริยาแสดงอาการ การกระทำ การแสดงความเป็นเจ้าของ เช่น เป็น อยู่ คือ

ฯลฯ

3. อาจมีหัวข้อกล่าวเป็นเรื่องๆ

4. มักเป็นประโยคบอกเล่า

ขั้นตอนการลำดับความการรายงาน มีดังนี้

ตัวอย่างเรื่อง
การรายงาน

Milk : The Perfect Food

Milk is one of the most important sources of nutrition for human beings and animals. It is the first food provided for newborn babies because milk contains a large variety of nutritional constituents, and at the same time it is easily digestible. Milk is about 13% solids, and the solids contain 3.3% protein, 5% carbohydrates, 4% fat, and many vitamins and minerals. Moreover, milk protein contains all of the essential amino acids like casein and lactobacillus. Lactose is the principal carbohydrate of milk, and milk is the only source of lactose in nature. Milk also contains all of the know vitamins: A,B,D,E,and K. For all of these reasons, milk consumption is the keystone of human beings and animals.

Samir Atrash

(Libya)

(Joy M. Reid. 1994 : 63)

3 การอธิบาย (Explanation) เป็นการเขียนเกี่ยวกับสาเหตุและกระบวนการของการเกิดปรากฏการณ์ต่างๆ โดยให้รายละเอียดเกี่ยวกับเหตุการณ์ และผลว่าเกิดขึ้นได้อย่างไร และเหตุใดจึงเกิดขึ้น

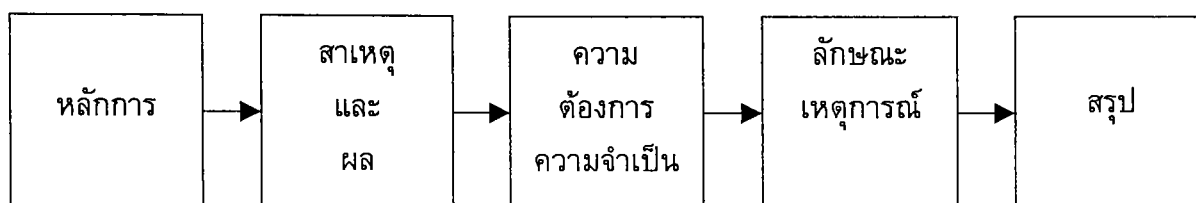
ลักษณะโครงสร้างในการดำเนินเรื่องของเนื้อความ

1. บอกหลักการ สาเหตุและผล บอกลักษณะของเหตุการณ์นั้นๆ
2. มีบทสรุปจากหลักการ

ลักษณะของภาษา

1. เป็นประโยคบอกเล่า
2. ใช้ภาษาเป็นกลางๆ ไม่เฉพาะเจาะจง
3. มีคำสันธานเชื่อมประโยคเพื่อบ่งบอกความเป็นเหตุเป็นผลกัน
4. ใช้คำวิเศษณ์เพื่อการขยายความของการกระทำ ทำให้ชัดเจนขึ้น

ขั้นตอนการลำดับความการอธิบาย มีดังนี้

ตัวอย่างเรื่อง
การอธิบาย

My greatest problem living in the U.S. is the food. For example, when I want to have a meal, sometimes I can't find what I like to eat because I am not used to American food. In addition, often American food contains pork, but I am not supposed to eat pork because my religion and my customs are different. I must be very careful in the grocery store to check the ingredients of whatever I buy, and when I eat in restaurant, I must always ask whether or not something contains pork. For example, McDonald's hamburger buns are made with pork fat; therefore, I cannot even order a " Big Mac " !

Abdurrahman Juhani
(Saudi Arabia)

(Joy M. Reid. 1994 : 83)

4 การแสดงความคิดเห็น (Exposition) เป็นการเขียนแสดงความคิดเห็นส่วนตัว หรือของผู้อื่นที่มีต่อเรื่องใดเรื่องหนึ่ง ซึ่งอาจจะเป็นการถกเถียงหรือโต้แย้ง

ลักษณะโครงสร้างในการดำเนินเนื้อเรื่อง

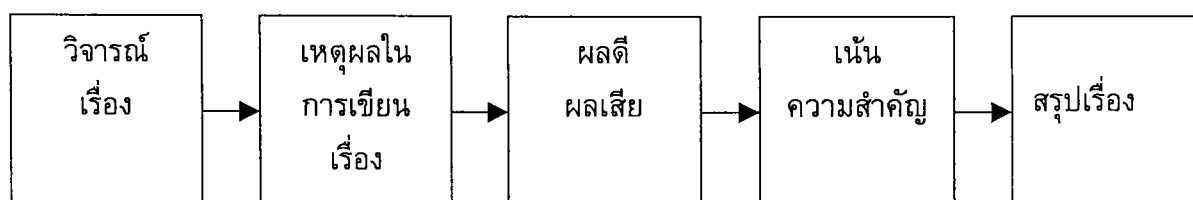
แสดงเหตุผลเกี่ยวกับเรื่องที่เขียนหรือแสดงความคิดเห็น เช่น เขียนแสดงให้เห็นประโยชน์หรือ ความสำคัญ

1. มีข้อความหรือประโยคสนับสนุนเหตุและผลที่เสนอในแต่ละความคิด
2. มีบทสรุปย้ำการแสดงความคิดเห็นของตน เพื่อเน้นความสำคัญของเรื่องให้น่าสนใจและน่าเชื่อถือ

ลักษณะของภาษา

1. มีข้อความหรือเนื้อความเกี่ยวกับความคิดเห็นของตนเอง
2. มีประโยคสนับสนุนหรือมีการขยายความในแต่ละความคิด
3. ใช้สรรพนามบุรุษที่ 1 และบุรุษที่ 3 ในการกล่าวถึง
4. มีคำแสดงเจตคติ

ขั้นตอนการลำดับความการแสดงความคิดเห็น มีดังนี้

ตัวอย่างเรื่อง
การแสดงความคิดเห็น

Cooking

Cooking is my hobby; when I cook, good things happen to me. If I am lonely or homesick, cooking lifts my spirits. When I make a delicious dessert, and ask someone to share it with me, my depression disappears. When I am bored or very tired, cooking makes me feel alive, especially if I know I am cooking dinner for some friends. Cooking also reminds me of home. Before I left my country, my sisters and I would cook together every Sunday, and everyone in my family would eat and laugh together. (Now I enjoy cooking something savory for my roommates because their joy in eating makes me remember the happy times with my family.) For me, cooking is an excellent escape, and without it I wouldn't be able to so happy.

Ma Mu-der
(Republic of China)

(Joy M. Reid. 1994 : 160)

5 กระบวนวิธีการ (Procedure) เป็นการเขียนแนะนำการปฏิบัติ ซึ่งจะกล่าวถึงวิธีการ กระบวนการ หรือขั้นตอนการปฏิบัติที่ชัดเจน

ลักษณะโครงสร้างในการดำเนินเรื่องของเนื้อหา

1. ต้องมีจุดประสงค์ในการเขียนที่แน่นอน
2. ให้รายละเอียดของวัสดุอุปกรณ์ที่ต้องการใช้
3. เรียงลำดับขั้นตอนในการปฏิบัติ

ลักษณะของภาษา

1. เป็นประโยคคำสั่ง
2. ใช้คำกริยาที่บ่งบอกจากปฏิบัติ
3. ใช้ภาษาเป็นกลางๆ ไม่เฉพาะเจาะจง ไม่อ้างอิงตัวบุคคล
4. ใช้คำนาม

ขั้นตอนการลำดับความกระบวนวิธีการ มีดังนี้

ตัวอย่างเรื่อง
กระบวนการวิธีการ

How to Make a Stained Glass Panel

Making a stained glass panel is not as easy as it looks. The first thing to do is to choose the pattern and glass colors. Then, draw the model on a piece of thick paper and cut it out. Next, put the pieces of paper over the glass; mark it, and break the glass. (Don't be afraid of hurting yourself if you are using the correct method of breaking the glass.) Following this, place the lead between the glass pieces to hold them together. Then, with the hot iron solder, affix the lead, being sure that all of it is soldered. Finally, attach a nylon thread at the top of the panel to hold it at the window.

Estella Solomon
(Brazil)

(Joy M. Reid. 1994 : 117)

6. เรื่องเล่าหรือบรรยายเชิงจินตนาการ (Narrative) เป็นการเขียนเรื่องเล่าจากจินตนาการ ส่วนมากเป็นเรื่องนิทานหรือนิยาย

ลักษณะโครงสร้างในการดำเนินเรื่องของเนื้อความ

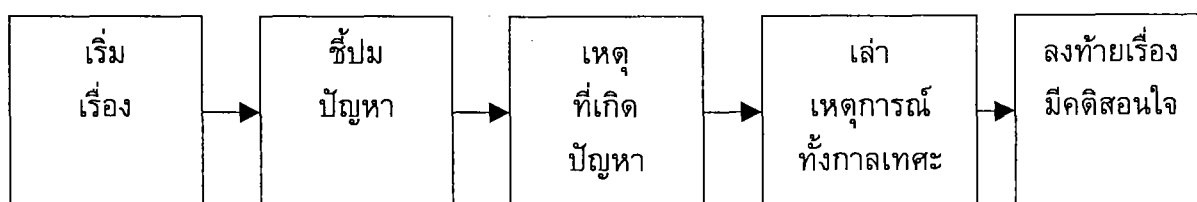
1. มีการนำเรื่อง กล่าวความเป็นไปของเรื่อง บ่งบอกตัวบุคคล สถานที่หรือเวลา
2. มีลำดับของเหตุการณ์ในเรื่อง
3. แสดงปมปัญหาของเรื่อง
4. แสดงการคลี่คลายของเรื่อง หรือการแก้ปมปัญหา
5. อาจให้คติพจน์ หรือข้อเตือนใจท้ายเรื่อง

ลักษณะของภาษา

1. เป็นเรื่องราวในอดีต หรือเป็นเรื่องที่ผ่านมาแล้ว
2. ใช้บุพบทบ่งบอกเวลา สถานที่
3. ใช้สรรพนามบุรุษที่ 3 ในการกล่าวถึงหรืออ้างอิงบุคคล หรือสิ่งของอื่นๆ
4. อาจมีการซ้ำย้ำเรื่อง
5. ใช้คำสันธานเชื่อมโยงความสัมพันธ์ของเรื่อง และบ่งบอกความเป็นเหตุเป็นผล

ความคล้อยตาม และความขัดแย้ง ฯลฯ

ขั้นตอนการลำดับความเรื่องเล่าหรือบรรยายเชิงจินตนาการ มีดังนี้

ตัวอย่างเรื่อง
การเล่าเรื่องหรือบรรยายเชิงจินตนาการ

The Fox Who Stole Fire

Long ago people had no fire. Fire was the secret of the fireflies, and they refused to share it with anyone. Fox felt sorry for people because they had no fire, and he decided to try to steal it from the fireflies.

Fox got his friend Wild Goose to carry him to the land of the fireflies. The fireflies were surprised when they saw him arrive on the goose. When he got off, Wild Goose flew away. Then Fox began to make a drum. When he finished, it was the first drum ever made. The fireflies were surprised again when they heard the beat of drum.

Now that he had the drum. Fox taught the fireflies how to dance. They danced and they danced until they didn't know what they were doing. They danced so hard they didn't notice when Fox swept up some fire in his bushy tail. Fox ran and ran with his tail burning like a torch. When he got back to the land of people, he gave them the fire.

(Dobbs, Carrie. 1994 : 105)

7 การอภิปราย (Discussion) เป็นการเขียนเพื่อแสดงถึงเหตุผลและความจำเป็น
ชี้ให้เห็นข้อดีข้อเสีย เป็นการจูงใจผู้อื่นให้คล้อยตาม

ลักษณะโครงสร้างในการดำเนินเรื่องของเนื้อความ

1. เริ่มบทนำด้วยการให้หลักการหรือความสำคัญของเรื่องอย่างชัดเจน
2. กล่าวถึงข้อขัดแย้ง หรือสนับสนุนโดยการอ้างอิง แสดงเหตุผล
3. ตอนสุดท้ายกล่าวเสนอแนะเชิงสรุป ควรทำหรือสนับสนุนอย่างไร โดยย้ำหลักการ

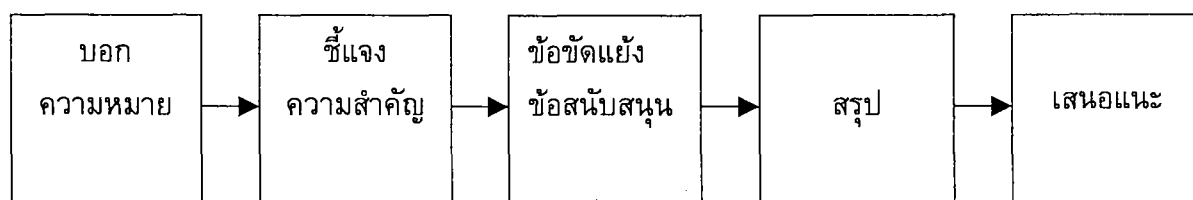
หรือความสำคัญของเรื่องเช่นเดียวกับบทนำ

ลักษณะของภาษา

1. มีข้อความแสดงความคิดเห็นที่เกี่ยวข้องของตนเองและผู้อื่น
2. ใช้ประโยคบอกเล่า
3. มีข้อความสนับสนุนหรืออ้างอิงให้เหตุผล
4. ใช้คำเชื่อม เช่น คำสันธาน คำบุพบท คำวิเศษณ์ เพื่อแสดงความขัดแย้ง

คล้อยตาม หรือเป็นเหตุเป็นผลแก่กัน

ขั้นตอนการลำดับความการอภิปราย มีดังนี้

ตัวอย่างเรื่อง
การอภิปราย

Solar Cell Energy

There are three reasons why solar cell energy generation has not developed more rapidly. First, the cost per watt of solar cell generation is more expensive than that of steam power or nuclear power generation. Therefore, researchers are still looking for ways to make solar cells cheaper. Second, nature plays a large part in solar cell generation. For example, some days are cloudy and rainy; because there is not always fine weather, solar energy can't be generated every day. Also, no solar energy is generated at night. Consequently, solar cells must have the capacity to store energy for use during these times, and these storage cells are very expensive. As a result, only in low latitude areas can enough solar energy be generated effectively at this time. Finally, building plants for solar cell generation is extremely expensive. A very large space is needed, and the need for maintenance is constant. To illustrate, the surface of the solar cell plant has to be cleaned daily. For all these reasons, it is very difficult to develop solar cell plants and make solar cell energy available to the general public for a competitive price. Despite all these problems, I believe the day will come when we use solar energy cells because they are a form of clean energy with no pollution.

Kiho Kato
(Japan)

8. การสังเกต (Observation) เป็นการเขียนเพื่อให้ความเห็นและให้รายละเอียดของการสังเกตสิ่งใดสิ่งหนึ่ง

ลักษณะโครงสร้างในการดำเนินเรื่องของเนื้อความ

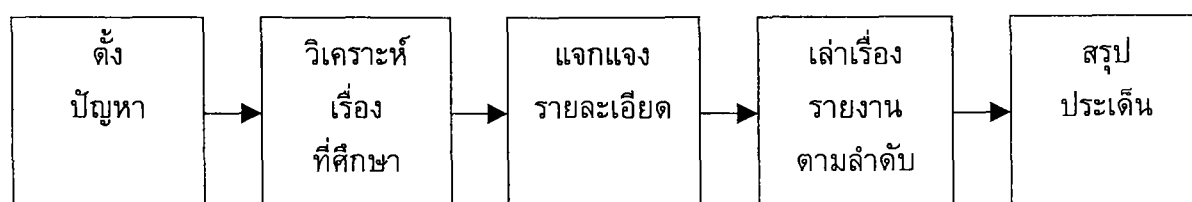
1. มีบทนำเกี่ยวกับสิ่งที่สังเกต
2. มีลำดับของการบอกรายละเอียด
3. ให้ความคิดเห็นเกี่ยวกับการสังเกต

ลักษณะของภาษา

มีคำวิเศษณ์บ่งบอกเวลาหรือสถานที่ และลำดับของการบอกรายละเอียด

1. ใช้คำคุณศัพท์บอกลักษณะของคำนามต่างๆ
2. ใช้ภาษาเป็นกลางๆ ไม่เฉพาะเจาะจงในการอ้างอิง

ขั้นตอนการลำดับความการสังเกต มีดังนี้

ตัวอย่างเรื่อง
การสังเกต

I never drink cola because it is really bad for your health. I discovered this when I worked with some biologist last summer. We did two simple experiments. In the first, we measured the pH (that is, grade of acidity) of the cola. We found that the cola has a pH of 3.2. That is extremely acidic, and so it is bad for your body. In the second experiment, we decided to examine the effects of high acidity in cola. We put a shark's tooth in a glass of cola. In just seven days, the tooth had completely disappeared: the cola had dissolved it! If cola can do that to a tooth, what can it do to human teeth or to a human stomach or intestine? For these reasons, I never drink cola, and I advise my friends not to drink it either.

Ruben Perez
(Mexico)

(Joy M. Reid. 1994 : 166)

แนวทฤษฎีและกระบวนการเรียนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา เน้นการเข้าใจ ความหมายรวมของภาษาก่อนจะสอนองค์ประกอบย่อยของภาษา โดยเน้นความสำคัญจาก ประสบการณ์ที่ผู้เรียนจะต้องเผชิญในชั้นเรียน ด้วยการพัฒนาความหมายจากบริบทภาษา ในชั้นเรียนเป็นสำคัญ ผู้สอนจะเน้นรูปแบบภาษาที่จำเป็น และผู้เรียนทำกิจกรรมทางภาษาต่างๆ มากมาย เพื่อให้ผู้เรียนมีโอกาสดูและใช้ภาษามากที่สุดเท่าที่จะทำได้ในบริบทอย่าง ถูกต้อง ตามกาลและเทศะ ทั้งนี้เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความมั่นใจในตนเองที่จะใช้ภาษาในบริบทต่างๆ การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษามีแนวทฤษฎีที่จะช่วยให้ผู้เรียนสามารถสร้างสรรค์ภาษาของตนเอง และใช้วิธีการที่เป็นธรรมชาติในการเรียนรู้

จากการดำเนินโครงการเทอร์เกอร์ พาร์ค พบว่าข้อดีที่สำคัญของการสอนแบบ มุ่งประสบการณ์ภาษาแก่ผู้เรียน มีดังนี้ (เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. 2540 : 122 - 124)

1. ผู้สอนมีบทบาทสำคัญในการให้รูปแบบภาษา กระตุ้น และขยายการใช้ภาษาของ ผู้เรียนอย่างถูกกาลและเทศะ
2. การเรียนรู้ภาษาจากประสบการณ์โดยตรงของผู้เรียนจากเรื่องราวในบริบทที่เน้น ในแต่ละครั้ง ทำให้นักเรียนแสวงหาความหมายด้วยตนเอง มีการซ้ำย้ำทวนและพัฒนา ภาษาของตนเองได้ในที่สุด

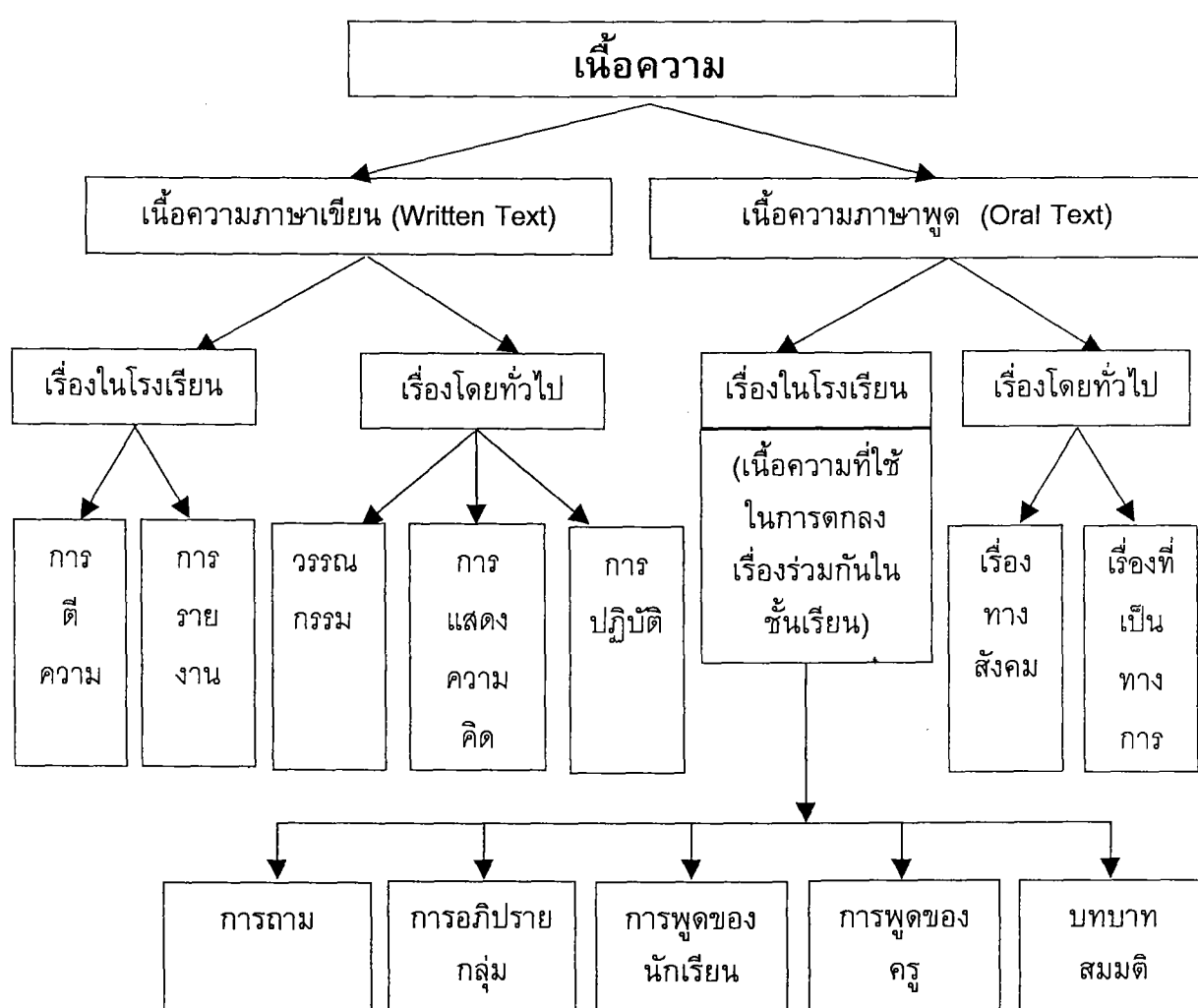
นอกจากนี้ในการจัดกระบวนการเรียนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา ผู้เรียนจะมี โอกาสใช้สมาธิหรือมุ่งมั่น (Concentrated) กับเรื่องที่จะเรียนอย่างลึกซึ้ง มีการซ้ำย้ำทวน บริบทอย่างสนุกสนานและมีความหมาย รวมทั้งเรียนรู้ภาษาจากบริบทต่างๆ โดยตรง

กระบวนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ในโรงเรียนเทอร์เกอร์ พาร์ค จะเน้นประสบการณ์ สำคัญเกี่ยวกับเรื่องราวที่ผู้สอนและผู้เรียนกำลังสนทนา อ่าน และเขียนร่วมกัน ผู้สอนจะเป็น ผู้ให้รูปแบบภาษาที่จำเป็นแก่ผู้เรียน ผู้เรียนจะได้รับประสบการณ์จากกิจกรรมต่างๆ ที่จะทำให้ ผู้เรียนมีโอกาสดูพัฒนาความเชื่อมั่นที่จะใช้ภาษาอย่างถูกกาลและเทศะในบริบท ผู้เรียนมีโอกาสดู แสดงบทบาทสมมติ สนทนา หรืออภิปรายร่วมกันระหว่างผู้สอนกับผู้เรียน และผู้เรียนกับ ผู้เรียน ผู้เรียนได้ใช้ภาษาพูดเป็นของตนเองได้โดยผู้สอนจะคอยช่วยเหลือและให้กำลังใจ ผู้เรียนประสบความสำเร็จในการแสดงออก ทั้งภาษาการพูด ภาษาเขียน และภาษากาย ผู้เรียนมีโอกาสดูทดลองถูกกับการใช้ภาษาของตนเองกับผู้สอนและเพื่อนๆ

เนื้อความในกระบวนการเรียนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษามี 2 ชนิด คือ เนื้อความที่เป็นภาษาพูด (Oral Text) และเนื้อความที่เป็นภาษาเขียน (Written Text) ผู้สอนจะ พยายามกระตุ้นให้ผู้เรียนพูด สนทนากับผู้สอนและเพื่อนๆ มีการพูดซ้ำทวนกระบวนการใน การทำกิจกรรมต่างๆ และสนทนาเกี่ยวกับเรื่องที่จะเขียนร่วมกันในกลุ่ม เนื้อความเป็นภาษา เขียนมีรูปแบบต่างๆ เนื้อความที่เป็นภาษาเขียนเป็นบทเรียนสำคัญที่ผู้เรียนจะใช้เป็นปัจจัยป้อน เพื่อเรียนรู้ประสบการณ์ต่างๆ จากภาษาที่เขียนต่อไป เช่น การสะกดคำ การแจกลูก

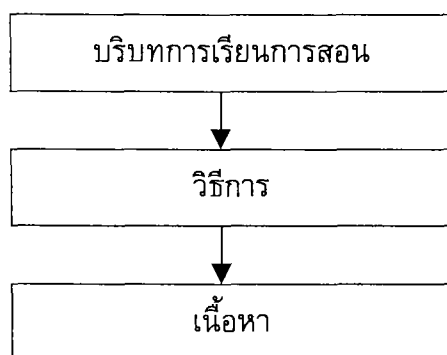
ประสมคำ การแต่งประโยคปฏิสัมพันธ์ระหว่างประสบการณ์และภาษาจะเกิดขึ้น ผู้เรียนจะเกิดความเคยชินกับเนื้อความต่าง ๆ ที่เป็นภาษาเขียน ทำให้ผู้เรียนได้แนวทางและสามารถเขียนเรื่องราวต่าง ๆ ได้ด้วยตนเอง ผู้เรียนจะเกิดความภาคภูมิใจในการใช้ภาษาของตน ช่วยให้เกิดพัฒนาการทางการอ่านได้มากขึ้น

ตัวอย่างของการเตรียมหลักสูตรและการสร้างสื่อการเรียนการสอนเสนอในโครงการ เทรเกอร์ พาร์ค (เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. 2540:125 ; อ้างอิงจาก North Territory Department of Education.1984. *Trager Park Language Project*) ดังแสดงให้เห็นในภาพประกอบ 7

ภาพประกอบ 7 การเตรียมหลักสูตรและการสร้างสื่อการเรียนการสอนในโครงการ เทรเกอร์ พาร์ค
(เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. 2540 : 125 ; อ้างอิงจาก North Territory Department of Education.1984)

การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาจะพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาในบริบท พัฒนาการเรียนภาษาด้วยแนวทฤษฎีธรรมชาติ โดยเปิดโอกาสให้ผู้เรียนอ่านได้อย่างมีประสิทธิภาพมากที่สุด ตามลำดับขั้นตอนดังนี้

2.3 รูปแบบและขั้นตอนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา

การจัดการเรียนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา เน้นการใช้บทเรียนและกิจกรรมเป็นจุดเริ่มต้นในการให้ปัจจัยป้อน ผู้เรียนมีโอกาสได้พัฒนาทักษะทางภาษาจากการอ่าน การเขียน การฟัง และการพูด ผู้สอนต้องจัดกิจกรรมที่หลากหลาย โดยคำนึงถึงการเลือกเนื้อหา พิจารณาจุดมุ่งหมาย และประโยชน์ในการอ่าน ตลอดจนความสนใจของผู้เรียน ภาษาที่ใช้ สื่อและอุปกรณ์ต่างๆ ซึ่งต้องสอดคล้องกับจุดประสงค์ของการอ่าน ความสนใจ และความสามารถของผู้เรียนเป็นหลัก

เป้าหมายและการจัดกระบวนการเรียนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา ที่ได้รับการปรับปรุงแก้ไขแล้ว แบ่งออกเป็น 3 รูปแบบ ดังนี้

1. การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 1 (The Concentrated Language Encounters Model I) ได้ต้นแบบมาจากโครงการทดลองของโรงเรียนเทรเกอร์พาร์ค ประเทศออสเตรเลีย เป้าหมายในการใช้รูปแบบการสอนนี้ก็เพื่อพัฒนานักเรียนในระยะเริ่มเรียนภาษา ซึ่งยังมีประสบการณ์ในการสื่อสารทางภาษาได้น้อย จุดมุ่งหมายสำคัญคือ การที่ผู้เรียนสามารถฟัง พูด อ่าน และเขียน โดยใช้ความคิดของตนเองในระดับพื้นฐานได้ ผู้สอนจะมีบทบาทร่วมในการดำเนินกิจกรรมการเรียนการสอนมากกว่ารูปแบบอื่น ผู้เรียนได้มีโอกาสฝึกการใช้ภาษาตามกระบวนการเรียนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 1 นี้แล้ว ผู้เรียนจะสามารถบรรลุเป้าหมายของการพัฒนาการรู้หนังสือขั้นพื้นฐาน และนำเข้าสู่การพัฒนาการรู้หนังสือขั้นปฏิบัติการได้ต่อไป

ขั้นตอนของกระบวนการเรียนการสอน ได้จำแนกออกตามประเภทของสื่อการสอน
ทั้งที่เป็นบทเรียนและกิจกรรม สรุปได้ดังนี้

สำหรับสื่อการสอนที่เป็นบทเรียน

1. ผู้สอนอ่านเรื่องให้ผู้เรียนฟังทั้งเรื่อง
2. ผู้เรียนเล่าเรื่องกลับ ลำดับเรื่อง สนทนา อภิปราย อ่านเรื่อง และแสดง
บทบาทสมมติ.

3. เขียนเรื่องร่วมกันระหว่างผู้สอนและผู้เรียน

4 ทำหนังสือเล่มใหญ่

5. ทำกิจกรรมทางภาษา เช่น เล่นเกม และทำกิจกรรมการอ่าน การเขียน
การฟัง และการพูดเพิ่มเติม

สำหรับสื่อการสอนที่เป็นกิจกรรม

1. ผู้สอนแนะนำอุปกรณ์ สาธิตการปฏิบัติอย่างค่อยเป็นค่อยไปที่ละขั้นตอน
2. ให้ผู้เรียนบอกอุปกรณ์ที่ใช้ และลงมือปฏิบัติกิจกรรมเป็นกลุ่ม หรือตามลำพัง
ตามความสะดวกของการใช้อุปกรณ์

ขั้นตอนที่ 3) , 4) และ 5) เหมือนกับการใช้สื่อการสอนที่เป็นบทเรียน

สื่อการเรียนการสอน จัดตามจุดมุ่งหมายของการอ่านในชีวิตประจำวัน คือ

1. อ่านเพื่อความบันเทิง ได้แก่ นิทาน นวนิยายต่างๆ ตามความสนใจ
ตามระดับวัยของผู้เรียน
2. อ่านเพื่อเข้าใจวิธีการ ได้แก่ เรื่องที่เกี่ยวกับวิธีการต่างๆ เช่น การทำ
อาหาร การประดิษฐ์ของใช้ ฯลฯ
3. อ่านเพื่อเรียนรู้ ได้แก่ เรื่องสารคดีที่น่าสนใจ หรือความรู้ทั่วไป เช่น
การอนุรักษ์ป่าไม้ การออกกำลังกาย การรักษาโรค ฯลฯ

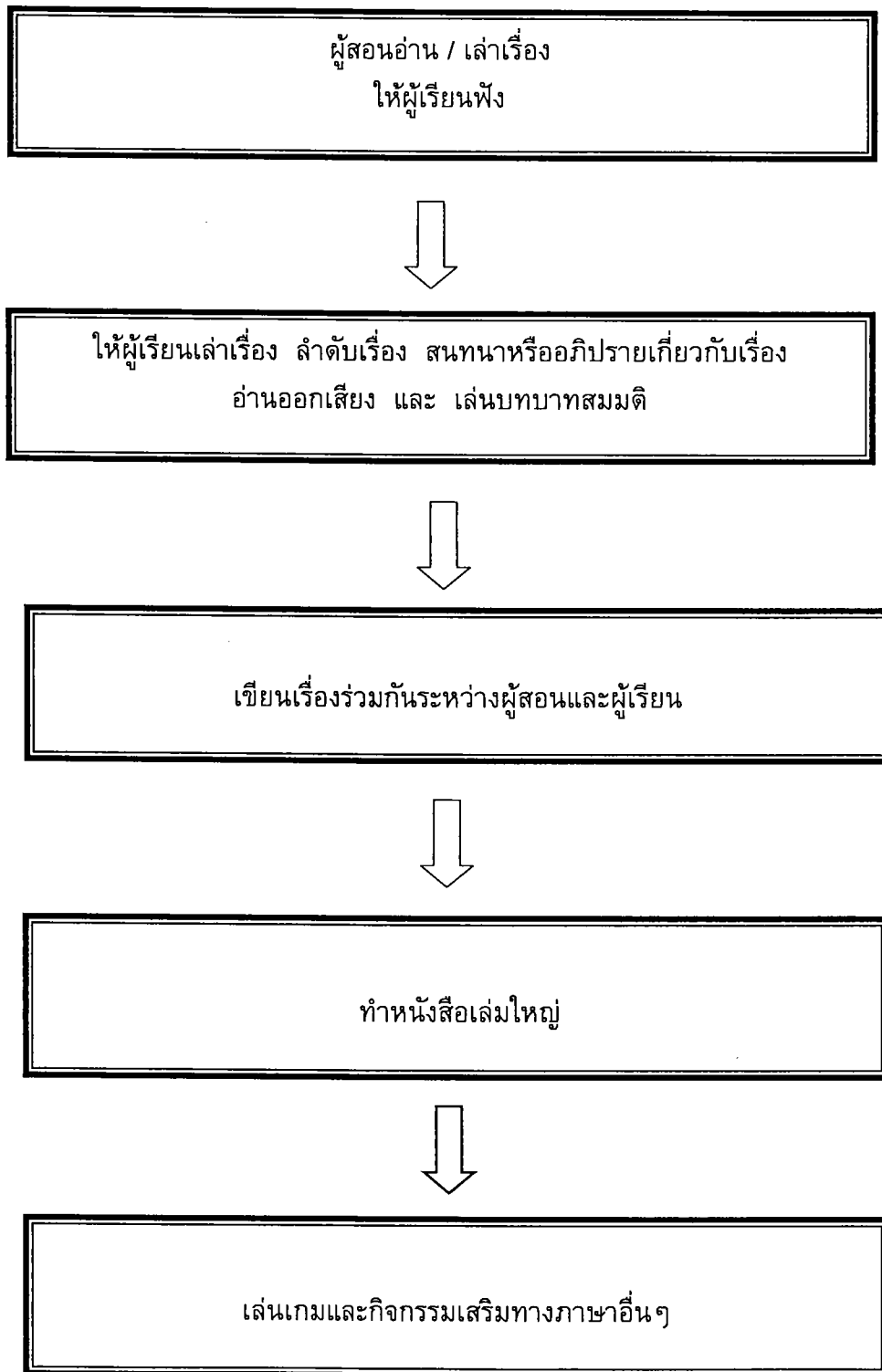
2. การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 2 (The Concentrated Language Encounters Model II) เป้าหมายของการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 คือ การพัฒนาผู้เรียนที่สามารถอ่านและเขียนประโยคพื้นฐานได้พอสมควรแล้วอย่างต่อเนื่อง ผู้เรียนจะได้พัฒนาความสามารถในการอ่านและเขียนเรื่องต่างๆ ที่มีวรรณลักษณะหลากหลาย ได้ใช้ความคิดของตนเอง โดยอาศัยการเลียนแบบ หรืออิงแบบอย่างจากบทเรียน รวมทั้งสามารถสื่อสารเป็นภาษาพูด คือ การฟังและการพูด ผู้สอนมีบทบาทลดลงเพื่อฝึกปฏิบัติให้เรียนรู้ด้วยตนเองมากขึ้น ขั้นตอนในรูปแบบที่ 2 มีดังนี้

1. ผู้เรียนอ่านเรื่องร่วมกัน อภิปราย หรือสนทนาเกี่ยวกับเรื่องที่อ่านร่วมกับผู้สอน และทำไดอะแกรมสรุปความ
2. ผู้สอนโยงเรื่องที่อ่านเข้าสู่เรื่องของผู้เรียนและอภิปรายร่วมกัน
3. เขียนเรื่องร่วมกับผู้สอนในกลุ่มใหญ่ / เขียนเรื่องของผู้เรียนเองในกลุ่มย่อย
โดยลำพัง
4. อภิปรายสนทนา และวิเคราะห์หรือรรถลักษณะร่วมกันจากเรื่องในเนื้อความที่ผู้เรียนเขียนขึ้นในขั้นตอนที่ 3
5. ทำกิจกรรมทางภาษา เพื่อทบทวน ฝึกความแม่นยำ และเสริมทักษะทางภาษา

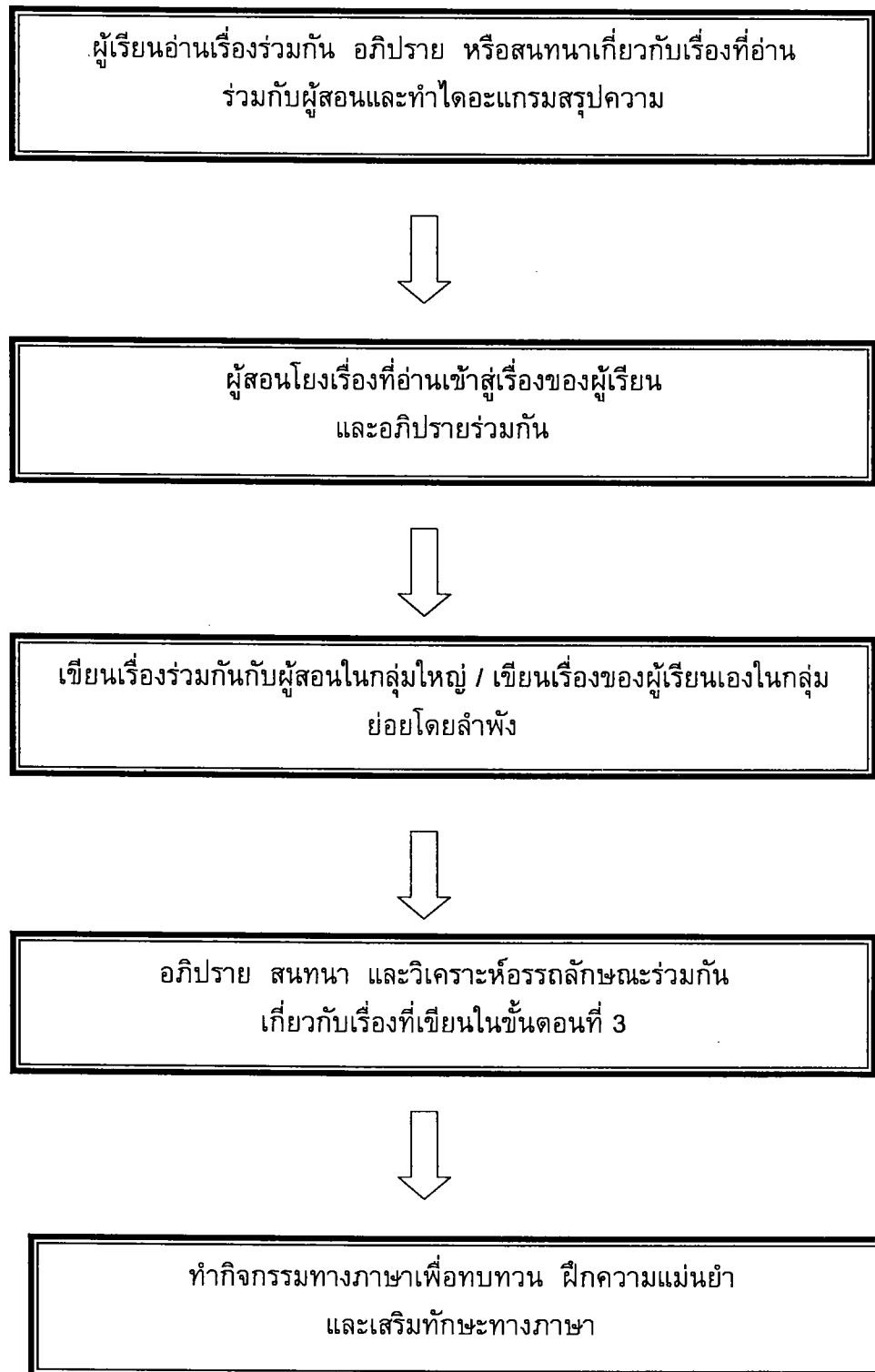
3. การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 3 (The Concentrated Language Encounters Model III) เหมาะสำหรับผู้เรียนที่มีประสบการณ์การอ่าน การเขียนในระดับที่สูงขึ้น (Advanced Level) ได้มีโอกาสเพิ่มพูนความชำนาญและมีสมรรถภาพในการอ่าน เขียน ฟัง และพูดเชิงวิเคราะห์ วิจัยในบริบทภาษา ที่เกี่ยวข้องกับมวลประสบการณ์ในวิชาต่างๆ มากขึ้น มีจุดมุ่งหมายเพื่อให้ผู้เรียนสามารถหาข้อมูลจากการสื่อสารทั้งภาษาพูด และภาษาเขียนจากบทความหรือเรื่องราวต่างๆ ที่ได้ฟัง หรืออ่านในชีวิตประจำวัน และสามารถรายงานข้อมูลต่างๆ เพื่อสื่อความให้เป็นที่น่าสนใจได้อย่างถูกต้องตามกาลเทศะ โดยมีขั้นตอนดังนี้

1. ปฐมนิเทศเตรียมวิเคราะห์ความหมายของเรื่องที่อ่านโดยการเดา / สรุป / ลำดับความ
2. สะท้อนความคิดจากเรื่องที่อ่านไปสู่การอ่านกำหนดเป้าหมาย หรือวางแผนการเรียนรู้
3. บันทึกย่อสาระของเรื่องตามเป้าหมายหรือแผนการเขียนสังเคราะห์สาระของเรื่อง และเขียนเรื่องนั้นในขั้นร่าง
4. ทบทวน ตรวจสอบ และแก้ไขงานเขียน
5. เขียนเรื่องในขั้นสุดท้าย และทำกิจกรรมเสริมทักษะภาษา

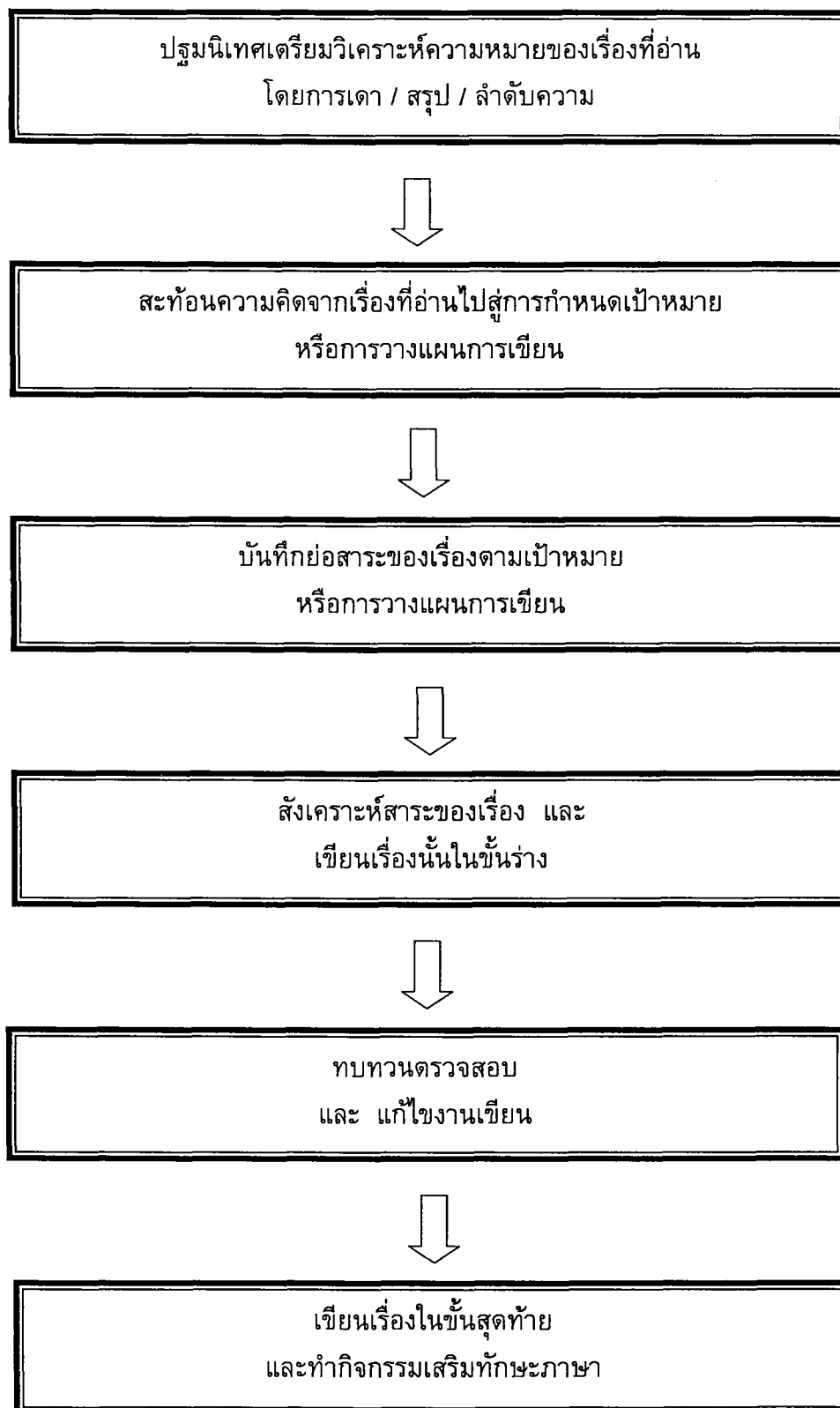
ขั้นตอนการสอน และสรุปขั้นตอนต่างๆ ของการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาทั้ง 3 รูปแบบ ปรากฏในภาพประกอบ 8,9,10 และ ตาราง 1 ดังนี้

ภาพประกอบ 8 ขั้นตอนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 1

ภาพประกอบ 9 ขั้นตอนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 2

ภาพประกอบ 10 ขั้นตอนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 3

ตาราง 1 สรุปขั้นตอนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาทั้ง 3 รูปแบบ

ขั้นที่	รูปแบบที่ 1	รูปแบบที่ 2	รูปแบบที่ 3
1	ผู้สอนอ่าน / เล่าเรื่องให้ ผู้เรียนฟัง	ผู้เรียนอ่านเรื่องร่วมกัน อภิปราย หรือสนทนาเกี่ยว กับเรื่องที่อ่าน และทำไดอะ แกรมสรุปความ	ปฐมนิเทศเตรียมวิเคราะห์ ความหมายของเรื่องที่อ่าน โดยการเดา / สรุป ลำดับความ
2	ให้ผู้เรียนเล่าเรื่องกลับ ลำดับเรื่อง สนทนา หรือ อภิปรายเกี่ยวกับเรื่อง	ผู้สอนโยงเรื่องที่อ่านเข้าสู่ เรื่องของผู้เรียน และอภิปราย ร่วมกัน	สะท้อนความคิดจากเรื่องที่ อ่านไปสู่การกำหนดเป้า หมายหรือการวางแผนการ เขียน
3	เขียนเรื่องร่วมกันระหว่างผู้ สอนและผู้เรียน	เขียนเรื่องร่วมกับผู้สอนใน กลุ่มใหญ่ / เขียนเรื่องกันเอง ในกลุ่มย่อย โดยลำพัง	บันทึกย่อสาระของเรื่อง ตามเป้าหมาย หรือ การวางแผนการเขียน
4	ทำหนังสือเล่มใหญ่	อภิปราย สนทนา และ วิเคราะห์อรรถลักษณะ ร่วมกันเกี่ยวกับเรื่องที่ เขียนในขั้นตอนที่ 3	สังเคราะห์สาระของเรื่อง และเขียนเรื่องนั้นในขั้นร่าง
5	เล่นเกมและกิจกรรม เสริมทักษะภาษาอื่นๆ	ทำกิจกรรมทางภาษาเพื่อ ทบทวน ฝึกความแม่นยำ และเสริมทักษะทางภาษา	ทบทวนตรวจสอบ และแก้ไขงานเขียน
6	—	—	เขียนเรื่องในขั้นสุดท้าย และทำกิจกรรมเสริมทักษะ ภาษา

ที่มา : เอกสารประกอบการอบรมโครงการพัฒนาการสอนภาษาไทยแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 3
จังหวัดสุรินทร์ บุรีรัมย์ ชัยภูมิ และศรีสะเกษ ณ โรงแรมธารินทร์ จังหวัดสุรินทร์
วันที่ 6 – 9 พฤษภาคม 2535 (สายสุนีย์ เดิมสินสุข. 2535 : 67 - 68)

การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาทั้ง 3 รูปแบบ มีความแตกต่างกันในด้านจุดประสงค์ กิจกรรมการเรียนการสอน กระบวนการในการเรียนรู้และการรับรู้ทางภาษา ทฤษฎีการสอน และบทบาทของครูและนักเรียนในชั้นเรียน ทั้งนี้เป็นไปตามกระบวนการเรียนรู้ที่คำนึงถึงความพร้อม ความสนใจ และความสามารถของผู้เรียนที่แตกต่างกันเป็นหลัก ซึ่งเป็นประเด็นสำคัญในการพิจารณารูปแบบที่เหมาะสมกับผู้เรียนในแต่ละระดับดังกล่าว อันจะเป็นการนำไปสู่การเรียนรู้ภาษาที่มีประสิทธิภาพเพียงพอที่จะนำไปใช้สื่อสารได้อย่างถูกต้องตามกาลเทศะต่อไป

ประโยชน์ของการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาทั้ง 3 รูปแบบ สามารถให้ประโยชน์แก่ผู้เรียนได้ ดังต่อไปนี้ (เสาวลักษณ์ รัตนวิษฐ์. 2533:24)

1. ผู้เรียนสามารถมีพัฒนาการทางความคิด ตามรูปแบบของการจัดกระบวนการเรียนการสอน เพื่อให้เกิดทักษะในการสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ
 2. ผู้เรียนจะเกิดเจตคติที่ดีต่อการอ่านภาษาอังกฤษ เพราะได้รับความสนุกสนานจากกิจกรรมการเรียนการสอน
 3. ผู้เรียนจะเข้าใจความหมายโดยรวม หรือความคิดรวบยอดของภาษาก่อนที่จะเข้าใจเสียง และสัญลักษณ์
 4. ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์กับผู้สอนและเพื่อน โดยการฝึกการใช้ภาษาในทักษะต่างๆ โดยตลอด
 5. ผู้เรียนจะคุ้นเคยกับกระบวนการอ่านที่ถูกต้องเหมาะสมกับกระบวนการรับรู้ของมนุษย์
 6. ผู้เรียนมีโอกาสฝึกการทำงานเป็นกลุ่ม มีการวางแผนงานและยอมรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น และเกิดความรับผิดชอบในหน้าที่
 7. ผู้เรียนมีโอกาสแสดงความสามารถเฉพาะด้าน เกิดความคิดสร้างสรรค์ในหลายรูปแบบ
 8. ผู้เรียนจะเกิดมีคุณภาพ และลักษณะนิสัยที่ดี เนื่องจากจะคุ้นเคยกับการช่วยเหลือซึ่งกันและกันในกลุ่ม
 9. ผู้สอนสามารถซ่อมเสริมให้กับผู้เรียนหลายกลุ่มในขณะเดียวกัน ได้ตามระดับความสามารถของผู้เรียน
 10. ผู้สอนสามารถพัฒนาการสอนของตนได้ทุกเมื่อ
- จะเห็นได้ว่า การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา เน้นการจัดการเรียนการสอนอย่างเป็นบูรณาการ มุ่งพัฒนาความรู้ ความสามารถ และทักษะ ทั้งร่างกายและจิตใจ

โดยการพัฒนางานองค์ประกอบการเรียนรู้ทั้ง 3 ด้านให้ผสมผสานกัน คือ

1. Cognitive Domain พุทธิพิสัย
2. Affective Domain จิตพิสัย
3. Psychomotor Domain ทักษะพิสัย

จากข้อมูลต่างๆ ผู้วิจัยมีความสนใจและพิจารณาที่จะใช้การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 ไปทำการทดลองกับนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนอัสสัมชัญ บางรัก กรุงเทพมหานคร ได้ศึกษารายละเอียดเกี่ยวกับขั้นตอนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 ดังนี้

ขั้นที่ 1 ผู้เรียนอ่านเรื่องร่วมกัน อภิปราย / สนทนาเกี่ยวกับเรื่องที่อ่านร่วมกันกับ
ผู้สอน และทำไดอะแกรม สรุปความ

จุดประสงค์

ให้ผู้เรียนสามารถจับใจความสำคัญและบอกรายละเอียดของเรื่องที่อ่านได้

ในขั้นตอนนี้ ผู้เรียนสามารถอ่านเรื่องได้เองแล้ว ผู้สอนควรให้ผู้เรียนอ่านเรื่องร่วมกันโดยอ่านออกเสียงหรืออ่านในใจสลับกันบ้าง ผู้สอนควรให้อ่านจับใจความสำคัญของเรื่องโดยใช้ไดอะแกรม เพื่อช่วยผู้เรียนดึงความสำคัญของเรื่อง ได้แก่ การลำดับเรื่อง การโยงความสำคัญของเรื่องที่สัมพันธ์กัน เช่น เป็นเหตุเป็นผล เป็นปัญหาและการแก้ไขปัญห การเปรียบเทียบความคล้ายคลึงและความแตกต่าง การบอกรายละเอียด เป็นต้น ผู้สอนต้องกระตุ้นให้ผู้เรียนคิดหาเหตุผลจากการอ่าน และสรุปความคิดด้วยตนเอง อย่ารีบร้อน ควรใช้เวลาในการอภิปรายและสนทนาเรื่องในแต่ละหน้าหรือตอนอย่างละเอียด เพราะการอ่านโดยใช้ความคิดประกอบการอภิปรายจะช่วยฝึกผู้เรียนให้เคยชินกับการอ่าน โดยใช้กระบวนการทางความคิดได้มาก และจะทำให้สามารถอ่านเชิงวิเคราะห์ได้ในระดับสูงต่อไป

ข้อควรระวัง

1. การอ่านออกเสียงไปเรื่อย ๆ จะไม่ช่วยให้เกิดความคิดสร้างสรรค์แก่ผู้เรียนมากนัก ควรให้หยุดอ่านเป็นช่วง ๆ หรือตอน ๆ แล้วอภิปรายร่วมกัน และควรเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ซักถามเกี่ยวกับเรื่องหรือภาพประกอบในบทเรียน จะช่วยทำให้ผู้เรียนไม่เบื่อหน่าย ช่วยเสริมบรรยากาศในการเรียนรู้ให้มีชีวิตชีวาขึ้นได้
2. คำใดที่ผู้เรียนอ่านไม่ถูกต้อง ผู้สอนสามารถอ่านให้ฟังได้
3. การทำไดอะแกรมแสดงความสัมพันธ์ของเรื่อง ควรสรุปและโยงแผนภูมิให้เข้าใจง่าย ๆ และชัดเจน โดยใช้ปากกาหรือเมจิก ผู้สอนควรศึกษาทำความเข้าใจและพิจารณา

โครงสร้างระดับยอดของข้อความว่ามีลักษณะอย่างไร จะช่วยให้ผู้สอนทำไดอะแกรมได้ง่ายขึ้น

โครงสร้างระดับยอด (Top-Level Structure)

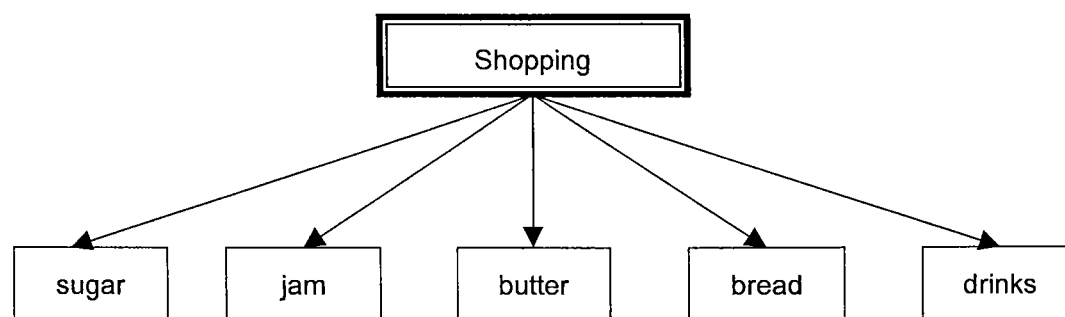
โครงสร้างระดับยอด หมายถึง แผนหรือโครงการเขียนของผู้เขียนหรือของข้อความที่ผู้เขียนใช้กันอยู่โดยทั่วไป เพื่อเป็นแนวทางในการสื่อความแก่ผู้อ่าน ซึ่งเป็นหลักการของการใช้โครงสร้างระดับยอดเพื่อช่วยในการอ่าน ได้มาจากทฤษฎีสัมพันธระหว่างผู้อ่านและผู้เขียน ถ้าผู้อ่านเข้าใจโครงสร้างของการเขียนก็จะทำให้เข้าใจเรื่องที่อ่านได้ดี ตรงประเด็น และรวดเร็วขึ้น ช่วยให้การอ่านมีประสิทธิภาพ สามารถจับใจความและรายละเอียดของเรื่องที่อ่านได้ ในขณะเดียวกันก็สามารถจำเรื่องได้ดี ทำให้การตีความและขยายความย่อมดีขึ้นมาด้วยตามลำดับ นอกจากนี้ยังช่วยพัฒนาการเขียนให้ดีขึ้น เนื่องจากผู้เรียนได้อ่านและเข้าใจโครงการเขียนของผู้เขียนมามาก เมื่อเป็นผู้เขียนเองก็ย่อมมีแนวทางในการวางโครงการเขียนเรื่องได้ดีด้วย ผู้เขียนที่ดีจะมีโครงสร้างในการเขียนข้อความต่างๆ การเข้าใจโครงสร้างระดับยอดจะช่วยให้ผู้สอนสามารถใช้คำถาม ถามผู้เรียนเพื่อช่วยในการทำไดอะแกรมของเรื่องที่อ่านได้ชัดเจนและง่ายขึ้น โดยทั่วไปจะมีอยู่ 4 ชนิด (เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. 2534 : 32) คือ

1. การบอกรายละเอียด หรือรายการ (Descriptive or Listing)
2. ปัญหาและข้อแก้ไข (Problem – Solution)
3. เหตุและผล (Cause and Effect)
4. การเปรียบเทียบ (Comparison - Contrast)

แต่ละชนิดได้แสดงตัวอย่างไว้ในภาพประกอบ 11,12,13 และ 14 ดังนี้

การบอกรายละเอียดหรือรายการ (Descriptive or Listing)

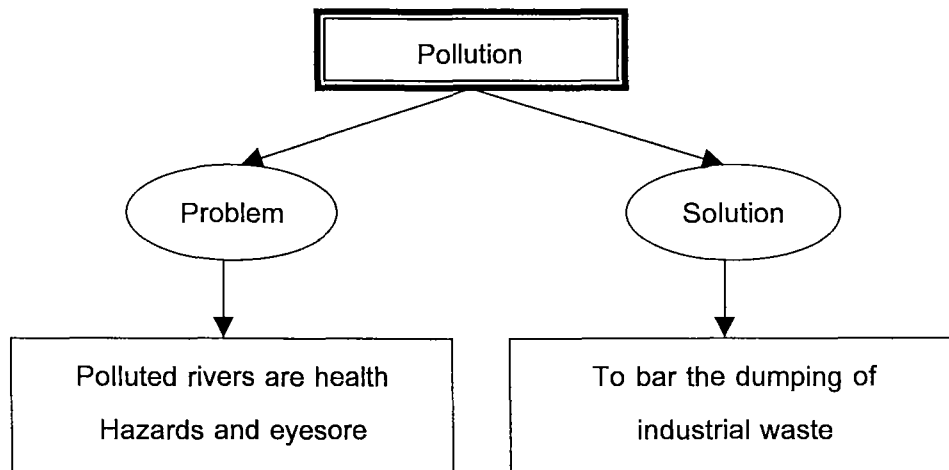
Susan goes to shopping at the supper market. She buys sugar, jam, butter, bread, and drinks.

ภาพประกอบ 11 แสดงการบอกรายละเอียดหรือรายการ

ปัญหาและข้อแก้ไข (Problem- solution)

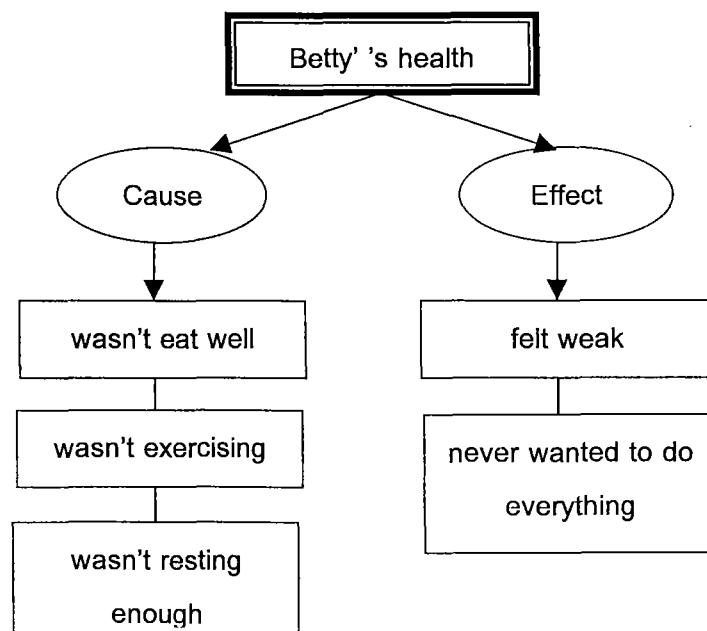
Pollution is problem; polluted rivers are health hazards and eyesore. One solution is to bar the dumping of industrial waste.

ภาพประกอบ 12 แสดงปัญหาและข้อแก้ไข

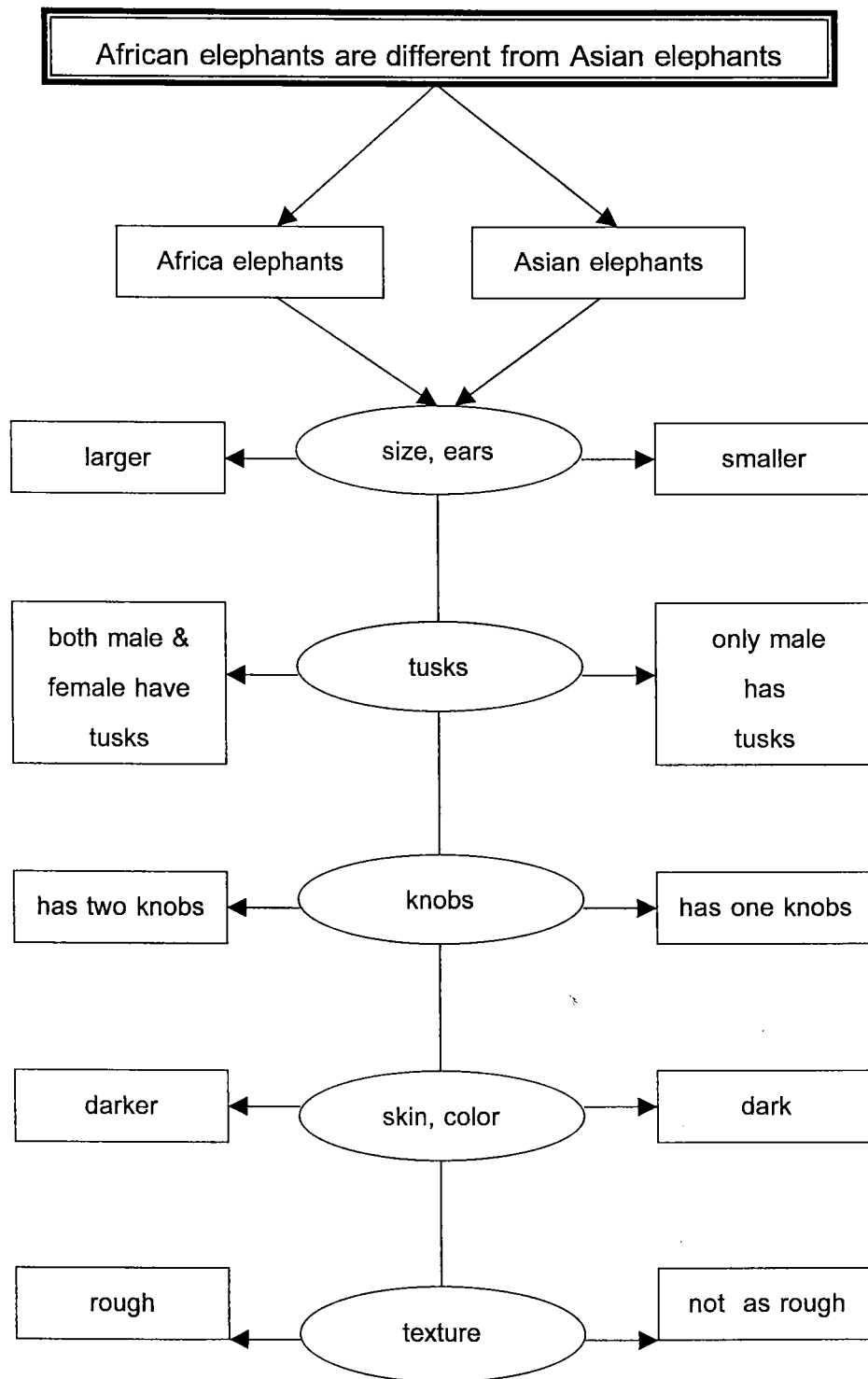
เหตุและผล (Cause and Effect)

Betty wasn't eating well, exercising, or resting enough. As a result, she felt weak and never wanted to do anything.

ภาพประกอบ 13 แสดงเหตุและผล

การเปรียบเทียบ (Comparison-Contrast)

ภาพประกอบ 14 แสดงการเปรียบเทียบ

ขั้นที่ 2 ผู้สอนโยงเรื่องที่อ่านเข้าสู่เรื่องของผู้เรียน และอภิปรายร่วมกัน

จุดมุ่งหมาย

ให้ผู้เรียนมีความสามารถในการแสดงความคิดเห็นจากสิ่งที่อ่าน เป็นความคิดของตนเอง รู้จักวิเคราะห์เรื่องที่อ่านให้เกี่ยวข้องกับเรื่องราวในชีวิตประจำวันของตนเองเพื่อนำเอาความคิดรวบยอดที่สำคัญไปใช้ได้

ในขั้นนี้ ผู้สอนควรตั้งการอภิปรายและการสนทนาจากเรื่องที่อ่านในขั้นตอนที่ 1 เข้าสู่เรื่องราวที่ผู้เรียนพบในชีวิตประจำวันของผู้เรียนเอง เพื่อให้ผู้เรียนใช้ความคิดวิเคราะห์สิ่งสำคัญ และเป็นประโยชน์แก่ตนจากเรื่องที่อ่านได้ การสนทนา อภิปรายโดยตั้งเรื่องเข้าสู่ตัวผู้เรียน จะทำให้ผู้ที่อภิปรายมีชีวิตชีวามากขึ้น ผู้สอนจะมีโอกาสแก้ไขปัญหาคำการออกเสียง และการใช้ภาษาที่ถูกต้องแก่ผู้เรียนได้ด้วย โดยการย้ำความที่ผู้เรียนพูด ไม่ต้องบอกว่าผิดหรือถูก ผู้เรียนจะค่อยๆ เรียนรู้ไปจากการพูดซ้ำของผู้สอนอย่างถูกต้องได้ ถ้าเรื่องราวในการอภิปรายซับซ้อนมาก อาจนำไดอะแกรมที่ทำไว้แล้วในขั้นตอนที่ 1 มาช่วยได้ การใช้เพลงที่มีเนื้อหาสอดคล้องกัน หรือการเล่นบทบาทสมมติ หรือละครสั้นจะช่วยให้การสนทนา และการอภิปรายมีชีวิตชีวาน่าสนใจขึ้นหากผู้สอนจะนำมาใช้ประกอบการสอนเพื่อให้ผู้เรียนสนุกสนานและเข้าใจเรื่องได้ดีขึ้น

ขั้นที่ 3 เขียนเรื่องร่วมกันกับครูในกลุ่มใหญ่ / เขียนเรื่องของผู้เรียนเองในกลุ่มกลุ่มย่อยโดยลำพัง

จุดมุ่งหมาย

ให้ผู้เรียนมีความสามารถในการแสดงความคิดเห็น และฝึกทักษะการเขียนในรูปแบบที่เป็นความคิดเห็นของตนเองได้มากขึ้นจากตัวอย่างของอรรถลักษณะภาษาในบทเรียนที่พบ

ในขั้นนี้ ผู้สอนสามารถให้ผู้เรียนผลัดกันออกมาเขียนเรื่องที่ละประโยค หรือที่ละตอนได้ โดยตกลงเรื่องที่จะเขียนร่วมกันก่อน เนื่องจากผู้เรียนมีพื้นฐานทางการเขียนมาบ้างแล้ว

ผู้สอนมีหน้าที่เป็นผู้ควบคุมการดำเนินการแสดงความคิดเห็นร่วมกัน เมื่อจบเรื่องที่ละตอนแล้ว ให้ผู้เรียนผลัดกันออกมาวาดภาพ หรือวาดจากกระดาษของตนแล้วนำมาติดต่อกันในการเขียนเรื่องร่วมกัน ผู้เรียนสามารถเขียนเรื่องเป็นของตนเองได้ ไม่จำเป็นต้องเหมือนเรื่องที่อ่านในบทเรียนที่นำเสนอไป แต่พยายามให้คงรูปแบบของแนวการเขียนหรืออรรถลักษณะเดิมไว้

ข้อควรระวัง

1. ผู้สอนควรพิจารณาความสามารถของผู้เรียนว่าระยะใด สมควรจะให้แยกกลุ่มย่อย และช่วยกันเขียนเรื่องตามลำพัง ซึ่งความสามารถของผู้เรียนแต่ละแห่งอาจไม่เหมือนกัน
2. ผู้สอนต้องฝึกให้ผู้เรียนรู้จักทำงานร่วมกันให้ประสบความสำเร็จ รู้จักการวางแผน มีข้อตกลงร่วมกันว่า ใครทำหน้าที่ใด ช่วยกันอย่างไร และจะเสร็จงานเมื่อไร
3. ผู้สอนควรใช้คำถาม ให้นำผู้เรียนเพื่อช่วยการเสริมต่อการเขียนของผู้เรียน โดยพิจารณาชนิดของคำถามให้เป็นไปตามลำดับของการดำเนินเรื่องในแต่ละอรรถลักษณะ การกระทำดังกล่าวจะช่วยให้ผู้เรียนสามารถคิดแต่งเรื่องได้ตามอรรถลักษณะที่ต้องการได้ง่าย และประสบความสำเร็จในการช่วยกันเขียนเรื่อง โดยผู้สอนคอยให้การเสริมต่อการเรียนรู้ในระยะแรกๆ

ได้แสดงตัวอย่างคำถามในการดำเนินเรื่อง และขั้นตอนการลำดับความของอรรถลักษณะ แต่ละชนิดไว้ในตาราง 2 และ 3 ดังนี้

ตารางที่ 2 แสดงตัวอย่างคำถามในการดำเนินเรื่องของอรรถลักษณะแต่ละชนิด

อรรถลักษณะ (Genre)	ลำดับของคำถามในการดำเนินเรื่อง
เล่าเรื่องจาก ประสบการณ์ (Recount)	ใคร ทำอะไร ที่ไหน อย่างไร → แล้วอย่างไรต่อไป → ต่อไปละ → สรุปเป็นอย่างไร เกิดอะไรขึ้น กับใคร ที่ไหน อย่างไร → แล้วเกิดอะไรขึ้น อีก → อย่างไร (ลำดับเหตุการณ์ก่อนหลัง ให้ลำดับความของเรื่องที่เกิดขึ้น)
การรายงาน (Report)	เรื่องเกี่ยวกับอะไร → เป็นอย่างไร → มีลักษณะเฉพาะ → มีประโยชน์ หรือโทษอย่างไร → มีลักษณะทั่วไปเป็นอย่างไร → สรุปว่าเป็นเรื่องเกี่ยว กับอะไร
การอธิบาย (Explanation)	ต้องการพูดเรื่องอะไร → สำคัญอย่างไร → ทำได้อย่างไร → เกิดขึ้นได้ อย่างไร → ทำให้ถึงเป็นเช่นนั้น → เหตุใดจึงเกิดขึ้นได้ ฯลฯ
การแสดง ความคิดเห็น (Exposition)	เป็นเรื่องเกี่ยวกับอะไร → เป็นความคิดของใคร → มีความสำคัญอย่างไร → จำเป็นอย่างไร → มีเหตุผลเห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วยอย่างไร (ลำดับ เหตุผลที่เห็นด้วยและไม่เห็นด้วยทีละตอน) → สรุปเรื่องนี้จะสนับสนุนเรื่อง ที่กล่าวมาตั้งแต่ต้นอย่างไร
กระบวนการ วิธีการ (Procedure)	เป็นวิธีการทำอะไร → มีอุปกรณ์อะไรบ้าง → ทำอย่างไร → (เรียง ลำดับการทำทีละขั้นตอนหรือทีละข้อ)
บรรยายเชิง จินตนาการ (Narrative)	ใคร → ทำอะไร → ที่ไหน → เมื่อใด → อย่างไร → แล้วเกิดอะไร ขึ้น (ลำดับเรื่องก่อนหลัง) → ปัญหาคืออะไร → แก้ได้อย่างไร → สรุปแล้วเรื่องนี้มีความน่าสนใจอย่างไรบ้าง
การอภิปราย (Discussion)	เรื่องอะไรที่จะพูดถึง → สำคัญอย่างไร → ทำได้อย่างไร → เกิดขึ้นได้ อย่างไร → ทำไมถึงเป็นอย่างนั้น → เหตุใดจึงเกิดขึ้นได้ → เห็นด้วย หรือไม่อย่างไร
การสังเกต (Observation)	พูด - เขียน เกี่ยวกับอะไร → ที่ไหน → มีลักษณะอย่างไร → ลำดับ ลักษณะของสิ่งนั้นทีละตอน → สรุปผู้สังเกตคิดอย่างไร

ตาราง 3 ขั้นตอนการลำดับความของอรรถลักษณะ (Genre Steps) แต่ละชนิด

อรรถลักษณะ (Genre)	ขั้นตอนการลำดับความ				
	1	2	3	4	5
เล่าเรื่องจาก ประสบการณ์ (Recount)	นำเข้าเรื่อง	ลำดับ เหตุการณ์	เล่า เหตุการณ์	สรุป	แสดง ความรู้สึก
การรายงาน (Report)	แนะนำเรื่อง	แจกแจง รายละเอียด	ลักษณะต่างๆ ของ รายละเอียด	พฤติกรรม ของเรื่อง	ประโยชน์ที่ได้ จากเรื่อง
การอธิบาย (Explanation)	หลักการ	สาเหตุ และ ผล	ความต้องการ ความจำเป็น	ลักษณะ เหตุการณ์	สรุป
การแสดง ความคิดเห็น (Exposition)	วิจารณ์ เรื่อง	เหตุผล ใน การเขียนเรื่อง	ผลดี ผลเสีย	เน้น ความสำคัญ	สรุปเรื่อง
กระบวนการ วิธีการ (Procedure)	ตั้งเป้าหมาย	เครื่องมือวัสดุ อุปกรณ์	การวางแผน	ลำดับวิธีการ ดำเนินการ	ผลผลิตที่เกิด (Output)
บรรยายเชิง จินตนาการ (Narrative)	เริ่มเรื่อง	ชี้ปม ปัญหา	เหตุที่เกิด ปัญหา	เล่าเหตุการณ์ ทั้งกาลเทศะ	ลงท้ายเรื่อง มีคติสอนใจ
การอภิปราย (Discussion)	บอก ความหมาย	ชี้แจง ความสำคัญ	ข้อขัดแย้ง ข้อสนับสนุน	สรุป	เสนอแนะ
การสังเกต (Observation)	ตั้งปัญหา	วิเคราะห์ เรื่องที่ศึกษา	แจกแจง รายละเอียด	เล่าเรื่อง รายงาน ตามลำดับ	สรุป ประเด็น

ที่มา : เอกสารประกอบการอบรมการสอนภาษาไทยแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2

ใน 5 จังหวัดชายแดนภาคใต้ ณ โรงแรมแมนฮัตตันพลาซ่า อ.หาดใหญ่ จ. สงขลา

วันที่ 16 – 19 เมษายน พ.ศ. 2535 (สายสุนีย์ เดิมสินสุข. 2535 : 58)

ขั้นที่ 4 อภิปราย สนทนา และวิเคราะห์อรรถลักษณะร่วมกันเกี่ยวกับเรื่องในเนื้อความ ที่เขียนไว้ในขั้นตอนที่ 3

จุดมุ่งหมาย

ให้ผู้เรียนสามารถอ่านและสรุปความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน และวิเคราะห์อรรถลักษณะของเรื่องที่เขียน และพิจารณาแก้ไขความถูกต้องของภาษาที่ใช้ เพื่อพัฒนาการเขียนของตนเองต่อไป

ในขั้นนี้ ผู้สอนควรให้ผู้เรียนสนทนากันเกี่ยวกับเรื่องที่ช่วยกันเขียนขึ้น โดยวิเคราะห์อรรถลักษณะของเนื้อความที่อ่านว่ามีการดำเนินเรื่องในการเขียนอย่างไรบ้าง และมีลักษณะของภาษาที่ใช้อย่างไร

ในการวิเคราะห์อรรถลักษณะของเรื่อง ควรให้ผู้เรียนได้ช่วยกันอ่านและอภิปรายร่วมกันว่าในแต่ละตอนนั้นจะมีความสับสนกันอย่างไรในระยะแรกๆ สำหรับการวิเคราะห์อรรถลักษณะของเรื่องที่ผู้เรียนช่วยกันแต่งขึ้น ผู้สอนอาจอธิบายให้ผู้เรียนฟัง โดยวิเคราะห์ให้ดู ที่ละตอนเป็นตัวอย่างก่อน เมื่อมีเรื่องต่อไปจึงให้ผู้เรียนได้ฝึกวิเคราะห์เอง ผู้สอนคอยให้ความช่วยเหลือชี้แนะและแก้ปัญหาการใช้ภาษาต่างๆ ด้วยการอธิบายกฎเกณฑ์ไวยากรณ์ ซึ่งสามารถอธิบายได้บ้างในขั้นตอนนี้ แต่ไม่ควรเน้นความสำคัญมากเกินไป เช่น การอธิบายคำบุพบทที่ผู้เรียนใช้ผิด โดยการชี้แจงการใช้คำบุพบทนั้นๆ ที่ถูกต้อง พร้อมยกตัวอย่างประกอบ เป็นต้น

ขั้นที่ 5 ทำกิจกรรมทางภาษาเพื่อทบทวน ฝึกความแม่นยำ และเสริมทักษะ ทางภาษา

จุดมุ่งหมาย

ให้ผู้เรียนฝึกปฏิบัติการใช้ภาษาด้วยกิจกรรมต่างๆ ที่สอดคล้องกับเรื่องที่อ่าน ในอรรถลักษณะที่หลากหลายมากขึ้นทั้งการอ่าน การเขียน การฟัง และการพูด

จุดประสงค์ย่อยของขั้นที่ 5 ให้ผู้เรียนสามารถ

1. เขียนเรื่องใหม่ที่มีอรรถลักษณะเดิมในขั้นตอนที่ 3-4 ได้
2. วิเคราะห์อรรถลักษณะและแก้ไขงานเขียน ในจุดประสงค์ที่ 1 ได้

3. สังเกต อ่าน และค้นคว้าเรื่องใหม่เพิ่มเติม ซึ่งมีอรรถลักษณะของเนื้อความแตกต่างไปจากจุดประสงค์ที่ 1 ได้
4. เขียนเรื่องใหม่ของตนเองที่มีอรรถลักษณะของเนื้อความตามที่ได้สังเกต อ่านและค้นคว้าในจุดประสงค์ที่ 3 ได้
5. วิเคราะห์อรรถลักษณะและแก้ไขงานเขียนของตนในจุดประสงค์ที่ 4 ได้
6. รายงานการเขียนของตนเป็นภาษาพูด หรือภาษาเขียนได้
7. จับใจความสำคัญของเรื่องใหม่ต่างๆ ที่อ่านได้ พร้อมทั้งบอกรายละเอียดของเรื่อง ที่อ่านได้
8. เขียนย่อความ หรือสรุปความจากการฟัง หรือการอ่านได้
9. เปรียบเทียบข้อแตกต่างและคล้ายคลึงของระบบตัวสะกดของคำและประโยคต่างๆ ได้
10. จัดกลุ่ม และประเภทของคำต่างๆ ที่พบในประโยคต่างๆ ได้

กิจกรรมทางภาษาในขั้นตอนที่ 5 นี้ แต่ละจุดประสงค์อาจจัดตามกิจกรรมเสนอแนะได้ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ในจุดประสงค์ที่ 1

- 1.1 ให้ผู้เรียนแข่งกันเขียนเรื่องร่วมกันในกลุ่มเล็ก หรือตามลำพัง ภายในเวลาที่กำหนดให้ โดยใช้อรรถลักษณะเดิมที่ผู้เรียนเคยเขียนร่วมกันมาแล้ว ในขั้นตอนที่ 4
- 1.2 ให้ผู้เรียนเขียนเรื่องจากภาพโดยใช้อรรถลักษณะเดิมที่เคยเขียนมาแล้วในขั้นที่ 4

ในจุดประสงค์ที่ 2

- 2.1 ให้ผู้เรียนจับคู่ หรือผลัดกันออกมารายงานเรื่องเป็นกลุ่ม ช่วยกันทำแผนวิเคราะห์อรรถลักษณะของข้อความตอนๆ ให้สังเกตการดำเนินเรื่องของเนื้อความว่าเป็นอย่างไร พร้อมทั้งแก้ไขคำหรือประโยคที่ผิดให้ถูกต้อง
- 2.2 ให้ผู้เรียนแข่งขันเล่นเกมล่าคำผิดของเรื่องที่เขียนต่างๆ โดยมีผู้สอนหรือผู้เรียนเป็นผู้ดำเนินรายการ กลุ่มใดหาคำผิดแล้วแก้ไขได้มากที่สุดและถูกต้องมากที่สุดเป็นผู้ชนะ
- 2.3 ให้ผู้เรียนแต่ละกลุ่มแข่งขันกันเรียงประโยคที่ตัดออกจากข้อความที่มีอรรถลักษณะเฉพาะอย่างโดยเรียงให้ถูกต้องตามโครงสร้างการดำเนินเรื่องตามลักษณะของเนื้อความนั้นๆ กลุ่มใดเสร็จก่อนและถูกต้องเป็นผู้ชนะ

ในจุดประสงค์ที่ 3

3.1 ให้ผู้อ่านแข่งขันกันอ่านเรื่องใหม่ที่ผู้สอนกำหนดให้ ซึ่งมีวรรณลักษณะแตกต่างไปจากเดิม ภายในเวลาที่กำหนดให้ และตอบคำถามเกี่ยวกับเรื่องนั้นๆ กลุ่มใดตอบได้มากที่สุดเป็นผู้ชนะ

2.2 จัดประกวดการเล่าเรื่องจากเรื่องที่อ่าน ที่ได้พบเห็นมา หรือไปค้นคว้ามา การแข่งขันอาจจะแข่งเป็นกลุ่มหรือรายบุคคลก็ได้

ในจุดประสงค์ที่ 4

4.1 ให้ผู้เรียนแข่งขันเขียนเรื่องใหม่จากการไปค้นคว้า หรือจากการสังเกตการณ์มา ภายในเวลาที่กำหนดให้ อาจจะให้แข่งขันกันระหว่างกลุ่มหรือเป็นรายบุคคลก็ได้

4.2 จัดประกวดการเขียนเรื่องจากภาพที่มีเหตุการณ์แตกต่างกัน แข่งขันเป็นกลุ่มหรือรายบุคคลก็ได้

ในจุดประสงค์ที่ 5

5.1 ให้ผู้เรียนจับคู่ผลัดกันแก้ไขงานเขียนของตนที่เขียนขึ้น โดยปรึกษาหารือร่วมกันได้

5.2 ให้ผู้เรียนแต่ละกลุ่มผลัดกันอ่านสรุปความเรื่องที่เพื่อนเขียน และรายงานแก้ไขข้อผิดพลาดๆ โดยมีเหตุผลประกอบ

5.3 ให้ผู้เรียนผลัดกันเรียงประโยคของข้อความที่ตัดออกมาจากเนื้อเรื่องเดิมที่ผู้เรียนกลุ่มอื่นเป็นผู้เขียน โดยพิจารณาว่ากลุ่มใดเรียงประโยคได้เหมือนเดิมมากที่สุด หรือดีกว่าเดิม เป็นกลุ่มที่ชนะ (ผู้สอนเป็นผู้พิจารณา)

ในจุดประสงค์ที่ 6

6.1 ให้ผู้เรียนแสดงละคร หรือเรื่องสั้น หรือจัดรายการโทรทัศน์ เกี่ยวกับเรื่องต่างๆ เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้แสดงออก ได้พูด โดยมีการเตรียมเขียนบทไว้ล่วงหน้า ผู้สอนเป็นผู้ช่วยพิจารณาบทที่เขียนในแต่ละกลุ่มเพื่อความเหมาะสม

6.2 จัดนิทรรศการเขียนเรื่องสั้นๆ หรือนำผลงานที่ผู้เรียนเขียนขึ้นตามที่คุณสอนกำหนด เช่น เขียนเล่าเรื่องไปเที่ยวในวันหยุด เรื่องครอบครัว เป็นต้น

ในจุดประสงค์ที่ 7

7.1 ให้ผู้เรียนผลัดกันอ่านหรือเล่าเรื่องสั้น และสรุปความ ที่ได้ไปค้นคว้ามา

7.2 ให้ผู้เรียนแต่ละกลุ่มแข่งขันตอบคำถามจากเรื่องที่ผู้สอนอ่าน เล่า หรือเปิดเทปให้ฟัง

7.3 ให้ผู้เรียนฟังข้อความต่างๆ จากเทป หรืออ่านเรื่องต่างๆ แล้วให้ผู้เรียนวาดภาพในสิ่งที่ได้ฟังนั้น

7.4 ให้ผู้เรียนแข่งขันกันเติมคำ หรือข้อความในช่องว่างที่ขาดหายไป

ในจุดประสงค์ที่ 8

8.1 ให้ผู้เรียนแต่ละกลุ่มแข่งขันกันเขียนย่อความ หรือจดบันทึกข้อความต่างๆ ภายในเวลาที่กำหนดตามที่ได้ฟังจากผู้สอนหรือเทป หรือจากการอ่านเรื่องของตนเองในแต่ละกลุ่ม

8.2 ให้ผู้เรียนผลัดกันอ่านเรื่องและสรุปความที่ได้ยินจากการอ่านของเพื่อน

ในจุดประสงค์ที่ 9

9.1 ให้ผู้เรียนเล่นเกมต่อคำ ต่อประโยค หรือคำที่เป็นคำเหมือน คำตรงข้าม หรือและประโยคประเภทเดียวกัน เช่น เกมบิงโก เกมโดมิโน เกมจ่ายตลาด ฯลฯ

9.2 ให้ผู้เรียนฟังคำหรือประโยคที่ผู้สอนอ่าน พูด หรือเปิดเทป แล้วเขียนตามหรือเติมข้อความที่ขาดหายไป อาจเป็นเพลงบ้างก็ได้

ในจุดประสงค์ที่ 10

10.1 ให้ผู้เรียนแต่ละกลุ่มผลัดกันแสดงท่าทางตามความหมายของบัตรคำที่ผู้สอนกำหนด แล้วให้เพื่อนกลุ่มอื่นทายว่าเป็นคำอะไร และเขียนอย่างไร เป็นต้น

10.2 ให้ผู้เรียนแข่งขันค้นหาคำศัพท์จากพจนานุกรม หรือจากหนังสือต่างๆ ที่จัดอยู่ในประเภทเดียวกัน เช่น ประเภทคำกริยา คำนามที่เป็นของใช้ในห้องครัว เป็นต้น

กิจกรรมในขั้นที่ 5 นี้ ควรให้มีเนื้อหาสาระที่ต่อเนื่องกับขั้นตอนอื่นๆ ที่ผ่านมา เพื่อเป็นการทบทวน ฝึกย้ำความแม่นยำในการอ่าน การเขียน การฟัง และการพูด โดยการใช้เกมวางเงื่อนไขให้แข่งขันกันระหว่างกลุ่ม และรายบุคคล เป็นการเรียนปนเล่น ทำให้ผู้เรียนสนุกสนานในการทำกิจกรรมได้มากขึ้น

ข้อควรระวัง

ผู้สอนควรตระหนักเสมอว่า เมื่อให้งานเขียนแก่ผู้เรียนแล้ว ผู้สอนต้องตรวจแก้ไขทุกครั้ง โดยจัดการตรวจแก้ไขด้วยวิธีต่างๆ เช่น สรุปข้อผิดพลาดส่วนใหญ่บนกระดานดำ แล้วให้ผู้เรียนช่วยกันแก้ไข หรือขีดเส้นใต้การใช้ภาษาที่ผิดไว้แล้วให้ผู้เรียนนำไปพิจารณาแก้ไขเอาเองโดยการปรึกษากับเพื่อน หรือจากการค้นคว้าเพิ่มเติมจากหนังสือในห้องสมุด หรือในชั้นเรียน

การเสริมต่อการเรียนรู้ของผู้เรียน (Scaffolding)

การเสริมต่อการเรียนรู้ หมายถึง การช่วยเหลือผู้เรียนให้ประสบความสำเร็จในการเรียนรู้ โดยการต่อความเสริมความคิดที่ผู้เรียนต้องพูด เขียน หรือแสดงออกทางความคิดต่างๆ เพื่อการสื่อสาร รวมทั้งให้กำลังใจผู้เรียนด้วยวิธีการต่างๆ ทั้งทางวาจา และไม่ใช้วาจา การช่วยผู้เรียนดังกล่าวกระทำได้โดยผู้สอนสร้างปฏิสัมพันธ์ให้เกิดขึ้นร่วมกันกับผู้เรียน หรือมีส่วนร่วมในการเรียนรู้ไปพร้อมกับผู้เรียน การเสริมต่อการเรียนรู้เป็นกลวิธีที่สำคัญในกระบวนการเรียนการสอนอย่างหนึ่งที่จะช่วยให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จในการเรียนรู้ในแต่ละครั้ง

วิธีการเสริมต่อการเรียนรู้ในการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา

วิธีการเสริมต่อการเรียนรู้ ผู้สอนต้องเข้าใจหลักการของการช่วยเหลือผู้เรียนว่า การมีส่วนร่วมของผู้สอนเป็นสิ่งสำคัญที่จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้ง่ายขึ้น การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 นั้น การจัดการเรียนการสอนเน้นความสำคัญที่ว่าทุกขั้นตอนของการสอน ผู้สอนกับผู้เรียนจะต้องมีส่วนช่วยเหลือซึ่งกันและกันในการเรียนรู้ เพื่อให้การปฏิบัติการทางภาษาของผู้เรียนประสบผลสำเร็จได้ง่ายและรวดเร็วขึ้น

ในขั้นตอนที่ 1 ผู้สอนจะช่วยผู้เรียนอ่านหรือเสริมต่อคำพูดต่างๆ ที่สนทนาและอภิปรายกันเกี่ยวกับเรื่องที่อ่านร่วมกัน เมื่อผู้เรียนติดขัด นึกคำที่เหมาะสมไม่ได้ หรือไม่แน่ใจว่าควรจะใช้คำพูดใด เป็นต้น

ในขั้นตอนที่ 2 ผู้สอนจะช่วยผู้เรียนเสริมต่อคำพูดในขณะสนทนา และอภิปราย เมื่อผู้เรียนโยงความคิดของเรื่องเป็นความคิดจากประสบการณ์ของตน ในขั้นตอนนี้ผู้เรียนอาจนึกคำพูดไม่ออก หรือหาคำที่เหมาะสมไม่ได้ชัดเจนนัก ผู้สอนควรช่วยเสริมต่อคำพูดให้ผู้เรียนบ้างเพื่อให้การสนทนาดำเนินต่อไปได้ไม่ติดขัด แต่มิใช่ผู้สอนพูดเองทั้งหมดคนเดียว ผู้สอนช่วยเสริมต่อคำพูดให้ผู้เรียน เพื่อให้ผู้เรียนได้คิดพูดต่อไปเองได้ หรือนึกถึงคำอื่นๆ ต่อไปได้ ปฏิสัมพันธ์ทางวาจาจะเกิดขึ้นได้อย่างสม่ำเสมอ และต่อเนื่องกันไม่หยุดชะงัก ผู้เรียนเองก็ไม่เกิดความเบื่อหน่ายในการสนทนาหรืออภิปรายโดยใช้ความคิดเห็นของตนเอง

ในขั้นตอนที่ 3 ผู้สอนจำเป็นต้องช่วยเหลือผู้เรียนในการเขียนเรื่องให้ประสบผลสำเร็จ โดยคอยกระตุ้นผู้เรียนด้วยคำถามที่เป็นประเด็นสำคัญในการดำเนินเรื่องตามอรรถลักษณะของเนื้อความที่เขียน การเสริมต่อคำพูดของผู้สอนให้ผู้เรียนได้นึกถึงคำหรือเรื่องต่อไปได้นั้น จะช่วยให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จในการแต่งประโยค และใช้ความคิดโต้ต่อเนื่องกัน จนในที่สุดสามารถเขียนเรื่องร่วมกันได้สำเร็จ การเสริมต่อการเรียนรู้ในขั้นนี้สำคัญมากเพราะผู้เรียนจะต้องการความช่วยเหลือจากผู้สอนมากในการแต่งเรื่อง ถ้าผู้สอนไม่ช่วยเสริมต่อคำพูดให้บ้าง

จะทำให้ปฏิสัมพันธ์ทางวาทะระหว่างผู้สอนกับผู้เรียนหยุดชะงัก การสื่อความด้วยภาษาเป็นภาษาเขียนก็จะหยุดชะงักไปด้วย ผู้เรียนจะรู้สึกเบื่อ อึดอัดใจ และรู้สึกว่าการแต่งเรื่องเขียนเป็นสิ่งที่ยากลำบาก ทำให้เบี่ยงเบนต่อการคิดและการเรียนภาษาได้

ในขั้นตอนที่ 4 ผู้สอนควรเสริมต่อการเรียนรู้ของผู้เรียนโดยพูดชี้แนะ ให้อย่างประโยคตามอรรถลักษณะตั้งแต่เริ่มวิเคราะห์เนื้อความ การลำดับความในแต่ละตอน จากนั้นจึงให้ผู้เรียนคิดและหาคำตอบเองว่า ประโยคในความต่อไป จะจัดลำดับการดำเนินเนื้อเรื่องอย่างไร การช่วยผู้เรียนเวลามีปัญหาติดขัด ผู้สอนต้องช่วยอ่านเนื้อความนั้นพร้อมๆ กันกับผู้เรียน และช่วยกันคิดว่าเนื้อความนั้นๆ หมายความว่าอย่างไร

ในขั้นตอนที่ 5 ส่วนใหญ่ผู้เรียนจะปฏิบัติกิจกรรมทางภาษาอย่างเป็นอิสระ เช่น เล่นเกมเฉพาะอย่าง เขียนเรื่องเองตามลำพัง อ่านเรื่องต่างๆ ตามความสนใจ ผู้สอนต้องคอยช่วยเหลือผู้เรียนแต่ละคนโดยจัดวินัยของผู้เรียนอย่างเป็นระบบ ต้องมีการวางเงื่อนไข เช่น จะให้ผู้เรียนทำอะไร สิ่งงานเมื่อใด จะมีการตรวจอย่างไร เป็นต้น การช่วยแนะนำผู้เรียนโดยการทำกิจกรรมไปพร้อมๆ กับผู้เรียน เช่น อ่านไปพร้อมๆ กับผู้เรียน ช่วยผู้เรียนคิดคำ ช่วยต่อเติมประโยค ช่วยเล่นเกมบางตอนที่ติดขัด การกระทำเหล่านี้จะเป็นการเสริมต่อการเรียนรู้ที่ดีและเป็นการให้กำลังใจในการเรียนรู้แก่ผู้เรียนได้มาก เป็นการแก้ปัญหาที่ตรงจุด ผู้สอนจะเข้าใจปัญหาของผู้เรียนได้อย่างละเอียดว่าตอนใดผู้เรียนมีปัญหา ผู้สอนสามารถจะปรับปรุงการเรียนการสอน ตลอดจนการใช้สื่อต่างๆ ที่มีอยู่ในขณะเดียวกัน นับเป็นการจัดและประเมินการสอนไปในตัวด้วย

ประโยชน์ของการเสริมต่อการเรียนรู้

1. ผู้เรียนมีความรู้สึกที่ตนสามารถประสบความสำเร็จในการเรียนรู้ได้ และเห็นว่าการเรียนรู้สิ่งใหม่ไม่ใช่เรื่องยากอีกต่อไป
2. ผู้เรียนมีกำลังใจในการเรียนรู้ เพราะสามารถประสบความสำเร็จได้มากขึ้น
3. ผู้สอนมีความกระตือรือร้นในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนมากขึ้น
4. ผู้เรียนสามารถแก้ไขปัญหาต่างๆ ของผู้เรียนเป็นรายบุคคลได้มากขึ้น สามารถแก้ปัญหาต่างๆ ได้อย่างตรงจุด ทำให้ลดปัญหาการสอนซ่อมเสริมลงได้
5. เกิดความใกล้ชิดสนิทสนมและเป็นกันเองมากขึ้น ระหว่างผู้สอนและผู้เรียน
6. เกิดความคิดสร้างสรรค์ในการแสวงหาแนวร่วมในการทำงานร่วมกัน และสร้างความสามัคคีระหว่างกันทั้งผู้สอนและผู้เรียน นับว่าเป็นการเสริมสร้างประชาธิปไตยต่อผู้เรียนได้เป็นอย่างดี

การเสริมต่อการเรียนรู้จึงเป็นเทคนิคการสอนอย่างหนึ่งที่สำคัญ ในการช่วยแก้ปัญหา การเรียนการสอน ส่งผลให้ผู้เรียนเกิดการพัฒนาการเรียนรู้และประสบความสำเร็จตาม เป้าหมายของหลักสูตรได้

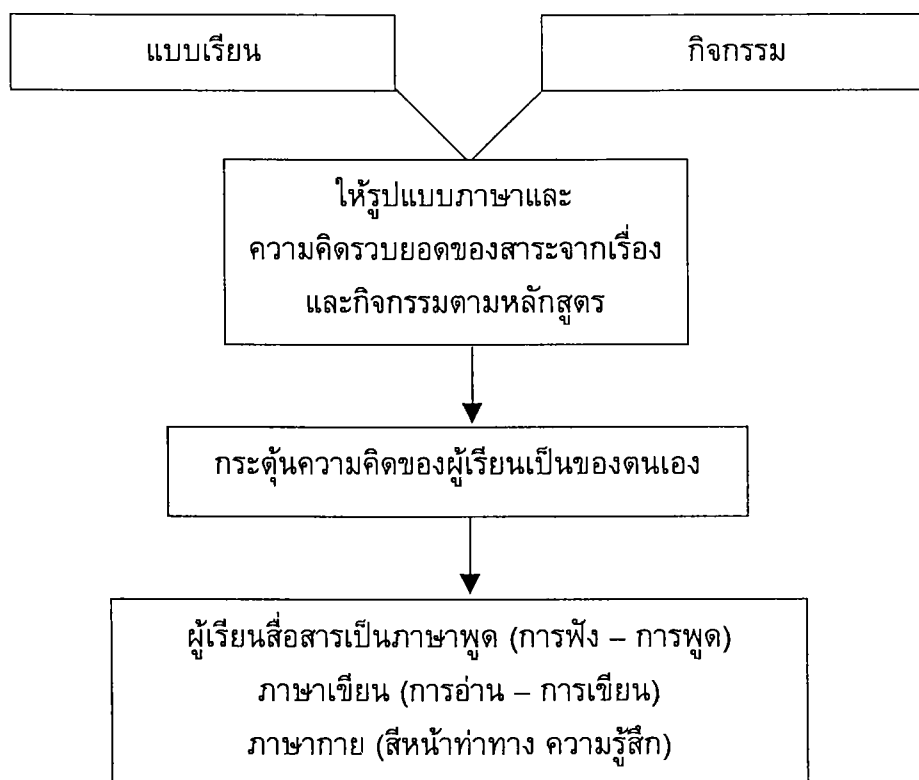
การจัดสื่อการเรียนการสอน

การจัดสื่อการเรียนการสอนหรือบทเรียนของการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบ ที่ 2 จัดได้หลายลักษณะตามจุดมุ่งหมายของการสอน ดังนี้

1. ในระยะแรกผู้เรียนจะเรียนจากสื่อการเรียนการสอนหรือบทเรียนนำ (Starter texts) เป็นหนังสือเล่มขนาดใหญ่ เพราะต้องการให้ผู้เรียนทุกคนสามารถอ่านหนังสือได้พร้อมๆ กัน ซึ่งผู้สอนสามารถสอนกระบวนการอ่านที่ถูกต้องได้ในขณะเดียวกัน หากให้ผู้เรียนใช้หนังสือ เล่มปกติที่ทุกคนนำมา ก็จะต่างคนต่างอ่าน ผู้สอนจะไม่สามารถควบคุมผู้เรียนได้ทั่วถึง ทั้งนี้ เพราะการสอนอ่านจำเป็นต้องสอนให้ผู้เรียนได้รู้จักกระบวนการของการจับใจความ แปลความ ตีความ ขยายความ และให้รู้จักเทคนิคของการอ่าน เช่น การดูบริบทเพื่อเดาความหมายของ คำบางคำในประโยค การจับใจความจากแผนการเขียนหรือโครงการเขียนของผู้เขียน เป็นต้น

2. ในระยะหลัง ในขั้นตอนที่ 5 ผู้เรียนจะใช้สื่อการเรียนหรือบทเรียนเสริมในรูปเล่ม ปกติทั่วไป หรือศึกษาเอกสารต่างๆ ซึ่งผู้สอนจัดเตรียมไว้ เพื่อให้ผู้เรียนค้นคว้าเพิ่มเติมใน การอ่าน และให้ได้เห็นรูปแบบการเขียนด้วยอรรถลักษณะที่แตกต่างกันไปจากบทเรียนนำ (ในขั้นตอนที่ 1) โดยจัดให้มีเนื้อหาสอดคล้องสัมพันธ์กันเพื่อให้ผู้เรียนได้ใช้ความคิดรวบยอด จากเรื่องที่เคยทราบมาก่อน มาเป็นประสบการณ์เดิมเชื่อมโยงความคิดในการอ่านและ การเขียนจากบทเรียน หนังสือ หรือเอกสารอื่นๆ ที่อ่านเสริม เพิ่มเติม การอ่านและการเขียน จะสัมพันธ์กัน รูปแบบของอรรถลักษณะต่างๆ ที่ผู้เรียนเคยอ่านแล้ว จะทำให้ผู้เรียนสามารถ จดจำนำมาใช้ในการเขียนด้วยตนเองได้ต่อไป ทำให้การพัฒนาการเขียนง่ายขึ้น ผู้เรียนจะเกิด กำลังใจและมีแรงจูงใจที่จะอ่านและเขียนได้มากขึ้น

การจัดสื่อการสอนต้องให้สอดคล้องกับวิธีการใช้สื่อในการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ ภาษา โดยเน้นหลักการ ดังในภาพประกอบ 15 (สาลักษณ์ รัตนวิชัย.2540 : 232 - 233)

ภาพประกอบ 15 กระบวนการใช้สื่อในการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา

การใช้กิจกรรมแทนบทเรียนนำ

การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 ผู้สอนสามารถใช้กิจกรรมนำแทนบทเรียนนำได้ ซึ่งมีรายละเอียด ดังนี้

1. ผู้สอนอธิบาย อุปกรณ์ หรือเครื่องมือที่ใช้ทำกิจกรรม
2. ผู้เรียนลำดับวิธีการทำกิจกรรมและลงมือปฏิบัติ
3. ผู้เรียนเขียนเรื่องเกี่ยวกับกิจกรรมที่ปฏิบัติในชั้นที่สองพร้อมๆ กันกับผู้สอนในกลุ่มใหญ่ในระยะแรก
4. ผู้เรียนช่วยกันแก้ไขการเขียนจากขั้นตอนที่สาม ผู้สอนคอยแนะนำและอธิบายเพิ่มเติม
5. ผู้เรียนปฏิบัติกิจกรรมทางภาษาต่างๆ เพื่อฝึกอ่าน เขียน ฟัง และพูดในลักษณะต่างๆ ที่หลากหลายมากขึ้น

การจัดชั้นเรียน

สำหรับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 2 ควรจัดให้ผู้เรียนได้ทำงานเป็นกลุ่มย่อยๆ และมีมุมหลายมุม มีมุมสำหรับผู้เรียนได้รวมกลุ่มใหญ่อภิปราย หรือเรียนกับผู้สอน ซึ่งควรจัดไว้เป็นมุมเฉพาะที่ผู้สอนจะวางหรือแขวนอุปกรณ์ต่างๆ ได้สะดวก มุมต่างๆ ที่สำคัญให้ผู้เรียนได้มีโอกาสได้เข้าไปศึกษาค้นคว้า ทำกิจกรรมต่างๆ ได้ ได้แก่

1. มุมสำหรับอ่านเพื่อศึกษาค้นคว้า ซึ่งผู้สอนควรจัดหนังสือประเภทต่างๆ เพิ่มเติมไว้ให้ผู้เรียนได้อ่าน
2. มุมสำหรับเขียน ซึ่งผู้สอนอาจเสนอตัวอย่างไว้หลายๆ แบบ เพื่อผู้เรียนจะได้ดูเป็นแบบอย่าง มีเครื่องเขียนพร้อม
3. มุมสำหรับทำกิจกรรมทางภาษา เช่น การฟัง การพูด มีเครื่องเล่นเทป และม้วนเทปอัดเสียงเรื่องราวต่างๆ (ถ้าสามารถจัดหาได้) พร้อมทั้งหนังสือหรือเอกสาร มีเกมทางภาษาต่างๆ เช่น เกมโดมิโน เกมต่อคำและประโยค ฯลฯ
4. มุมแสดงผลงาน เช่น การจัดวางบอร์ดสำหรับแสดงผลงานเขียนของผู้เรียน การแสดงผลงานเป็นสิ่งสำคัญที่ผู้เรียนควรได้รับการสนับสนุนให้มีความสนใจและภาคภูมิใจในผลงานของตนเอง

การสอนซ่อมเสริม

การสอนซ่อมเสริมในการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 สามารถดำเนินการได้ทุกขั้นตอน ผู้สอนสามารถพิจารณาได้จากการสังเกตความแตกต่างในความสามารถของผู้เรียน และเปิดโอกาสให้ผู้เรียนทุกคนได้พัฒนากระบวนการเรียนรู้ของตน โดย

1. พยายามส่งเสริมผู้เรียนที่เก่งให้ทำกิจกรรมที่ท้าทาย เช่น ทำหน้าที่เป็นผู้สอนช่วยอธิบายหรือช่วยสอนอ่านและเขียนให้แก่เพื่อนๆ ให้ศึกษาค้นคว้างานเพิ่มเติมจากหนังสืออ่านประกอบเล่มอื่นๆ ในมุมค้นคว้า เขียนเรื่องเพิ่มเติมด้วยความคิดของตนเอง เป็นต้น
2. สำหรับผู้เรียนอ่อน ผู้สอนควรค่อยๆ ให้กำลังใจ โดยให้งานที่ค่อนข้างง่าย เช่น เขียนเรื่องจากแบบหรือตัวอย่าง ให้ใช้ความคิดของตนเองเพิ่มเติมบ้าง ทีละน้อย ให้ฝึกอ่านและสะกดคำที่เป็นปัญหานอกเวลาบ้าง อย่างสม่ำเสมอ ทีละน้อยค่อยเป็นค่อยไป
3. ผู้เรียนปานกลาง ผู้สอนช่วยได้ไม่มากนัก เพราะผู้เรียนกลุ่มนี้จะช่วยตัวเองได้มากกว่ากลุ่มอ่อน วิธีการช่วยเหลือผู้เรียนกลุ่มนี้ได้แก่ ผู้สอนอาจจะให้ทำงานร่วมกับผู้เรียนที่เก่ง การเรียนรู้ซึ่งกันและกันจะช่วยให้ผู้เรียนปานกลางเรียนดีขึ้นได้ โดยผู้เรียนที่เก่งจะช่วยแนะนำหรือสอนให้ในลักษณะเพื่อนช่วยเพื่อน เป็นต้น

ผู้สอนต้องตระหนักว่า ผู้เรียนทุกคนมีความแตกต่างกันทางสติปัญญา และแต่ละคนย่อมใช้เวลาในการเรียนรู้ไม่เท่ากัน แต่ทุกคนอาจเรียนทันกันได้ที่สุดในที่สุด แม้ว่าประสิทธิภาพของการใช้ความคิดสร้างสรรค์ และความสามารถในการใช้ทักษะจะแตกต่างกันไปบ้างก็ตาม การให้กำลังใจ และความเอาใจใส่ของผู้สอนจะช่วยให้การเรียนรู้ของผู้เรียนดีขึ้น

การวัดและการประเมินผล

การวัดผลและประเมินผล การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ รูปแบบที่ 2 สามารถกระทำได้ทุกระยะของการสอนในแต่ละตอน โดยพิจารณาจากจุดมุ่งหมายของการสอนในแต่ละขั้นเป็นสำคัญ หากผู้เรียนไม่สามารถปฏิบัติตามจุดมุ่งหมายที่วางไว้ได้ แสดงว่าผู้สอนจำเป็นต้องซ้ำย้ำทวนขั้นตอนนี้ใหม่ จนกว่าผู้เรียนส่วนใหญ่จะปฏิบัติตามจุดมุ่งหมายได้ มีดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 ผู้เรียนสามารถลำดับเรื่อง อธิบายเหตุและผลของเรื่อง และอภิปรายเรื่องทั่วไปที่อ่านได้

ขั้นตอนที่ 2 ผู้เรียนสามารถแสดงความคิดเห็นส่วนตัวเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน จากประสบการณ์ หรือความคิดสร้างสรรค์ของตนเองได้ บอกความสำคัญของข้อคิดที่ได้จากเรื่องที่อ่านได้

ขั้นตอนที่ 3 ผู้เรียนสามารถแสดงความคิดของตน และเขียนเรื่องที่คิดนั้นได้เป็นที่เข้าใจ สามารถลำดับความของเรื่องเป็นที่เข้าใจ โดยใช้วรรณลักษณะภาษาตามบทเรียนนำที่เคยอ่านได้

ขั้นตอนที่ 4 ผู้เรียนสามารถเข้าใจวรรณลักษณะของเรื่องที่เขียนและเข้าใจประโยคที่ถูกต้อง รู้จักใช้คำที่เหมาะสม และสามารถแก้ไขเปลี่ยนแปลงคำหรือประโยคใหม่ให้เป็นประโยคที่ถูกต้องได้

ขั้นตอนที่ 5 ผู้เรียนสามารถค้นคว้า เรื่องที่อ่านเพิ่มเติม สามารถเขียนเรื่องในลักษณะต่างๆ ได้อย่างหลากหลาย สามารถแสดงความคิดเห็นของตนเป็นภาษาพูด และภาษาเขียน สามารถถ่ายทอดความคิดของตนจากการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน โดยการเล่าและการเขียนด้วยวรรณลักษณะภาษาต่างๆ ได้

แบบทดสอบที่ใช้ในการวัดและประเมินผลดังกล่าว จัดกระทำได้ง่ายๆ และมีประสิทธิภาพพอเพียงในการบ่งชี้ความสามารถในการใช้ภาษาของผู้เรียน ดังนี้

1. การฟังข้อความต่างๆ นอกเหนือจากเรื่องที่เรียนในห้องเรียน โดยการใช้เทป หรือเสียงพูดหรืออ่านจากผู้สอน และผู้เรียนเล่ากลับเกี่ยวกับเรื่องต่างๆ ได้แก่ ข่าวจากวิทยุ หรือจากหนังสือพิมพ์ โฆษณา ฯลฯ

2. การให้ผู้เรียนพูดในลักษณะต่างๆ เช่น การเสนองานในที่ประชุม การพูดในกลุ่มย่อยกับเพื่อน การแสดงละคร หรือการแสดงบทบาทสมมติในสถานการณ์ต่างๆ
3. การให้ผู้เรียนอ่านข้อความต่างๆ โดยใช้แบบทดสอบแบบโคลซ (Cloze) หรือตอบคำถามสั้นๆ เกี่ยวกับเรื่อง
4. การให้เขียนเรียงความ ตามเรื่อง หรือภาพที่กำหนดให้
5. เขียนตามคำบอก

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา

งานวิจัยต่างประเทศ

วอล์กเกอร์ และคณะ (Walker and others. 1983 : 72) ได้ทำการทดลองสอนภาษาอังกฤษในโครงการ เทเกอร์ พาร์ค เรียกว่า Concentrated Language Encounter Teaching หรือการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา โดยทำการทดลองกับนักเรียนพื้นเมืองชาวออสเตรเลียที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง ผลการทดลองเป็นที่น่าพอใจ นักเรียนในกลุ่มทดลองมีความเชื่อมั่นในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารทั้งการพูดและการเขียน

วอล์คเกอร์ และ คณะ (Walker and others.1984 : 45) ได้ทำการสอนภาษาอังกฤษในโครงการ เทเกอร์ พาร์ค อีกที่โรงเรียน Nepperby และ Marryvele โดยทำการทดลองกับนักเรียนทั้งสองโรงเรียนในระดับ Junior และ Senior ใช้เวลาทดลอง 18 เดือน ผลการทดลองพบว่า นักเรียนทั้งสองโรงเรียนมีความเชื่อมั่นใจในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารสูงมากขึ้น

Sisavanh,Khamphay (Sisavanh,Khamphay.1997: Abstract Issue : RIEMAY 98 ; เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. 2540 : 630 - 645) โดยทำการทดลองกับนักเรียนและครูในเวียงจันทน์และบรีคำไซ ประกอบด้วยโรงเรียน 9 แห่ง มี 17 ห้อง ใช้นักเรียนระดับชั้น ป. 1 จำนวน 659 คน และครูจำนวน 17 คน นอกจากนั้น ยังมีผู้อำนวยการโรงเรียนทดลอง 8 คน ศึกษาพิเศษที่เมือง (อำเภอ) 7 คน และผู้ปกครอง 58 คน ผลการทดลองพบว่า การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา สามารถพัฒนาทักษะทางภาษาได้เร็ว นักเรียนมีความกระตือรือร้น และสนใจในการเรียนมากขึ้น ส่วนครูนั้น การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาช่วยพัฒนาการสอนให้ดีขึ้น มีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมการสอนในทางที่ดี และจากการวิเคราะห์แบบสอบถามครู แบบสัมภาษณ์นักเรียน ผู้อำนวยการโรงเรียน ศึกษาพิเศษและผู้ปกครอง พบว่า ทุกฝ่ายมีเจตคติที่ดีต่อการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา และเชื่อว่าสามารถนำมาใช้ในการปรับปรุงการเรียนรู้ได้ทั้งเด็กและผู้ใหญ่

งานวิจัยในประเทศ

ริชาร์ด วอลล์เคอร์, เบรนต์ บาร์เล็ทท์ และ เสาวลักษณ์ รัตนวิษฐ์ (2540 : 134 - 135) ได้ทำการทดลองเชิงปฏิบัติการสอนวิชาภาษาอังกฤษกับนักเรียนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ของโรงเรียนประถมสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร เมื่อวันที่ 30 กันยายน – 9 สิงหาคม พ.ศ. 2527 โดยใช้เวลาในการทดลองประมาณ 9-10 คาบเรียน คาบเรียนละ 50 นาที ผลการทดลอง พบว่า นักเรียนสามารถอธิบายเนื้อเรื่องบางตอนเป็นภาษาไทยได้ สามารถจำคำศัพท์และสำนวนบางคำได้แม่นยำ มีความสนุกสนานและสนใจตั้งใจทำงานที่ได้รับมอบหมายอย่างมีระเบียบวินัย สามารถอ่านเรื่องในหนังสือเล่มใหญ่ได้อย่างคล่องแคล่ว จำคำและสะกดคำต่างๆ ได้ดี

เสาวลักษณ์ รัตนวิษฐ์ และคณะ (2540 : 136 -137) ได้ทำการทดลองเชิงปฏิบัติการสอนวิชาภาษาอังกฤษกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 – 5 ของโรงเรียนประถมสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ในช่วงเดือนพฤศจิกายน พ.ศ. 2527 – กุมภาพันธ์ 2528 ใช้เวลาในการทดลอง 20 คาบ คาบละ 50 นาที ผลการทดลองพบว่า นักเรียนประมาณ 80 % สามารถอ่านและเข้าใจความหมายของเรื่องได้เป็นอย่างดี นักเรียนประมาณ 60 % สามารถเขียนคำต่างๆ ได้อย่างถูกต้อง

เสาวลักษณ์ รัตนวิษฐ์ (2540 :137–139) ได้นำผลการทดลองในปีการศึกษา 2527 มาปรับปรุงขั้นตอนและเทคนิคการสอนบางประการในปีการศึกษา 2528 ผลการทดลองพบว่า นักเรียนประมาณ 80 % มีความสามารถในการอ่าน จำคำ เขียนคำ และประโยคได้ดี

เสาวลักษณ์ รัตนวิษฐ์ (2540:139) ได้ทำการทดลองการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ของโรงเรียนประถมสาธิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ในปีการศึกษา 2529 – 2530 ผลการทดลองพบว่า นักเรียนมากกว่า 80 % สามารถทำแบบทดสอบการอ่านและการเขียนได้ดี นักเรียนสามารถจำคำศัพท์ มีความสนุกสนานกับการร้องเพลงประกอบการเรียน และการเล่นเกมทบทวน

รัชนิภา ทองสุทธิ (2533 : 121) ได้ทำการทดลองสอนด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 และการสอนตามคู่มือครู เพื่อเปรียบเทียบความสามารถทางการอ่าน การเขียนภาษาอังกฤษและความคิดสร้างสรรค์ทางภาษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2533 โรงเรียนคำเขื่อนแก้วขุขันธุ์ อำเภอคำเขื่อนแก้ว จังหวัดยโสธร จำนวน 80 คน โดยใช้เวลาในการทดลองกลุ่มละ 16 คาบๆ ละ 50 นาที ผลการทดลองพบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษามีความสามารถทางการอ่านและเขียนภาษาอังกฤษแตกต่างจากกลุ่มที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู

อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ส่วนความคิดสร้างสรรค์ทางภาษาของนักเรียนที่ได้รับการสอนทั้งสองวิธีไม่แตกต่างกัน ความคิดสร้างสรรค์ทางภาษาของนักเรียนทั้งสองกลุ่มมีการพัฒนาสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

รัตนา ถวิลวงศ์ (2534 : 97) ได้ทำการทดลองสอนด้วยการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 และการสอนตามคู่มือครู เพื่อเปรียบเทียบความสามารถทางการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษ และบุคลิกภาพประชาธิปไตยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2533 โรงเรียนกัลยาณมิตร จังหวัดขอนแก่น จำนวน 100 คน ใช้เวลาในการทดลองกลุ่มละ 16 คาบๆ ละ 50 นาที ผลการทดลองพบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 มีความสามารถทางการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษ และบุคลิกภาพประชาธิปไตย แตกต่างจากกลุ่มที่ได้รับการสอนตามคู่มือครูอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

พวงทอง วิโรจนกร (2534 : 77) ได้ทำการทดลองสอนด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 และการสอนตามคู่มือครู เพื่อเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านและความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษและแรงจูงใจของนักศึกษาประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ 1 จำนวน 60 คน โดยใช้เวลาในการทดลองกลุ่มละ 12 คาบๆ ละ 50 นาที ผลการทดลองพบว่า ผู้เรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 มีความเข้าใจในการอ่าน ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ และแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ แตกต่างจากกลุ่มที่ได้รับการสอนตามคู่มือครูอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

พรพิมล ประสงค์พร (2535 : 149 - 152) ได้ทำการทดลองสอนด้วยการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 ซึ่งใช้และไม่ใช้กิจกรรมการทดสอบเชิงปฏิบัติการ และการสอนตามคู่มือครู เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2535 โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษาน้อมเกล้า กรุงเทพมหานคร จำนวน 90 คน โดยใช้เวลาในการทดลองกลุ่มละ 16 คาบๆ ละ 50 นาที ผลการทดลองพบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 ซึ่งใช้และไม่ใช้กิจกรรมการทดสอบเชิงปฏิบัติการ มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษแตกต่างจากกลุ่มที่ได้รับการสอนตามคู่มือครูอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 ทั้งสองกลุ่มมีความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครูอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

เกศรี กิตติศรีปัญญา (2542 : 86 - 92) ได้ทำการทดลองสอนด้วยการสอนแบบ มุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 และการสอนตามคู่มือครู เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ความคิดรวบยอดทางภาษาจากการอ่านและความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน กรุงเทพมหานคร ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2541 จำนวน 2 ห้องเรียน โดยใช้เวลา กลุ่มละ 16 คาบๆ ละ 50 นาที ผลการทดลองพบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบ มุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ความคิดรวบยอดทางภาษาจากการอ่านและความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษแตกต่างจากกลุ่มที่ได้รับการสอนตามคู่มือครูอย่างมี นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ประหยัด ภูมิโคกรักษ์ (2543 : 169) ได้ทำการทดลองสอนด้วยชุดการสอนมินิคอร์ส โดยยึดการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 และการสอนแบบเดิม เพื่อเปรียบเทียบความสามารถและเจตคติต่อการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาสถาบัน ราชภัฏนครราชสีมา ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2542 จำนวน 105 คน โดยใช้เวลาในการทดลอง กลุ่มละ 17 คาบๆ ละ 60 นาที ผลการทดลองพบว่า ผู้เรียนที่ได้รับการสอนด้วย ชุดการสอนมินิคอร์สโดยยึดการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 มีความสามารถในการอ่าน การเขียน รวมทั้งมีเจตคติต่อการอ่านและการเขียนสูงกว่ากลุ่มที่ได้รับการสอนแบบเดิมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากผลงานวิจัยที่ผ่านมาจะเห็นได้ว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 มีผลสัมฤทธิ์ในด้านต่างๆ แตกต่างจากการสอนตามคู่มือครูและการสอนแบบเดิม กล่าวคือ นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 มีความสามารถในการเรียนรู้ด้านต่างๆ สูงกว่าการสอนตามคู่มือครูและการสอนแบบเดิม

3. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสอนแบบเดิม

3.1 ความเป็นมาและความหมาย

การสอนแบบเดิม (Traditional Instruction) เป็นวิธีการสอนแบบไวยากรณ์และแปล (Grammar Translation Instruction) หรือเรียกอีกชื่อหนึ่งว่า Conventional Instruction เกิดขึ้น ค.ศ. 1950 นิยมใช้สอนภาษากรีกและลาติน การสอนแบบนี้ไม่เน้นการฟัง-พูด แต่เน้นไวยากรณ์และการแปล เพื่อให้สามารถอ่านตำราและวรรณคดีภาษากรีกและลาตินได้ การสอนแบบไวยากรณ์และแปลนี้ได้ถูกนำมาใช้ในการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ โดยมี

วัตถุประสงค์เพื่อให้ผู้เรียนมีความสามารถในการอ่าน และเห็นคุณค่าของบทประพันธ์
วรรณคดีอังกฤษ เนื่องจากเชื่อว่าการเรียนไวยากรณ์จะช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจไวยากรณ์ในภาษา
ที่เรียนได้มากขึ้น ช่วยให้พูดและเขียนภาษาที่เรียนได้ดีขึ้นด้วย นอกจากนี้ยังคาดหวังว่า
การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศโดยวิธีนี้จะช่วยเพิ่มพูนสติปัญญาของผู้เรียน แม้ว่าผู้เรียนจะไม่เคย
มีโอกาสดูใช้ภาษาต่างประเทศที่กำลังเรียนในการพูด แต่เป็นการฝึกฝนการใช้ภาษา
ต่างประเทศ เพื่อใช้ในการศึกษาค้นคว้าอันจะนำไปสู่การพัฒนาความคิด สติปัญญา ซึ่งจะเป็น
ประโยชน์แก่ผู้เรียนอย่างมาก

แนวคิดพื้นฐานและลักษณะสำคัญ

การสอนแบบเดิมนี้อิงความคิดที่ว่า ภาษามีกฎเกณฑ์ มีระบบและระเบียบ การเรียน
ภาษา คือ การเรียนรู้ระบบกฎเกณฑ์ต่างๆ ของภาษา ดังนั้นจุดประสงค์พื้นฐานของการสอนก็
คือ ให้ผู้เรียนมีประสิทธิภาพในการอ่านวรรณกรรมภาษาต่างประเทศที่เรียนและรู้ วัฒนธรรม
ของเจ้าของภาษาที่ปรากฏในเรื่องที่อ่าน เชื่อว่าผู้เรียนรู้ไวยากรณ์และความหมายของคำศัพท์
ต่างๆ แล้วก็จะสามารถเข้าใจข้อความต่างๆ ในภาษาที่เรียน ใช้ภาษานั้นได้อย่างถูกต้อง และ
ถ้าสามารถแปลเป็นภาษาของตนได้ ก็จัดว่าประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาตามแนว
การสอนนี้ การสอนแบบเดิมนี้นั้นเน้นทักษะการอ่านและการเขียน เพราะภาษาที่ใช้ในวรรณกรรม
เป็นภาษาเขียนมากกว่าภาษาพูด ส่วนทักษะการฟังและการพูด ตลอดจนการออกเสียง จะใช้
วิธีเรียนแบบท่องจำกฎเกณฑ์และคำศัพท์ และแปลเป็นภาษาของตน ผู้สอนดำเนินการเรียน
การสอนในชั้นโดยเป็นผู้ควบคุม ให้ความรู้แก่ผู้เรียน ผู้เรียนปฏิบัติตามคำสั่งของผู้สอน
การเรียนการสอนจะใช้ภาษาของผู้เรียนเป็นส่วนใหญ่ ประเมินความสามารถของผู้เรียนจาก
ความเร็วและถูกต้องในการทำแบบฝึกหัด จึงอาจกล่าวได้ว่า การสอนแบบนี้เป็นการให้ความรู้
เกี่ยวกับตัวภาษาจริงๆ มากกว่าให้พื้นฐานในการเรียนรู้วิธีการใช้ภาษานั้นคือ ช่วยให้ผู้เรียน
รู้ว่าภาษามีระบบอย่างไร มากกว่าที่จะรู้ว่าเจ้าของภาษาใช้ภาษาอย่างไร ปัจจุบันวิธีการสอน
แบบนี้ก็ยังเป็นวิธีการที่เป็นมาตรฐานการสอนภาษาในสถาบันการศึกษาหลายแห่ง

3.2 ขั้นตอนการสอนแบบเดิม

การสอนแบบเดิม ประกอบด้วยบทเรียนและแบบฝึกหัด ในบทเรียนแต่ละบทจะเป็น
บทความ หรือข้อความให้ผู้เรียนอ่าน และมีคำศัพท์ไวยากรณ์ที่นำมาจากบทความนั้น
โดยดำเนินการสอนตามขั้นตอนดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 สร้างความสนใจ

เป็นการนำเข้าสู่บทเรียนโดยสนทนาเกี่ยวกับสถานการณ์ต่างๆ

ขั้นตอนที่ 2 สอนคำศัพท์

โดยบอกคำแปลเป็นภาษาไทย และสอนในลักษณะเป็นรายการคำศัพท์โดดๆ

ขั้นตอนที่ 3 สอนโครงสร้าง

โดยอธิบายกฎเกณฑ์ไวยากรณ์ ข้อยกเว้นต่างๆ ให้ผู้เรียนทราบ

พร้อมยกตัวอย่างประกอบ แล้วให้ผู้เรียนทำแบบฝึกหัด

ขั้นตอนที่ 4 สอนอ่าน

โดยการให้ผู้เรียนอ่านเรื่องที่กำหนดให้ แล้วให้แปลเป็นภาษาไทย

ตอบคำถาม และวิเคราะห์กฎไวยากรณ์

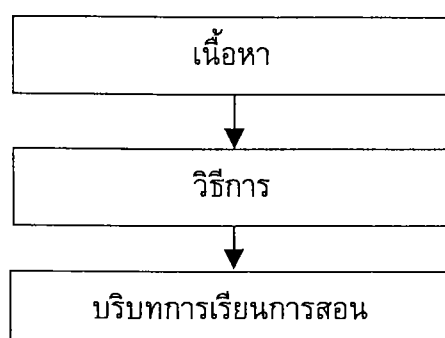
ขั้นตอนที่ 5 ประเมินผลการเรียน

โดยให้ผู้เรียนทำการบ้าน ทำแบบฝึกหัดเพิ่มเติม หรือให้ท่องคำศัพท์

วิธีสอนแบบไวยากรณ์และแปล เป็นวิธีการสอนที่มุ่งให้ความรู้ความเข้าใจด้านคำศัพท์ และไวยากรณ์ รวมทั้งข้อยกเว้นต่างๆ แก่ผู้เรียน โดยผู้สอนทำหน้าที่อธิบาย และให้ผู้เรียน นำความรู้ดังกล่าวไปใช้ในการทำแบบฝึกหัด โดยเน้นการแปลเป็นหลัก การวัดผลเน้นความจำ คำศัพท์ กฎไวยากรณ์ และความสามารถในการแปล (ทิพวัลย์ มาแสง. 2532 : 19 - 20 ; สุมิตรา อังวัฒนากุล. 2535 : 42 ; ละเอียด จุฑนันท์. 2539 : 85 - 86)

เกรย์ (เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. 2540 : 126 ; อ้างอิงจาก Gray. 1983 : 99 *A paper delivered at the Annual Conference of the Meanjin Reading Council*) ซึ่งให้เห็นถึง

แนวทฤษฎีการสอนแบบเดิมที่ใช้กันส่วนมากมักเน้นให้ผู้เรียน เรียน “เนื้อหาและทักษะ” พร้อมทั้งกำหนดรายการเนื้อหาและทักษะที่เรียนไว้ตามลำดับ เช่นเรียนระเบียบไวยากรณ์ ฝึกทักษะไวยากรณ์ โดยเข้าใจกฎเกณฑ์แยกออกเป็นส่วนๆ ทีละตอน วิธีการสอนจะพัฒนา เพื่อสอนเนื้อหาโดยคาดหวังว่า การเรียนการสอนภาษาจากบริบทจะเกิดขึ้นในภายหลังได้ การเรียนการสอนแบบเดิมมักมีลำดับขั้นตอนดังนี้

จากข้อมูลที่กำลังมาข้างหน้า จะเห็นว่าการสอนแบบเดิม เป็นการสอนที่ส่งเสริมการอ่าน และการเขียน โดยการให้ท่องจำคำศัพท์ กฎไวยากรณ์ และแปลเป็นหลัก กิจกรรมการเรียนการสอนไม่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้แสดงออกหรือแสดงความคิดเห็น และขาดการฝึกทักษะกระบวนการกลุ่ม ยังยึดผู้สอนเป็นศูนย์กลาง

4. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความฉลาดทางอารมณ์

4.1 ความหมายของความฉลาดทางอารมณ์

คำว่า Emotional Intelligence (EI) ปีเตอร์ ซาโลเวย์ (Peter Salovey) นักจิตวิทยาแห่งมหาวิทยาลัยเยล (Yale University) และ จอห์น เมเยอร์ (John Mayer) นักจิตวิทยาแห่งมหาวิทยาลัยนิวแฮมเชียร์ (University of Hampshire) เป็นผู้คิดริเริ่มใช้คำนี้ ในปี ค.ศ. 1990 (เทอดศักดิ์ คงเดช. 2539 : 56 ; สรุกล เจนอบรม. 2542:20 ; มะลิ สฤทธาวร. 2543 : 7) โดยปกตินิยมเรียกกันว่า EQ (Emotional Quotient) ได้มีผู้ให้ความหมายเป็นภาษาไทยไว้มากมาย เช่น ความฉลาดทางอารมณ์ สติปัญญาอารมณ์ ปัญญาทางอารมณ์ อัจฉริยะทางอารมณ์ ความมั่นคงทางอารมณ์ วุฒิภาวะทางอารมณ์ ความฉลาดความสามารถทางอารมณ์ ปรีชาเชิงอารมณ์ ภูมิปัญญาทางอารมณ์ ฯลฯ แต่ยังไม่มีการบัญญัติศัพท์ไว้อย่างเป็นทางการ ในการวิจัยครั้งนี้ขอใช้คำว่า “ ความฉลาดทางอารมณ์ ”

นอกจากคำว่า Emotional Intelligence หรือ Emotional Quotient แล้ว ในภาษาอังกฤษยังมีคำเรียกที่ใกล้เคียงกันอีกหลากหลาย ทศพร ประเสริฐสุข (2542 : 20 - 21) ; วีระวัฒน์ บันนิตมัย (2542 : 15 - 16) ได้รวบรวมไว้ เช่น

Social Intelligence (E.L. Thorndike. 1920) เรียกว่า ความฉลาดทางสังคม

Emotional maturity (Abrahamsen.1958) หมายถึง ความสุขสบายในอารมณ์

Emotional Literacy (Cooper & Sawaf. 1978) หมายถึง ความฉลาดรู้ในอารมณ์ของตนเอง

Interpersonal Intelligence (Gardner. 1983) หมายถึง ความเฉลียวฉลาดในการสร้างสัมพันธภาพกับผู้อื่น หรือที่เรียกว่า คนเก่ง

Meta – mood experience (Salovey, Mayer, Goleman, Turvey and Palfai.1995) หมายถึง กระบวนการที่เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องของภาวะอารมณ์ของบุคคลที่แสดงออกผ่านทางอารมณ์ความรู้สึก

Emotional Competence (Sear. 1997) คือ ความสามารถทางอารมณ์ ซึ่ง Goleman (1998) เรียกว่า Emotional Intelligence Competencies หมายถึง คุณลักษณะ 6 ประการของ EI ได้แก่ ความมั่นใจในตนเอง การเอาใจเขามาใส่ใจเรา ความต้องการผลสัมฤทธิ์ การปรับปรุงตนเองอยู่เสมอ การโน้มน้าวผู้อื่น และการสร้างทีมงาน

Practical Intelligence (Sternberg.1998) คือ ความสามารถในการปรับตัวให้เข้ากับสิ่งแวดล้อม

Emotional capital เป็นคำศัพท์ล่าสุดที่ใช้เรียกกัน ซึ่งรับกับกระแสด้านการบริหารจัดการองค์การที่มองบุคคลในฐานะ Human capital เป็นอาวุธขององค์กร ดังจะเห็นได้จากการสัมมนาในระดับชาติของ Institute of Personal Development ของสหราชอาณาจักรในวันที่ 29 ตุลาคม 2541

คำว่า "ความฉลาดทางอารมณ์" มีบุคคลสำคัญๆ หลายท่านที่ให้คำนิยามไว้อย่างน่าสนใจ เช่น

บาร์ออน (วีระวัฒน์ ปันนิตามัย.2542 : 30 ; อ้างอิงจาก Bar-on.1997 *The Emotional Quotient Inventory*) ได้ให้ความหมายของความฉลาดทางอารมณ์ว่า เป็นชุดของความสามารถ สมรรถนะและทักษะทางจิตพิสัย ที่ส่งผลต่อความสามารถที่จะประสบความสำเร็จในการต่อสู้กับข้อเรียกร้องและแรงดันต่างๆ ที่มาจากภาวะแวดล้อมที่มีผลต่อการมีสุขภาพจิตที่ดี และการประสบความสำเร็จในชีวิต

คูเปอร์ และ ซาวาฟ (ทศพร ประเสริฐ. 2542 : 21 ; อ้างอิงจาก Cooper & Sawaf. 1997 *Executive EQ : Emotional intelligence in leadership and organizations*) ได้ให้ความหมายว่า ความฉลาดทางอารมณ์ เป็นความสามารถของบุคคลในการรับรู้ เข้าใจ และรู้จักใช้พลังทางอารมณ์ของตนเป็นรากฐานในการสร้างสัมพันธภาพและโน้มน้าวจิตใจผู้อื่น

ซาโลเวย์ และ เมเยอร์ (ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ 2542 : 14 อ้างอิงจาก Salovey & Mayer.1997 *Emotional development and emotional intelligence*) ได้ให้ความหมายของความฉลาดทางอารมณ์ว่า เปรียบเสมือนความสามารถของบุคคลในการรับรู้และแสดงอารมณ์ออกมา สามารถแยกแยะ ประสมประสานความคิดกับอารมณ์ มีความเข้าใจและสามารถแสดงอารมณ์ได้อย่างมีปัญญาและไหวพริบ ตลอดจนสามารถที่จะควบคุมอารมณ์ของตนเองได้ทุกสถานการณ์

โกลแมน (Goleman.1998 : 317) ให้ความหมาย ความฉลาดทางอารมณ์ว่าเป็นความสามารถในการตระหนักถึงความรู้สึกของตนและความรู้สึกของผู้อื่น จนสามารถบริหารหรือจัดการกับอารมณ์ของตนเพื่อเป็นแรงจูงใจในการสร้างสัมพันธภาพกับผู้อื่นได้อย่างประสบความสำเร็จ

สำหรับในประเทศไทยมีนักการศึกษาและนักจิตวิทยาหลายท่านที่ให้ความหมายไว้ในลักษณะต่างๆ ได้แก่

พระราชวรมนี (ประยูร ธมมจิตโต) (พรวณีย์ บุญประกอบ. 2542 : 7 อ้างอิงจาก พระราชวรมนี (ประยูร ธมมจิตโต. 2542 *อีคิวในแนวพุทธศาสนา*) ได้ให้ความหมายของ EQ ว่า คือ การใช้ปัญญากับการแสดงอารมณ์ที่ออกมาให้มีเหตุผล เป็นการแสดงความรู้สึกออกมาในแต่ละสถานการณ์ โดยถือว่าอารมณ์หรือความรู้สึกนั้นเป็นพลังให้เกิดพฤติกรรม ซึ่งถ้าพลังขาดปัญญากำกับก็จะเป็นพลังดาบอด ปัญญาจึงเป็นตัวที่จะมากำกับชีวิตของเรา ให้การแสดงออกเป็นไปในทางที่ถูกต้อง

วิลาสลักษณ์ ชวัลลี (2542 : 37) ได้ให้ความหมายในแง่ของความสามารถของบุคคลที่เข้าใจ จัดการ และใช้ประโยชน์จากอารมณ์ของตน สามารถเข้าใจอารมณ์ความรู้สึกของผู้อื่น และมีสัมพันธภาพที่ดีระหว่างบุคคลได้

ทศพร ประเสริฐสุข (2542 : 21) กล่าวว่า EQ หมายถึง ความสามารถลักษณะหนึ่ง ของบุคคลที่ตระหนักถึงความรู้สึก ความคิด และอารมณ์ของตนเอง และของผู้อื่น สามารถควบคุมอารมณ์ และแรงกระตุ้นภายใน ตลอดจนสามารถคอยการตอบสนองความต้องการ ของตนเองได้อย่างเหมาะสมถูกกาลเทศะ สามารถให้กำลังใจตนเองในการที่จะเผชิญกับ อุปสรรคและข้อขัดแย้งต่างๆ ได้อย่างไม่คับข้องใจ รู้จักขจัดความเครียดที่จะขัดขวางความคิด ริเริ่มสร้างสรรค์อันมีค่าของตนได้ สามารถชี้นำความคิดและการกระทำของตนในการทำงาน ร่วมกับผู้อื่นทั้งในฐานะผู้นำ หรือผู้ตามได้อย่างมีความสุข จนประสบความสำเร็จในการเรียน (study success) ความสำเร็จในอาชีพ (career success) ตลอดจนประสบความสำเร็จในชีวิต (life success)

เทอดศักดิ์ เดชคง (2542 : 8 - 9) กล่าวว่า EQ หมายถึง การเข้าใจความรู้สึกของ ตนเองและผู้อื่น รู้จุดเด่นข้อด้อยของตนเอง รู้จักควบคุม จัดการและแสดงออกทางอารมณ์ และใช้ชีวิตได้อย่างเหมาะสม ที่สำคัญคือ มองโลกในแง่ดี แก้ไขความขัดแย้งที่เกิดขึ้นในจิตใจ ได้เป็นอย่างดี

คันสนีย์ ฉัตรคุปต์ (สุประภา ธรรมสุจริต. 2542 : 29) ได้ให้คำจำกัดความของ EQ ไว้ว่าหมายถึง ความสามารถที่จะพัฒนาตนเองทางด้านอารมณ์

พระธรรมปิฎก (ป.อ.ปยุตโต) (กรมสุขภาพจิต. 2544 : 38) อธิบายถึง ความฉลาด ทางอารมณ์ว่า อารมณ์ก็คือ สภาพจิตใจที่โยงไปถึงพฤติกรรมในความสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อม เพราะอารมณ์หรือสภาพจิตนั้นอาศัยพฤติกรรมเป็นช่องทางสื่อสารแสดงออก ระบบ ความสัมพันธ์แห่งพฤติกรรม จิตใจและปัญญา เข้ามาประสานกันเป็นองค์รวมซึ่งเมื่อดำเนินไป

อย่างถูกต้องก็จะอยู่ในภาวะสมดุล ก่อให้เกิดผลดีทั้งแก่ตนและคนอื่น ตลอดจนถึงสังคมและสิ่งแวดล้อมทั้งหมด

กรมสุขภาพจิต (กรมสุขภาพจิต. 2544 : 1) ได้ให้นิยามของความฉลาดทางอารมณ์ว่า หมายถึง ความสามารถทางอารมณ์ ที่จะช่วยให้การดำเนินชีวิตเป็นอย่างสร้างสรรค์ และมีความสุข

จากนิยามข้างต้นอาจสรุปได้ว่า ความฉลาดทางอารมณ์ หมายถึง ความสามารถในการบริหารจัดการอารมณ์ของบุคคลที่เหมาะสมกับกาลเทศะ ส่งผลให้สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข อันก่อให้เกิดลักษณะที่พึงประสงค์ทั้งตนเอง ผู้อื่น และสังคม

4.2 องค์ประกอบของความฉลาดทางอารมณ์

ซาโลเวย์ และเมเยอร์ (Goleman.1995 : 42 – 44 ; citing Salovey and Mayer n.d.) ได้เสนอว่า EQ ประกอบด้วย 5 องค์ประกอบที่สำคัญ คือ

1. การตระหนักรู้อารมณ์ของตน (Know one's emotions)
2. การบริหารจัดการอารมณ์ตนเอง (Managing emotion)
3. การสร้างแรงจูงใจให้ตนเอง (Motivation oneself)
4. การหยั่งรู้อารมณ์ของผู้อื่น (Recognizing emotion in others)
5. การสร้างสัมพันธภาพที่ดีกับผู้อื่น (Handling relationships)

โกลแมน (วีระวัฒน์ บัณฑิตามัย.2542 :22 ; อ้างอิงจาก Goleman.1998 ;1998b *Working with emotional intelligence*) ได้เสนอกรอบความคิดเกี่ยวกับความฉลาดทางอารมณ์ (The emotional competence frame work) ไว้ 2 หมวด 5 องค์ประกอบใหญ่ 25 องค์ประกอบย่อย ดังแสดงไว้ในตาราง 4

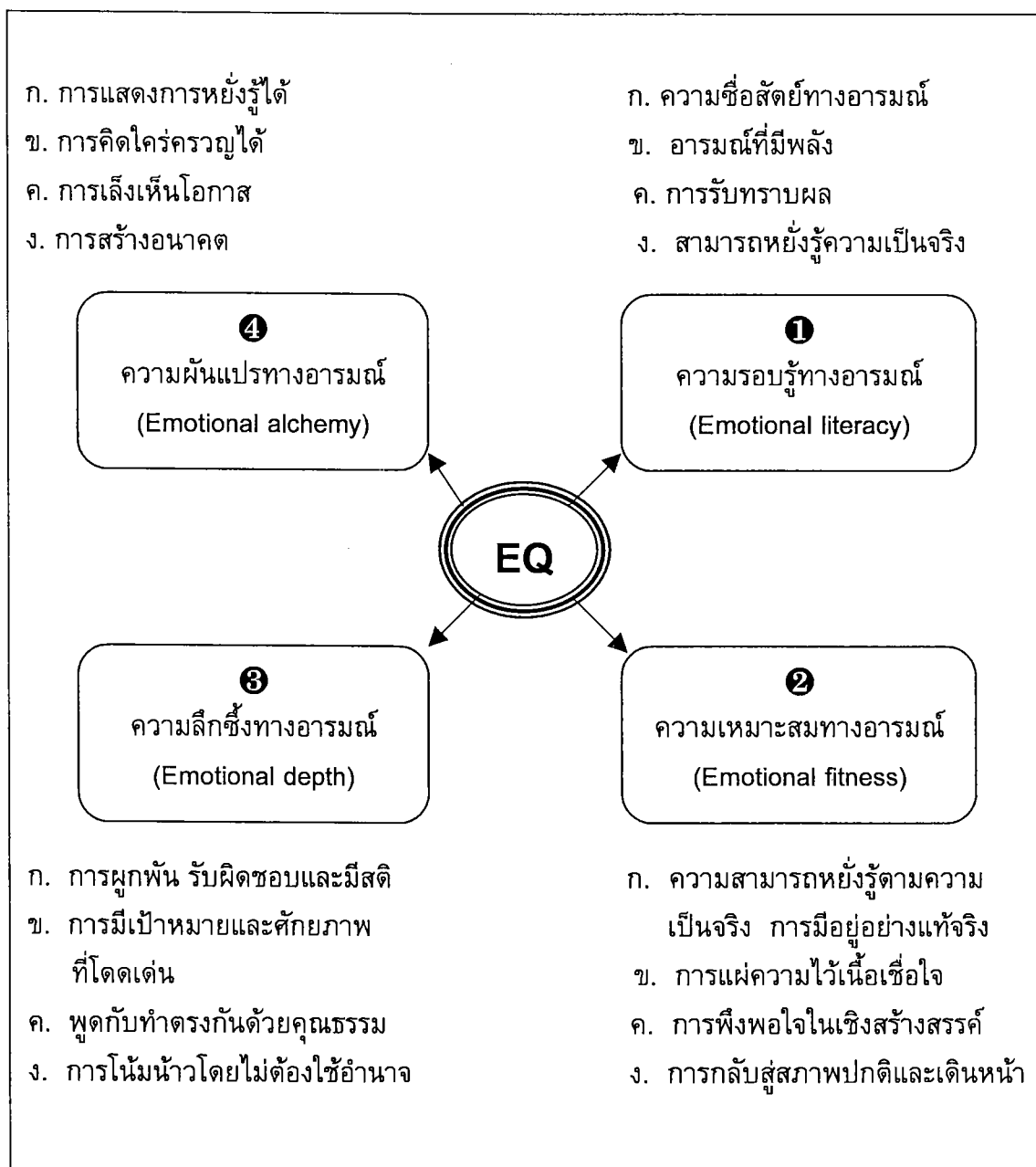
ตาราง 4 องค์ประกอบของความฉลาดทางอารมณ์ตามแนวของโกลแมน

หมวด / องค์ประกอบ	ความหมาย / องค์ประกอบย่อย
ก) สมรรถนะทางสังคม ได้แก่ การสร้างและรักษา ความสัมพันธ์ 1. การเข้าใจความรู้สึกของผู้อื่น (Empathy) 2. การมีทักษะทางสังคม (Social Skill)	การตระหนักรู้ถึงความรู้สึก ความต้องการและข้อห่วงใยของผู้อื่น ได้แก่ 1.1 การเข้าใจผู้อื่น รู้ถึงความรู้สึก มุมมอง สนใจในข้อวิตกกังวลของเขา 1.2 การมีจิตใจมุ่งบริการ คาดคะเน รับรู้และตอบสนองความต้องการของผู้อื่นได้ดี 1.3 การพัฒนาผู้อื่น ทราบความต้องการ เพื่อส่งเสริมความรู้ความสามารถได้ถูกทาง 1.4 การสร้างโอกาสในความหลากหลาย เล็งเห็นความเป็นไปได้จากความแตกต่างโดยไม่แบ่งแยก 1.5 ความตระหนักรู้ถึงทัศนคติความคิดเห็นของกลุ่ม ความสามารถอ่านสถานการณ์ปัจจุบันและความสัมพันธ์ของกลุ่มได้ ความคล่องแคล่วในการก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงที่พึงประสงค์จากความร่วมมือของผู้อื่น 2.1 การโน้มน้าว แสดงกลวิธีโน้มน้าวต่างๆ อย่างได้ผล 2.2 การสื่อสาร ส่งสารที่ชัดเจนและเชื่อถือได้ 2.3 ความเป็นผู้นำ โน้มน้าวและผลักดันกลุ่มได้ดี 2.4 การกระตุ้นให้เกิดการเปลี่ยนแปลง ริเริ่มและบริหารความเปลี่ยนแปลงได้ดี
ข) สมรรถนะส่วนบุคคล บริหารจัดการตนเองได้อย่างไร	การตระหนักรู้ความรู้สึกความโน้มเอียงของตน หยั่งรู้ความเป็นไปได้ของตนและความพร้อมต่าง ๆ

ตาราง 4 (ต่อ)

หมวด / องค์ประกอบ	ความหมาย / องค์ประกอบย่อย
3. การตระหนักรู้ ตนเอง (Self- Awareness)	3.1 รู้เท่าทันในอารมณ์ตน สาเหตุที่ทำให้เกิดความรู้สึกนั้นๆ และผลที่จะตามมา 3.2 ประเมินตนเองได้ตามจริง รู้จุดเด่นจุดด้อยของตน 3.3 มั่นใจในตนเอง มั่นใจในความสามารถ เห็นคุณค่าของตน
4. การควบคุมตนเอง (Self-Regulation)	ความสามารถในการจัดการกับความรู้สึกภายในตนเอง 4.1 การควบคุมตน สามารถจัดการกับภาวะอารมณ์หรือความฉุนเฉียวได้ 4.2 ความเป็นที่ไว้วางใจได้ รักษาความเป็นผู้ที่ซื่อสัตย์และคุณงามความดีได้ 4.3 ความเป็นผู้ที่ใช้สติปัญญา แสดงความรับผิดชอบ 4.4 ความสามารถที่จะปรับตัวได้ ยืดหยุ่นในการจัดการกับความเปลี่ยนแปลงได้ 4.5 การสร้างสิ่งใหม่ เป็นสุขและเปิดใจกว้างกับความคิด แนวทางหรือข้อมูลใหม่
5. การสร้างแรงจูงใจ (Motivation)	แนวโน้มของอารมณ์ที่เกื้อหนุนการมุ่งสู่เป้าหมาย 5.1 แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ พยายามที่จะปรับปรุง หรือให้ได้มาตรฐานที่ดีเลิศ 5.2 ความจงรักภักดี ยึดมั่นกับเป้าหมายของกลุ่ม เป้าหมายขององค์กร 5.3 ความคิดริเริ่ม พร้อมที่จะปฏิบัติตามที่โอกาสอำนวย 5.4 การมองโลกในแง่ดี แม้มีอุปสรรค ปัญหา แต่ก็ไม่ย่อมน้อมสู่เป้าหมาย

คูเปอร์ และ ซาวาฟ (วีระวัฒน์ ปันนิตามัย. 2542 : 24 ; อ้างอิงจาก Cooper & Sawaf. 1997 : xxix *Executive EQ : Emotional intelligence in leadership and organization*) ได้เสนอโมเดลของ EQ ว่า ประกอบด้วยหลักสำคัญ 4 อย่างด้วยกัน ในแต่ละอย่างจะมี 4 องค์ประกอบย่อย ซึ่งนำไปสู่การวัดและการประเมินที่เรียกว่า EQ map ดังแสดงในภาพประกอบ 16

ภาพประกอบ 16 โมเดลความฉลาดทางอารมณ์ตามแนวคิดของ คูเปอร์และซาวาฟ (วีระวัฒน์ ปันนิตามัย. 2542 : 24 ; อ้างอิงจาก Cooper & Sawaf. 1997 : xxix)

บาร์ออน (Bar-on.1992) ได้เสนอองค์ประกอบของความฉลาดทางอารมณ์ โดยแบ่งเป็น 5 หมวด 15 คุณลักษณะ ดังแสดงไว้ในตาราง 5 (วีระวัฒน์ ปันนิตามัย.2542 : 24) ตาราง 5 องค์ประกอบของความฉลาดทางอารมณ์ตามแนวคิดของบาร์ออน

หมวด	คุณลักษณะ
1. ความสามารถภายในตน	1.1 ตระหนักรู้ในตนเอง 1.2 เข้าใจภาวะอารมณ์ของตน 1.3 กล้าแสดงความคิด และความรู้สึกของตน
2. ทักษะของความเก่งคน	2.1 ตระหนักรู้เท่าทันในความคิดความรู้สึกของผู้อื่นได้ดี 2.2 ใส่ใจสวัสดิภาพ ห่วงใยผู้อื่น 2.3 สร้างสายสัมพันธ์กับผู้อื่นได้ดี
3. ความสามารถในการปรับตัว	3.1 ตรวจสอบความรู้สึกของตน 3.2 ดีความ เข้าใจสถานการณ์ต่างๆ ได้ดี 3.3 ยืดหยุ่นในความคิดความรู้สึกของตนได้ดี 3.4 แก้ไขปัญหาและสถานการณ์เฉพาะหน้าได้ดี
4. กลยุทธ์ในการบริหารความเครียด	4.1 จัดการกับความเครียดได้ดี 4.2 ควบคุมอารมณ์ของตนได้ดี
5. ปัจจัยด้านแรงจูงใจและภาวะอารมณ์	5.1 มองโลกในแง่ดี 5.2 สร้างความสนุกสนานให้เกิดแก่ตนเองและผู้อื่นได้ 5.3 รู้สึกและแสดงออกซึ่งความเป็นสุขให้ปรากฏได้

(วีระวัฒน์ ปันนิตามัย.2542 : 24 ; อ้างอิงจาก Bar-on.1992)

สำหรับในประเทศไทย กรมสุขภาพจิต กระทรวงสาธารณสุข (2543) ได้กำหนด
คุณลักษณะของความฉลาดทางอารมณ์ที่พึงประสงค์ในสังคมไทยไว้ 3 ประการ คือ ดี เก่ง มีสุข
ดังแสดงไว้ในตาราง 6

ตาราง 6 คุณลักษณะของความฉลาดทางอารมณ์ของกรมสุขภาพจิต

หมวด	คุณลักษณะ
ดี	
1. ความสามารถในการควบคุม อารมณ์และความต้องการของ ตนเอง	1.1 รู้อารมณ์และความต้องการของตนเอง 1.2 ควบคุมอารมณ์และความต้องการได้ 1.3 แสดงออกอย่างเหมาะสม
2. ความสามารถในการรู้จัก เห็นใจผู้อื่น	2.1 ใส่ใจผู้อื่น 2.2 เข้าใจและยอมรับผู้อื่น 2.3 แสดงความเห็นใจอย่างเหมาะสม
3. ความสามารถในการ การรับมือต่อส่วนรวม	3.1 รู้จักการให้ รู้จักการรับ 3.2 รู้จักรับผิด รู้จักกอภัย 3.3 เห็นแก่ประโยชน์ส่วนรวม
เก่ง	
1. มีความสามารถ ในการรู้จักและสร้างแรงจูงใจ ให้ตนเอง	1.1 รู้ศักยภาพของตนเอง 1.2 สร้างขวัญและกำลังใจให้แก่ตนเอง 1.3 มีความมุ่งมั่นจะไปให้ถึงเป้าหมาย
2. มีความสามารถ ในการตัดสินใจและ แก้ปัญหา	2.1 รู้และเข้าใจปัญหา 2.2 มีขั้นตอนในการแก้ปัญหาอย่างเหมาะสม 2.3 มีความยืดหยุ่น
3. ความสามารถในการมี สัมพันธภาพกับผู้อื่น	3.1 รู้จักสร้างสัมพันธภาพที่ดีกับผู้อื่น 3.2 กล้าแสดงอย่างเหมาะสม 3.3 แสดงความคิดเห็นขัดแย้งได้อย่างสร้างสรรค์

ตาราง 6 (ต่อ)

หมวด	คุณลักษณะ
สุข	
1. ความภาคภูมิใจในตนเอง	1.1 เห็นคุณค่าในตนเอง 1.2 เชื้อมั่นในตนเอง
2. ความพึงพอใจในชีวิต	2.1 รู้จักมองโลกในแง่ดี 2.3 มีอารมณ์ขัน 2.3 พึงพอใจในสิ่งที่ตนมีอยู่
3. ความสงบทางใจ	3.1 มีกิจกรรมที่เสริมสร้างความสุข 3.2 รู้จักผ่อนคลาย 3.3 มีความสงบทางใจ

สรุปได้ว่า ความฉลาดทางอารมณ์ ประกอบด้วยทักษะทางอารมณ์ที่จะช่วยให้บุคคลนั้นๆ สามารถเรียนรู้ และปฏิบัติต่อตนเองและผู้อื่นได้ ส่งผลให้ประสบผลสำเร็จเป็นบุคคลที่มีลักษณะพึงประสงค์ คือ เป็นคนดี คนเก่ง และมีความสุข

ความสำคัญและประโยชน์ของ EQ

จากการทำความเข้าใจเกี่ยวกับแนวคิด และองค์ประกอบของ EQ ทำให้เราทราบว่า EQ มีส่วนอย่างมากในการช่วยให้มนุษย์ประสบความสำเร็จในด้านต่างๆ สมชาย จักรพันธ์ (2543 : 81) กล่าวว่า เชื่อกันว่าความสำเร็จในชีวิตมนุษย์เกิดจากความเฉลียวฉลาดทางสติปัญญาเพียง 20 % ที่เหลือเป็นความสามารถด้านอื่นๆ เช่น ความอดทน ความคิดสร้างสรรค์ ความมั่นคงทางอารมณ์ รวมเรียกว่า ความฉลาดทางอารมณ์ หรือ Emotional Intelligence อารมณ์มีส่วนสำคัญในการพัฒนาการ และการอยู่รอดของมนุษย์ ซึ่งสอดคล้องกับ วิลลาสลักษณ์ ชั่ววัลลี (2542 : 38 - 39) ให้ทัศนะไว้ว่า ที่ผ่านมานักวิจัย (เช่น ผจงจิต อินสุวรรณ, วิลลาสลักษณ์ ชั่ววัลลี และ ลัดดาวัลย์ เกษมเนตร. 2538 ; Feshback, Adelman, & Fuller. 1977 ; Stevenson, Parker, & Wilkinson. 1976) ก็ตระหนักว่า สติปัญญาเพียงอย่างเดียวไม่สามารถ

ใช้เป็นตัวทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้ถูกต้องแน่นอน นักวิจัยจึงหันมาสนใจศึกษาตัวแปรที่ไม่ใช่สติปัญญาด้วย เช่น คุณลักษณะของบุคคล การอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่ในปัจจุบัน นักวิจัยโดยทั่วไปก็ยืนยันเช่นเดียวกันว่า ในเรื่องความสำเร็จ เช่น การเรียน หรือการทำงานนั้น สติปัญญามีส่วนเกี่ยวข้องเพียง 20 % เท่านั้น อีก 80 % ที่เหลือเป็นปัจจัยอื่นๆ ซึ่งรวมทั้งความฉลาดทางอารมณ์ด้วย นอกจากนี้พรพิมล หล่อตระกูล (จุฬารักษ์ โสตะ 2543 : 22 ; อ้างอิงจาก พรพนพิมล หล่อตระกูล. 2543 ความฉลาดทางอารมณ์) ได้กล่าวถึง ความฉลาดทางอารมณ์ว่ามีผลต่อบุคคล 4 ด้าน คือ

1. ประโยชน์ต่อความรักและครอบครัว

- 1.1 ทำให้บุคคลมีความรักความเข้าใจ และยอมรับในข้อบกพร่องของผู้อื่น รู้ธรรมชาติ
- 1.2 สนใจและเข้าใจในความกังวล
- 1.3 รับรู้และสามารถตอบสนองต่อความต้องการของคนในครอบครัวได้ดี
- 1.4 รู้และเข้าใจศักยภาพ ส่งเสริมความรู้ความสามารถของสมาชิกในครอบครัว

ให้ถูกทาง

- 1.5 ความจริงต่อกันเป็นรากฐานของความผูกพันทางอารมณ์ที่ลึกซึ้ง

2. ประโยชน์ต่อการทำงาน

- 2.1 เข้าใจมนุษย์
- 2.2 มีปฏิสัมพันธ์ที่ดี
- 2.3 มีความสุขในการทำงาน
- 2.4 สามารถบริหารงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ
- 2.5 เป็นคนมีเหตุมีผล
- 2.6 รู้จักอดกลั้น ไม่รู้วาม

3. ประโยชน์ต่อการศึกษา

- 3.1 ประชาธิปไตยในการเรียน มีความเป็นอิสระในการแสดงความคิดเห็น

มีความเคารพซึ่งกันและกัน

- 3.2 เรียนรู้อารมณ์ รู้เท่าทันอารมณ์ เข้าใจความรู้สึกอารมณ์ของตน มีการแสดงออกที่เหมาะสม มีความเอื้ออาทรต่อผู้อื่น สามารถแก้ปัญหาต่างๆ อย่างชาญฉลาด

- 3.3 เริ่มต้นให้ดี เริ่มที่ครูอาจารย์ ครูอาจารย์เป็นแบบอย่างที่ดี ระมัดระวังคำพูดและการแสดงอารมณ์ให้เหมาะสมอยู่เสมอ

4. ประโยชน์ต่อตนเอง

- 4.1 ทำให้มีความมุ่งมั่น
- 4.2 มีความตั้งใจ
- 4.3 มีเป้าหมาย ช่วยให้ตนเองมีความสามารถ มุมานะ พยายาม
- 4.4 เชื่อว่าตนเองมีความสามารถ
- 4.5 มีความหวังในชีวิต
- 4.6 มีวิธีคิดเชิงบวก ในแง่ดี
- 4.7 ยืดหยุ่นกับปัญหา
- 4.8 มีสัมพันธภาพที่ดีกับผู้อื่น บอกความต้องการของตนเองได้

การศึกษาเกี่ยวกับกระบวนการของสมองที่ก่อให้เกิดความฉลาดทางอารมณ์

วีระวัฒน์ ปันนิตามัย (2542 : 18) ได้สรุปผลการศึกษาเกี่ยวกับโครงสร้างและหน้าที่ของสมองส่วนต่างๆ ไว้ดังนี้

ในช่วงทศวรรษ 1950 Paul Maclean แห่งสถาบันสุขภาพจิตแห่งชาติของอเมริกา ได้เสนอผลการศึกษาของสมองของคนเราว่า สมองมี 3 ชั้น ชั้นสุดท้ายเรียกว่า Reptilian เกี่ยวข้องกับสัญชาตญาณ อุปนิสัยดั้งเดิมที่ไม่ได้ขัดเกลาสมองส่วนกลางเรียกว่า Limbic system ที่มี Amygdala เป็นศูนย์ของการรับรู้ ตอบสนองต่ออารมณ์โกรธกลัวของมนุษย์เป็นบริเวณที่เกิดของอารมณ์ที่ส่งผลต่อการทำงานของสมองชั้นนอกสุดที่เรียกว่า Neocortex หรือ Cerebral system ทำหน้าที่คิด รับรู้ พูดยาวแผน ทำให้มนุษย์แตกต่างจากสัตว์ประเภทอื่นๆ ถือเป็น “The thinking brain”

ในช่วงทศวรรษ 1960 Roger Sperry แห่ง California Institute of Technology (Cal Tech) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการแบ่งส่วนของสมองซีกซ้ายและขวา และค้นพบว่า สมองทั้งสองส่วนมีหน้าที่เป็นเอกเทศและความเชี่ยวชาญแตกต่างกัน สมองซีกซ้ายทำหน้าที่ควบคุมการเคลื่อนไหวของร่างกายด้านขวา โดยรับผิดชอบเกี่ยวกับภาษาถ้อยคำเป็นคำพูดตัวอักษร เน้นการคิดวิเคราะห์ การคิดวางแผน การติดตามความเป็นจริง คิดเป็นลำดับขั้นตอนของความเป็นเหตุเป็นผลอย่างกระตือรือร้น ในส่วนของสมองซีกขวานั้นควบคุมการเคลื่อนไหวของร่างกาย ด้านซ้ายรับผิดชอบเกี่ยวกับการคิดเป็นภาพ คิดแบบคาดคะเนโดยใช้ญาณหยั่งรู้ คิดโดยประมวลสิ่งเร้าต่างๆ พร้อมๆ กัน คิดรับรู้จินตนาการในลักษณะของความคิดสร้างสรรค์ คิดแบบทันทีทันใด สมองซีกขวาจะคิดในสิ่งที่เห็นภาพรวมในเชิงของมิติสัมพันธ์ ขณะที่สมองซีกซ้ายจะคิดอะไรเป็นลำดับขั้นตอน

ในปี 1976 Ned Hermann ซึ่งสนใจเกี่ยวกับความคิดสร้างสรรค์ ได้เสนอแนวคิด "The whole brain model" ขึ้นมาโดยรวมเอาแนวคิด The Truine Brain MacLean และของ Sperry ไว้ด้วยกัน ส่วนหนึ่งอยู่ภายใต้การทำงานของรูปแบบการคิดของ Cerebral อีกส่วนหนึ่งอยู่ภายใต้การทำงานของ Limbic mode นอกจากนี้แนวคิดของ Hermann ได้เสนอความโดดเด่นของสมองมนุษย์แต่ละคนว่า เอียงไปทางด้าน Cerebral (สมอง ความคิด ความเข้าใจ) หรือเอียงไปทางด้าน Limbic (อารมณ์ ญาณหยั่งรู้ ทักษะที่ทันใจ) นำไปสู่ความเชื่อว่า สมองของมนุษย์แต่ละคน จะมีด้านใดด้านหนึ่งที่เด่นกว่าด้านอื่น

โกลแมน (Goleman.1998) เชื่อว่า การสอนบุคคลให้มีความสามารถทางอารมณ์ (Emotional intelligence competencies) นั้นต่างจากการสอนทักษะด้านสมองหรือเทคนิคทางวิชาชีพใดๆ ซึ่งเรียนรู้ได้เร็ว โดยใช้สมองส่วนของ Neocortex รู้จักเชื่อมโยง คิด ทำความเข้าใจเกี่ยวกับข้อมูลต่างๆที่ได้รับ แต่ในส่วนของความฉลาดทางอารมณ์นั้น เป็นการเรียนรู้อีกแห่งหนึ่งที่ซับซ้อนและเกี่ยวข้องกับนิสัย การคิด การรู้สึก ปฏิกริยาของคนที่สะสมมานานหลายปี การที่จะพัฒนาได้ต้องลบพฤติกรรมหรือนิสัยไม่ดี (Unlearn) เสียก่อนแล้วจึงเรียนรู้พฤติกรรมที่พึงประสงค์เข้าแทน (Relearn) ซึ่งต้องใช้เวลาในการฝึกฝนโดยประสบการณ์และการมีแรงจูงใจที่ดีต่อการปรับปรุงเปลี่ยนแปลง ถือเป็นหน้าที่สำคัญของ Emotional brain โดย Amygdala ซึ่งเชื่อกันว่าเป็นศูนย์ของความจำที่เกี่ยวกับอารมณ์และปฏิกริยาต่างๆ ที่เกี่ยวกับอารมณ์และการรับรู้อารมณ์ ที่นำไปสู่การตอบสนองที่จะสู้หรือถอย (Fight-or-flight response)

จะสังเกตได้ว่า ความสามารถทางอารมณ์ เป็นผลมาจากการทำงานของสมองส่วนต่างๆ อารมณ์ของมนุษย์มีระบบประสาทที่เป็นเฉพาะของตนในสมอง ภายในระบบ Limbic สมองซีกขวาจะทำหน้าที่เกี่ยวกับความคิด อารมณ์ความรู้สึก การเคลื่อนไหว เป็นส่วนที่เกี่ยวข้องกับด้านมนุษยสัมพันธ์ ความรู้สึก อารมณ์ ซึ่งนักจิตวิทยาเชื่อว่าสามารถที่จะพัฒนากันได้ ในขณะที่สมองซีกซ้ายทำหน้าที่ในการคิดวิเคราะห์ วางแผน จดจำ คิดเป็นเหตุเป็นผล ความฉลาดทางอารมณ์จะช่วยส่งเสริมความฉลาดทางปัญญาได้ดี ถ้ามนุษย์มีการพัฒนาสมองทั้งสองส่วนไปพร้อมๆ กันอย่างเหมาะสมและได้สัดส่วน จะทำให้เกิดความสมดุลแห่งชีวิต คือ เก่ง ดี และมีสุข

4.3 งานวิจัยที่เกี่ยวกับความฉลาดทางอารมณ์

งานวิจัยต่างประเทศ

ฮอลบรูค (Holbrook.1997) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความฉลาดทางอารมณ์กับทักษะการเขียน โดยตั้งสมมติฐานว่ามีสหสัมพันธ์ในทางบวกระหว่างคะแนนทักษะการเขียนกับคะแนนความฉลาดทางอารมณ์ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาปริญญาตรี ที่ลงทะเบียนเรียนวิชา EN 102 การเขียนเบื้องต้น ปีการศึกษา 1996 จำนวน 108 คน พบว่า คะแนนความฉลาดทางอารมณ์ได้มาจากการสังเกตของผู้สอนมีสหสัมพันธ์กับผลจากแฟ้มสะสมงานของผู้เรียน และเกรดวิชา EN 102 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

งานวิจัยในประเทศ

อรพินทร์ ชูชม, อัจฉรา สุขารมณ์ และวิลาสลักษณ์ ชวัลลี (2542:1-4) ได้ทดลองใช้และตรวจสอบคุณภาพมาตรวัดความฉลาดทางอารมณ์ของซัทท์และคณะ ซึ่งมีลักษณะการวัดแบบให้ผู้ตอบรายงานตนเอง ประกอบด้วยข้อความต่างๆ ที่บรรยายความสามารถความฉลาดทางอารมณ์จำนวน 33 ข้อ โดยมาตรวัดความฉลาดทางอารมณ์นี้มี 3 องค์ประกอบ คือ การประเมินค่าและการแสดงออกทางอารมณ์, การควบคุมอารมณ์ และการใช้ประโยชน์อารมณ์ แต่ละข้อประกอบด้วยมาตราประเมินค่า 5 ระดับ ได้แก่ เห็นด้วยอย่างยิ่ง เห็นด้วย ไม่แน่ใจ ไม่เห็นด้วย ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง กลุ่มตัวอย่างเป็นนิสิตปริญญาตรีจากสถาบันราชภัฏพระนคร จำนวน 51 คน และนิสิตปริญญาโทจากมหาวิทยาลัยมหิดล จำนวน 11 คน ที่กำลังศึกษาในปีการศึกษา 2542 ผลการศึกษาพบว่า มาตรวัดความฉลาดทางอารมณ์ของซัทท์และคณะ เมื่อนำมาทดลองใช้กับนิสิตปริญญาตรีและโทของไทย โดยทำการวิเคราะห์ความเชื่อมั่นชนิดสอดคล้องภายใน มีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค เท่ากับ .80 และตรวจสอบความเที่ยงตรงพบว่า ความฉลาดทางอารมณ์มีความสัมพันธ์ทางบวกกับความคิดสร้างสรรค์ ($r=0.37$) มีความสัมพันธ์ทางลบกับความวิตกกังวล ($r=-.42$) ไม่มีความสัมพันธ์กับความต้องการทางสังคม ($r=.11$) และมีแนวโน้มที่จะมีความสัมพันธ์ทางบวกกับอายุ ($r=.22$)

วีระวัฒน์ ปันนิตามัย (2542:112 - 118) ศึกษาเครื่องมือวัดความฉลาดทางอารมณ์ร่วมกับอุสา สิทธิสาคร โดยใช้แนวคิดของเมเยอร์ และสโลเวย์ (1997) และโกลแมน (1998) เพื่อศึกษาองค์ประกอบด้านชีวประวัติของนักศึกษาเกี่ยวกับความสามารถด้านความฉลาดทางอารมณ์ แบบทดสอบประกอบด้วยลักษณะความฉลาดทางอารมณ์ 7 ด้าน ได้แก่ การรู้จัก

อารมณ์ของตนเอง การตระหนักรู้อารมณ์ของผู้อื่น การควบคุมอารมณ์ของตนเอง วุฒิภาวะทางอารมณ์ ความเอื้ออาทร การมีแรงจูงใจที่ดี และทักษะทางสังคม ลักษณะแบบทดสอบเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ จำนวน 90 ข้อ โดยให้ผู้ตอบรายงานว่า ข้อความนั้นๆ เกิดขึ้นกับตนทั้งในแง่ของความคิด ความรู้สึก อารมณ์และการแสดงออกในระดับใด

ใน 5 ระดับคือ 1) ไม่เคยเลย ไปจนถึง 5) บ่อยครั้งที่สุด กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษา ชั้นปีที่ 1-4 ของมหาวิทยาลัยหอการค้าไทย จำนวน 464 คน ผลการศึกษา พบว่า เพศหญิงมีความเอื้ออาทร วุฒิภาวะทางอารมณ์ และการควบคุมด้านอารมณ์ของตนสูงกว่าเพศชายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ สถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคมของครอบครัวมีผลต่อความฉลาดทางอารมณ์ด้านความเอื้ออาทร การตระหนักรู้ถึงภาวะอารมณ์ของผู้อื่น การรู้จักอารมณ์ของตนและการมีแรงจูงใจที่ดีอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ การปรึกษาหารือกับพี่น้องและครูอาจารย์เมื่อมีปัญหา มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติกับทักษะทางความฉลาดทางอารมณ์ สภาพความสัมพันธ์กับบิดามารดามีผลอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติกับความเอื้ออาทร การมีแรงจูงใจที่ดี การควบคุมอารมณ์ของตน และทักษะทางสังคมของนักศึกษา การประเมินตนเองว่าเป็นคนมุ่งความสำเร็จ ใฝ่รู้สัมพันธ์และมุ่งสู่อำนาจมีผลต่อความสามารถด้าน ความเอื้ออาทรและการมีแรงจูงใจที่ดี อย่างมีนัยสำคัญ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน มีความสัมพันธ์กับคะแนนรวมจากการวัดความฉลาดทางอารมณ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

บทที่ 3

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

ผู้วิจัยดำเนินการศึกษาค้นคว้าตามลำดับหัวข้อต่อไปนี้

1. การกำหนดประชากรและเลือกกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า
3. การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ
4. การเก็บรวบรวมข้อมูล
5. การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล

1. การกำหนดประชากรและเลือกกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนอัสสัมชัญ เขตบางรัก กรุงเทพมหานคร ที่เรียนรายวิชาภาษาอังกฤษหลัก 5 (อ 011) ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2545 จำนวน 8 ห้องเรียน มีนักเรียนรวมทั้งสิ้น 498 คน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนอัสสัมชัญ เขตบางรัก กรุงเทพมหานคร ที่เรียนรายวิชา ภาษาอังกฤษหลัก 5 (อ 011) ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2545 จำนวน 100 คน ได้จากการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) โดยใช้ห้องเรียนเป็นหน่วยสุ่ม ด้วยการจับฉลากมา 2 ห้องเรียน ในจำนวนห้องเรียนทั้งหมด 8 ห้องเรียน แล้วนำมาจับฉลากอีกครั้ง เพื่อแบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 1 กลุ่ม และกลุ่มควบคุม 1 กลุ่ม จำนวนนักเรียนกลุ่มละ 50 คน เพื่อให้ได้รับการสอนด้วยวิธีที่ต่างกัน คือ

กลุ่มทดลอง ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2

กลุ่มควบคุม ได้รับการสอนแบบเดิม

เนื้อหาที่ใช้ในการทดลอง

เนื้อหาที่ใช้ในการทดลองครั้งนี้ ผู้วิจัยเลือกเนื้อหาที่มีเนื้อความตามอรรถลักษณะของภาษา (Genre) 2 ชนิด คือ เรื่องเล่าจากประสบการณ์ (Recount Genre) และเรื่องเล่าหรือบรรยายเชิงจินตนาการ (Narrative Genre) โดยกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมใช้เนื้อหาเดียวกัน

ระยะเวลาที่ใช้ในการทดลอง

การทดลองครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้เวลาในการทดลองสอนทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 20 คาบ คาบละ 50 นาที โดยใช้เวลาสอนสัปดาห์ละ 4 คาบ ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2545

2. เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

1. แผนการสอนรายวิชาภาษาอังกฤษหลัก 5 (อ 011) ได้แก่
 - 1.1 แผนการสอนของกลุ่มทดลอง โดยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 2
 - 1.2 แผนการสอนของกลุ่มควบคุม โดยวิธีการสอนแบบเดิม
2. แบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ
3. แบบประเมินความฉลาดทางอารมณ์

3. การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ

1. แผนการสอนรายวิชาภาษาอังกฤษหลัก 5 (อ 011) ผู้วิจัยจะดำเนินการ ดังนี้
 - 1.1 ศึกษาจุดประสงค์ของหลักสูตรภาษาอังกฤษมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2539 ในหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ.2533)
 - 1.2 ศึกษาและกำหนดเนื้อหาที่ใช้สอน เน้นเนื้อหาที่มีความยากง่ายในระดับเดียวกับเนื้อหาในหนังสือเรียนภาษาอังกฤษที่กระทรวงศึกษาธิการอนุญาตให้ใช้เป็นแบบเรียน ตามหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2539 โดยเลือกเนื้อหาตามจุดประสงค์ และอิงทฤษฎีอรรถฐาน
 - 1.3 ศึกษาวิธีการสร้างแผนการสอน จากหนังสือการพัฒนาการสอนแบบ มุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 2 ของ เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย (2531)
 - 1.4 สร้างแผนการสอน 2 วิธี คือ
 - 1.4.1 แผนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 2 โดยใช้ขั้นตอนการสอน ตามหลักเกณฑ์ของ เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย
 - 1.4.2 แผนการสอนแบบเดิม โดยใช้ขั้นตอนการสอนตามแนวการสอนแบบ ไวยากรณ์และแปล
- แผนการสอนทั้งสองวิธีได้แสดงไว้ในตาราง 7 ดังนี้

ตาราง 7 แผนการสอน 2 วิธี

การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2	การสอนแบบเดิม
ขั้นตอนที่ 1 ผู้เรียนอ่านเรื่องร่วมกัน อภิปราย/ สนทนาเกี่ยวกับเรื่องที่อ่านร่วมกับผู้สอน และ ทำไดอะแกรมสรุปความ	ขั้นตอนที่ 1 สร้างความสนใจ เป็นการนำเข้าสู่บทเรียนโดยสนทนา เกี่ยวกับสถานการณ์ต่างๆ
ขั้นตอนที่ 2 ผู้สอนโยงเรื่องที่อ่านเข้าสู่เรื่องของนักเรียน และอภิปรายร่วมกัน	ขั้นตอนที่ 2 สอนคำศัพท์ โดยบอกคำแปลเป็นภาษาไทย และสอน ในลักษณะเป็นรายการคำศัพท์โดดๆ
ขั้นตอนที่ 3 เขียนเรื่องร่วมกันกับผู้สอนในกลุ่มใหญ่ / เขียนเรื่องของผู้เรียนในกลุ่มย่อยโดยลำพัง	ขั้นตอนที่ 3 สอนโครงสร้าง โดยอธิบายกฎไวยากรณ์ ข้อยกเว้น ต่างๆ ให้ผู้เรียนทราบ พร้อมยกตัวอย่าง ประกอบ แล้วให้ผู้เรียนทำแบบฝึกหัด
ขั้นตอนที่ 4 อภิปราย สนทนา และวิเคราะห์ อรรถลักษณะร่วมกันเกี่ยวกับเรื่องที่เขียนใน ขั้นตอนที่ 3	ขั้นตอนที่ 4 สอนอ่าน โดยการให้ผู้เรียนอ่านเรื่องที่กำหนดให้ แล้วแปลเป็นภาษาไทย ตอบคำถาม และ วิเคราะห์กฎไวยากรณ์
ขั้นตอนที่ 5 ทำกิจกรรมทางภาษาเพื่อทบทวน ฝึกความแม่นยำ และเสริมทักษะทางภาษา	ขั้นตอนที่ 5 ประเมินผลการเรียน โดยให้ผู้เรียนทำการบ้าน ทำแบบฝึกหัดเพิ่มเติม หรือให้ท่องคำศัพท์

1.5 นำแผนการสอนทั้ง 2 วิธี ไปให้ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาอังกฤษ จำนวน 3 ท่าน ตรวจสอบ เพื่อพิจารณาความถูกต้องเหมาะสมของเนื้อหาและการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน แล้วปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำ

1.6 นำแผนการสอนที่ผ่านการตรวจจากผู้เชี่ยวชาญ และปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่องแล้ว ไปทดลองสอนกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง เพื่อหาข้อบกพร่องและเวลาที่เหมาะสมในการสอน แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขให้เรียบร้อยอีกครั้ง ก่อนที่นำไปทดลองสอนจริง

2. สร้างแบบทดสอบความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ โดยมีลำดับชั้น ดังนี้

2.1 ศึกษาวิธีการสร้างแบบทดสอบจากหนังสือ ต่อไปนี้

2.1.1 เอกสารคำสอนหลักสูตรและการสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนมัธยม ของ เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย (2531 : 107-124)

2.1.2 เทคนิคการสร้างข้อสอบภาษาอังกฤษสำหรับการวัดผล และประเมินผล การใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ของ อัจฉรา วงศ์โสธร (2529)

2.1.3 แนวทางการสร้างข้อสอบภาษา ของ อัจฉรา วงศ์โสธร (2538)

2.1.4 เทคนิคการวัดผลการเรียนรู้ ของ ล้วน สายยศ และ อังคณา สายยศ (2543)

2.1.5 Language Test at School ออลเลอร์ (Oller. 1979 : 381- 400)

2.1.6 Testing Communicative Performance แครร์เรลล์ (Carrell.1980 : 37 - 49)

2.2 สร้างแบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ เป็นแบบปรนัย 4 ตัวเลือก มีลักษณะคำถามที่วัดความเข้าใจในการอ่าน เพื่อจับใจความสำคัญ บอกรายละเอียด ดีความ แปลความ และสรุปความ จำนวน 80 ข้อ

2.3 นำแบบทดสอบที่สร้างขึ้นให้ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาอังกฤษ จำนวน 3 ท่าน ตรวจสอบความเที่ยงตรงของเนื้อหา โดยพิจารณาว่าข้อสอบมีความสอดคล้องกับ จุดประสงค์การเรียนรู้หรือไม่ ซึ่งใช้เกณฑ์กำหนดคะแนนความคิดเห็นของ ล้วน สายยศ และ อังคณา สายยศ (2543 : 248) ดังนี้

- +1 แน่ใจว่าข้อสอบมีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้
- 0 ไม่แน่ใจว่า ข้อสอบมีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้
- 1 ข้อสอบไม่สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้

จากนั้นได้บันทึกผลการพิจารณาความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญแต่ละข้อ แล้วนำไปหาค่าดัชนีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา หรือดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์ ที่มีค่ามากกว่า หรือเท่ากับ 0.5 โดยผู้วิจัยได้คัดเลือกข้อสอบที่มีค่าดัชนีความสอดคล้องตั้งแต่ .67 – 1.00 ซึ่งแสดงว่าข้อสอบนั้นมีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2539 : 248 - 249) ได้จำนวน 66 ข้อ

2.4 นำแบบทดสอบที่ได้รับการตรวจแก้ไขแล้ว ไปทดสอบกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนอัสสัมชัญ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2544 จำนวน 100 คน เพื่อหาคุณภาพของแบบทดสอบ ดังนี้

2.4.1 นำแบบทดสอบที่ได้จากการทดสอบมาตรวจให้คะแนน ข้อที่ตอบถูกให้ 1 คะแนน ข้อที่ตอบผิด หรือไม่ตอบ หรือตอบมากกว่า 1 แห่งในข้อเดียวกัน ให้ 0 คะแนน แล้วนำผลที่ได้ไปวิเคราะห์หาค่าความยากง่าย และหาค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ โดยใช้เทคนิค 27 % ของจุ่ง เดห์ ฟาน (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2543 : 334 - 360) และคัดเลือกข้อสอบที่มีค่าความยากง่าย (p) อยู่ระหว่าง .20 - .80 และค่าอำนาจจำแนก (r) ที่มีค่าตั้งแต่ .20 ขึ้นไป โดยผู้วิจัยได้คัดเลือกข้อสอบที่มีค่าความยากง่าย (p) .20 - .80 และค่าอำนาจจำแนก (r) .22 - .73 ซึ่งถือว่าเป็นข้อคำถามที่มีค่าความยากง่ายและค่าอำนาจจำแนกอยู่ในเกณฑ์ที่ใช้ได้ ไว้จำนวน 40 ข้อ

2.4.2 นำแบบทดสอบที่วิเคราะห์หาค่าความยากง่ายและค่าอำนาจจำแนกแล้วไปทดสอบนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนอัสสัมชัญ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2544 จำนวน 100 คน เพื่อหาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ โดยใช้สูตร K-R 20 ของ คูเดอร์ - ริชาร์ดสัน (พวงรัตน์ ทวีรัตน์. 2540 : 123) ได้ค่าความเชื่อมั่น .85

3. สร้างแบบประเมินวัดความฉลาดทางอารมณ์

นำแบบประเมินความฉลาดทางอารมณ์ที่ได้มาตรฐานแล้ว ของกรมสุขภาพจิต กระทรวงสาธารณสุข จำนวน 52 ข้อ มีคำตอบให้เลือก 4 ตัวเลือก มาจัดพิมพ์ โดยมีการให้คะแนนตามเกณฑ์ ดังนี้

1. การแบ่งกลุ่มให้คะแนน แบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม แสดงไว้ในตาราง 8 ดังนี้

ตาราง 8 การแบ่งกลุ่มให้คะแนน

กลุ่มที่ 1	กลุ่มที่ 2
ได้แก่ข้อ 1 4 6 7 10 12 14 15 17 20 22 23 25 28 31 32 34 36 38 39 41 42 43 44 46 48 49 50 แต่ละข้อให้คะแนนดังต่อไปนี้	ได้แก่ข้อ 2 3 5 8 9 11 13 16 18 19 21 24 26 27 29 30 33 35 37 40 45 47 51 52 แต่ละข้อให้คะแนนดังต่อไปนี้
ตอบไม่จริง ให้ 1 คะแนน	ตอบไม่จริง ให้ 4 คะแนน
ตอบจริงบางครั้ง ให้ 2 คะแนน	ตอบจริงบางครั้ง ให้ 3 คะแนน
ตอบค่อนข้างจริง ให้ 3 คะแนน	ตอบค่อนข้างจริง ให้ 2 คะแนน
ตอบจริงมาก ให้ 4 คะแนน	ตอบจริงมาก ให้ 1 คะแนน

2. การรวมคะแนน ให้กรอกคะแนนลงในตาราง ดังตัวอย่างตาราง 9 ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

1 ประเมินคุณลักษณะด้านดี แบ่งออกเป็น

1.1 ควบคุมตนเอง	จากข้อ 1-6
1.2 เห็นใจผู้อื่น	จากข้อ 7-12
1.3 รับผิดชอบต่อส่วนรวม	จากข้อ 13-18

2 ประเมินคุณลักษณะด้านเก่ง แบ่งออกเป็น

2.1 มีแรงจูงใจ	จากข้อ 19-24
2.2 ตัดสินใจและแก้ปัญหา	จากข้อ 25-30
2.3 มีสัมพันธภาพ	จากข้อ 31-36

3 ประเมินคุณลักษณะด้านมีสุข แบ่งออกเป็น

3.1 ภูมิใจตนเอง	จากข้อ 37-40
3.2 พอใจในชีวิต	จากข้อ 41-46
3.3 สงบสุขทางใจ	จากข้อ 47-52

ตาราง 9 ตัวอย่างตารางการออกคะแนนความฉลาดทางอารมณ์

คนที่	ดี			รวม	เก่ง			รวม	มีสุข			รวม	ผลรวม
	1.1	1.2	1.3		2.1	2.2	2.3		3.1	3.2	3.3		
1	12	18	16	46	19	18	18	55	12	19	18	49	150
2													
3													
4													
5													

4. การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. แบบแผนการทดลอง

การทดลองครั้งนี้ ผู้วิจัยดำเนินการทดลองแบบ Randomized Control Group Pretest – Posttest Design (พวงรัตน์ ทวีรัตน์. 2540 : 62) มีรูปแบบตามตาราง 10 ดังนี้

ตาราง 10 แบบแผนการทดลอง

กลุ่ม	สอบก่อน	ทดลอง	สอบหลัง
RE	T_1	X	T_2
RC	T_1	$\sim X$	T_2

RE	แทน	กลุ่มทดลอง
RC	แทน	กลุ่มควบคุม
T_1	แทน	การสอบก่อนทดลอง
T_2	แทน	การสอบหลังทดลอง
X	แทน	การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2
$\sim X$	แทน	การสอนแบบเดิม

2. วิธีดำเนินการทดลอง

2.1 จัดปฐมนิเทศ เพื่อชี้แจงจุดประสงค์การเรียนการสอน ทำความเข้าใจกับนักเรียนถึงวิธีการเรียน บทบาทของผู้เรียน และวิธีประเมินผลการเรียนรู้

2.2 ทดสอบนักเรียนก่อนเรียน (Pre - test) ทั้งกลุ่มตัวอย่างและกลุ่มควบคุม ด้วยแบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ และแบบประเมินความฉลาดทางอารมณ์

2.3 ดำเนินการสอน โดยผู้วิจัยได้ดำเนินการสอนเองทั้ง 2 กลุ่ม ใช้เนื้อหา และระยะเวลาเท่ากัน กลุ่มทดลองใช้การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 ส่วนกลุ่มควบคุมใช้การสอนแบบเดิม

2.4 ทดสอบหลังการทดลอง (Post - test) ทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมด้วยแบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ และแบบประเมินความฉลาดทางอารมณ์ ฉบับเดียวกับที่ใช้ทดสอบก่อนเรียน

2.5 ตรวจให้คะแนนแบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ และแบบประเมินความฉลาดทางอารมณ์ แล้วนำคะแนนที่ได้ไปวิเคราะห์ด้วยวิธีการทางสถิติ เพื่อทดสอบสมมติฐาน

5. การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล

1. เปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนระหว่างกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม โดยใช้ t -test for independent samples

2. เปรียบเทียบความฉลาดทางอารมณ์ของนักเรียนระหว่างกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม โดยใช้ t -test for independent samples

3. เปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มทดลอง ก่อนและหลังการทดลอง โดยใช้ t -test for dependent samples

4. เปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มควบคุม ก่อนและหลังการทดลอง โดยใช้ t -test for dependent samples

5. เปรียบเทียบความฉลาดทางอารมณ์ของนักเรียนกลุ่มทดลอง ก่อนและหลังการทดลอง โดยใช้ t -test for dependent samples

6. เปรียบเทียบความฉลาดทางอารมณ์ของนักเรียนกลุ่มควบคุม ก่อนและหลังการทดลอง โดยใช้ t -test for dependent samples

7. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

7.1 หาค่าสถิติพื้นฐาน

7.1.1 การคำนวณหาค่าเฉลี่ยใช้สูตร (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2543:306) ดังนี้

$$\bar{X} = \frac{\sum X}{N}$$

เมื่อ	$\bar{X}$	แทน	คะแนนเฉลี่ย
	$\sum X$	แทน	ผลรวมของคะแนนทั้งหมด
	N	แทน	จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง

7.1.2 การคำนวณหาค่าความแปรปรวนของคะแนนใช้สูตร (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2543:307) ดังนี้

$$S^2 = \frac{N\sum X^2 - (\sum X)^2}{N(N-1)}$$

เมื่อ	S^2	แทน	ความแปรปรวนของคะแนน
	X^2	แทน	คะแนนดิบแต่ละตัวยกกำลังสอง
	$\sum X$	แทน	ผลรวมของคะแนนทั้งหมด
	$\sum X^2$	แทน	ผลรวมของคะแนนดิบแต่ละจำนวนยกกำลังสองที่ละจำนวน
	N	แทน	นักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง
	$N-1$	แทน	ค่าของชั้นแห่งความเป็นอิสระ

7.2. สถิติที่ใช้ตรวจสอบเครื่องมือ

7.2.1 ค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์การเรียนรู้ (IOC) ของแบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ โดยใช้สูตร (ล้วน สายยศ และ อังคณา สายยศ. 2543 : 249) ดังนี้

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

เมื่อ	IOC	แทน	ค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อทดสอบกับจุดประสงค์การเรียนรู้
	$\sum R$	แทน	ผลรวมของคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ
	N	แทน	จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

7.2.2 หาค่าความยากง่ายและค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ โดยใช้สูตรเทคนิค 27 % ของ จุง เตห์ ฟาน (ล้วน สายยศ และ อังคณา สายยศ. 2543 : 334 - 360)

7.2.3 หาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดความเข้าใจอ่านภาษาอังกฤษ โดยใช้สูตร K-R 20 ของ คูเดอร์ - ริชาร์ดสัน (พวงรัตน์ ทวีรัตน์. 2540:123)

$$r_{tt} = \frac{n}{n-1} \left\{ 1 - \frac{\sum pq}{S_1^2} \right\}$$

เมื่อ	r_{tt}	แทน	ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ
	n	แทน	จำนวนข้อของแบบทดสอบ
	p	แทน	สัดส่วนของผู้ที่ทำถูกในแต่ละข้อ
			$= \frac{\text{จำนวนนักเรียนที่ทำถูก}}{\text{จำนวนนักเรียนทั้งหมด}}$
	q	แทน	สัดส่วนของผู้ที่ทำผิดในแต่ละข้อ
			$= 1 - p$
	S_1^2	แทน	ค่าความแปรปรวนของแบบทดสอบทั้งฉบับ

7.3 สถิติที่ใช้ทดสอบสมมติฐาน

7.3.1 สถิติที่ใช้ทดสอบสมมติฐานข้อที่ 1,2 เปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษและความฉลาดทางอารมณ์ของนักเรียน ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยใช้สูตร t – test for independent samples (พวงรัตน์ ทวีรัตน์ 2540 :162 –164) ดังนี้

$$t = \frac{\bar{X}_1 - \bar{X}_2}{\sqrt{\left\{ \frac{(n_1 - 1)S_1^2 + (n_2 - 1)S_2^2}{n_1 + n_2 - 2} \right\} \left\{ \frac{1}{n_1} + \frac{1}{n_2} \right\}}}$$

เมื่อ	t	แทน	ค่าที่ใช้ในการพิจารณาค่า t – distribution
	$\bar{X}_1$	แทน	คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มทดลอง
	$\bar{X}_2$	แทน	คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มควบคุม
	S_1^2	แทน	คะแนนความแปรปรวนของกลุ่มทดลอง
	S_2^2	แทน	คะแนนความแปรปรวนของกลุ่มควบคุม
	n_1	แทน	จำนวนนักเรียนในกลุ่มทดลอง
	n_2	แทน	จำนวนนักเรียนในกลุ่มควบคุม

7.3.2 สถิติที่ใช้ทดสอบสมมติฐานข้อ 3,4,5,6 เปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษและความฉลาดทางอารมณ์ของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ก่อนและหลังการทดลอง โดยใช้สูตร t – test for dependent samples (พวงรัตน์ ทวีรัตน์. 2540 : 165 – 167) ดังนี้

$$t = \frac{\Sigma D}{\sqrt{\frac{n\Sigma D^2 - (\Sigma D)^2}{n-1}}}$$

$$df = n - 1$$

เมื่อ	t	แทน	ค่าที่ใช้พิจารณาของการแจกแจงแบบ t - distribution
	D	แทน	ผลต่างของคะแนนในแต่ละคู่
	n	แทน	จำนวนคู่คะแนน

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยกำหนดสัญลักษณ์ในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

N	แทน	จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง
$\bar{X}$	แทน	ค่าเฉลี่ยของคะแนน
S^2	แทน	ค่าความแปรปรวน
df	แทน	ค่าของขั้นแห่งความเป็นอิสระ
t	แทน	ค่าสถิติที่ใช้พิจารณาใน T - distribution
ΣD	แทน	ผลรวมความต่างของคะแนนแต่ละคู่
ΣD^2	แทน	ผลรวมความต่างของคะแนนแต่ละคู่ยกกำลังสอง
**	แทน	ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
*	แทน	ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
กลุ่มทดลอง	แทน	นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2
กลุ่มควบคุม	แทน	นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบเดิม

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลเสนอตามลำดับ ดังนี้

1. เปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 กับการสอนแบบเดิม โดยใช้ t- test for independent samples และได้แสดงผลไว้ใน ตาราง 11 ดังนี้

ตาราง 11 ผลการเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

กลุ่มตัวอย่าง	N	$\bar{X}$	S^2	df	t
กลุ่มทดลอง	50	27.74	34.93	98	3.70**
กลุ่มควบคุม	50	23.04	46.08		

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 11 แสดงว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 กับการสอนแบบเดิม มีความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 1

2. เปรียบเทียบความฉลาดทางอารมณ์ของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 กับการสอนแบบเดิม โดยใช้ t- test for independent samples และได้แสดงผลไว้ในตาราง 12 ดังนี้

ตาราง 12 ผลการเปรียบเทียบความฉลาดทางอารมณ์ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

กลุ่มตัวอย่าง	N	$\bar{X}$	S^2	df	t
กลุ่มทดลอง	50	162.32	228.18	98	2.11*
กลุ่มควบคุม	50	155.76	257.17		

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 12 แสดงว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 2 กับการสอนแบบเดิม มีความฉลาดทางอารมณ์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 2

3. เปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 ก่อนและหลังการทดลอง โดยใช้ t - test for dependent samples และได้แสดงผลไว้ในตาราง 13 ดังนี้

ตาราง 13 ผลการเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของกลุ่มทดลองก่อนและหลังการทดลอง

ความเข้าใจในการอ่าน ภาษาอังกฤษ กลุ่มทดลอง	N	$\bar{X}$	ΣD	ΣD^2	df	t
ก่อนการทดลอง	50	22.90	242	1,910	49	8.81**
หลังการทดลอง	50	27.741				

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 13 แสดงว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 มีความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 3

4. เปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบเดิม ก่อนและหลังการทดลอง โดยใช้ t - test for dependent samples และได้แสดงผลไว้ในตาราง 14 ดังนี้

ตาราง 14 ผลการเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของกลุ่มควบคุมก่อนและหลังการทดลอง

ความเข้าใจในการอ่าน ภาษาอังกฤษ กลุ่มควบคุม	N	$\bar{X}$	ΣD	ΣD^2	df	t
ก่อนการทดลอง	50	20.56	124	950	49	4.84**
หลังการทดลอง	50	23.04				

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 14 แสดงว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบเดิม มีความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 4

5. เปรียบเทียบความฉลาดทางอารมณ์ของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 ก่อนและหลังการทดลองโดยใช้ t - test for dependent samples และได้แสดงผลไว้ในตาราง 15 ดังนี้

ตาราง 15 ผลการเปรียบเทียบความฉลาดทางอารมณ์ของกลุ่มทดลองก่อนและหลังการทดลอง

ความฉลาดทางอารมณ์ กลุ่มทดลอง	N	$\bar{X}$	ΣD	ΣD^2	df	t
ก่อนการทดลอง	50	141.42	1,045	31,515	49	10.52**
หลังการทดลอง	50	162.32				

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 15 แสดงว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 มีความฉลาดทางอารมณ์ก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 5

6. เปรียบเทียบความฉลาดทางอารมณ์ของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบเดิมก่อนและหลังการทดลองโดยใช้ t - test for dependent samples และได้แสดงผลไว้ในตาราง 16 ดังนี้

ตาราง 16 ผลการเปรียบเทียบความฉลาดทางอารมณ์ของกลุ่มควบคุม ก่อนและหลังการทดลอง

ความฉลาดทางอารมณ์ กลุ่มควบคุม	N	$\bar{X}$	ΣD	ΣD^2	df	t
ก่อนการทดลอง	50	147.70	403	5,939	49	7.69**
หลังการทดลอง	50	155.76				

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 16 แสดงว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบเดิม มีความฉลาดทางอารมณ์ก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 6

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นการเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษและความฉลาดทางอารมณ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 กับการสอนแบบเดิม ซึ่งสรุปผลการศึกษาค้นคว้าไว้ดังนี้

ความมุ่งหมายในการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 กับการสอนแบบเดิม
2. เพื่อเปรียบเทียบความฉลาดทางอารมณ์ของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 กับการสอนแบบเดิม
3. เพื่อเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 ก่อนและหลังการทดลอง
4. เพื่อเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบเดิม ก่อนและหลังการทดลอง
5. เพื่อเปรียบเทียบความฉลาดทางอารมณ์ของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 ก่อนและหลังการทดลอง
6. เพื่อเปรียบเทียบความฉลาดทางอารมณ์ของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบเดิมก่อนและหลังการทดลอง

สมมติฐานในการศึกษาค้นคว้า

1. ความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 กับการสอนแบบเดิมแตกต่างกัน
2. ความฉลาดทางอารมณ์ของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 กับการสอนแบบเดิมแตกต่างกัน
3. ความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 ก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกัน
4. ความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบเดิม ก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกัน

5. ความฉลาดทางอารมณ์ของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 ก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกัน

6. ความฉลาดทางอารมณ์ของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบเดิม ก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกัน

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนอัสสัมชัญ เขตบางรัก กรุงเทพมหานคร ที่เรียนรายวิชาภาษาอังกฤษหลัก 5 (อ 011) ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2545 จำนวน 8 ห้องเรียน มีนักเรียนรวมทั้งสิ้น 498 คน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนอัสสัมชัญ เขตบางรัก กรุงเทพมหานคร ที่เรียนรายวิชาภาษาอังกฤษหลัก 5 (อ 011) ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2545 จำนวน 100 คน ได้จากการสุ่มอย่างง่าย โดยใช้ห้องเรียนเป็นหน่วยสุ่ม ด้วยการจับฉลากมา 2 ห้องเรียน แล้วนำมาจับฉลากอีกครั้ง เพื่อแบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 50 คน และกลุ่มควบคุม 50 คน ให้ได้รับการสอนด้วยวิธีที่ต่างกัน คือ

กลุ่มทดลอง ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2

กลุ่มควบคุม ได้รับการสอนแบบเดิม

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

1. แผนการสอน 2 แบบ คือ แผนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 และแผนการสอนแบบเดิม

2. แบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยผ่านการตรวจหาคุณภาพแล้ว เป็นข้อสอบแบบปรนัย 4 ตัวเลือก จำนวน 40 ข้อ ข้อสอบมีค่าความยากง่าย (p) อยู่ระหว่าง .20 - .80 และค่าอำนาจจำแนก (r) ที่มีค่าตั้งแต่ .22 - .73

3. แบบประเมินความฉลาดทางอารมณ์ที่ได้มาตรฐานแล้ว ของกรมสุขภาพจิต กระทรวงสาธารณสุข จำนวน 52 ข้อ มีคำตอบให้เลือก 4 ตัวเลือก

การดำเนินการทดลอง

1. ปฐมนิเทศ เพื่อชี้แจงจุดประสงค์ของการทดลอง ทำความเข้าใจกับนักเรียนถึงวิธีการเรียน บทบาทของผู้เรียน และวิธีการประเมินผล
2. ทดสอบนักเรียนก่อนเรียน ทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ด้วยแบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ และแบบประเมินความฉลาดทางอารมณ์
3. ดำเนินการสอน โดยผู้วิจัยดำเนินการสอนเองทั้ง 2 กลุ่ม ใช้เนื้อหา และระยะเวลาเท่ากัน จำนวน 20 คาบ
4. ทดสอบนักเรียนหลังการทดลอง ทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ด้วยแบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ และแบบประเมินความฉลาดทางอารมณ์ ฉบับเดียวกับที่ใช้ทดสอบก่อนเรียน
5. นำผลการทดสอบมาตรวจให้คะแนน แล้วนำคะแนนที่ได้ไปวิเคราะห์ด้วยวิธีการทางสถิติ

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. เปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยใช้ t- test for independent samples
2. เปรียบเทียบความฉลาดทางอารมณ์ของนักเรียนระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยใช้ t- test for independent samples
3. เปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มทดลอง ก่อนและหลังการทดลอง โดยใช้ t - test for dependent samples
4. เปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มควบคุม ก่อนและหลังการทดลอง โดยใช้ t - test for dependent samples
5. เปรียบเทียบความฉลาดทางอารมณ์ของนักเรียนกลุ่มทดลอง ก่อนและหลังการทดลอง โดยใช้ t- test for dependent samples
6. เปรียบเทียบความฉลาดทางอารมณ์ของนักเรียนกลุ่มควบคุม ก่อนและหลังการทดลอง โดยใช้ t- test for dependent samples

สรุปผลการศึกษาค้นคว้า

1. นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 กับการสอนแบบเดิม มีความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
2. นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 2 กับการสอนแบบเดิม มีความฉลาดทางอารมณ์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
3. นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 มีความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ ก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
4. นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบเดิม มีความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
5. นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 มีความฉลาดทางอารมณ์ ก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
6. นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบเดิม มีความฉลาดทางอารมณ์ ก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

อภิปรายผล

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นการเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษและความฉลาดทางอารมณ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 กับการสอนแบบเดิม ซึ่งสามารถอภิปรายผลได้ดังนี้

1. การเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 กับการสอนแบบเดิม

จากการทดลองพบว่า ความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 กับการสอนแบบเดิมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .01 เป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 1 โดยคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 สูงกว่าคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบเดิม ทั้งนี้เป็นผลมาจาก

1.1 แนวทางในการดำเนินการสอน

การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 ได้ดำเนินการสอนตามแนวทฤษฎีการสอนแบบธรรมชาติ (The National Approach) แนวทฤษฎีการสอนแบบสื่อสาร (The Communication Teaching Approach) แนวทฤษฎีการสอนอ่าน (Teaching Reading Approach) แนวทฤษฎีการสอนแบบอรรถฐาน (Genre – based Approach) เป็นการผสมผสานทฤษฎีต่างๆ เข้าด้วยกันได้อย่างเหมาะสมและกลมกลืน ซึ่งแต่ละแนวทฤษฎีจะมีจุดเด่น

ที่แตกต่างกัน เช่น แนวทฤษฎีการสอนแบบธรรมชาติ เน้นปัจจัยป้อนเข้าที่มีความหมายให้นักเรียน ให้นักเรียนได้คิดและสังเกตความคล้ายคลึง ความแตกต่างจากคำที่อ่านและเขียน จนสามารถแก้ไขข้อบกพร่องด้วยตนเองได้ การใช้สื่อแผ่นใส และแผ่นภาพประกอบการสอน เป็นปัจจัยป้อนเข้า มีภาพ สี สันสวยงาม ดึงดูดความสนใจให้อยากเรียนรู้ ช่วยทำให้นักเรียนเกิดความรู้ความเข้าใจ สามารถเดาความ เดาเรื่อง และเขียนไดอะแกรมสรุปเรื่องได้ดี

ส่วนแนวทฤษฎีการสอนแบบสื่อสารเน้นการปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียน และนักเรียนกับนักเรียน ส่งเสริมนักเรียนให้ได้ใช้ภาษาทั้งภาษาพูด (ฟัง-พูด) ภาษาเขียน (อ่าน-เขียน) และภาษากาย (ท่าทาง) การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 มุ่งส่งเสริมให้นักเรียนได้ใช้ภาษาอย่างเต็มที่ และเป็นไปตามธรรมชาติ ผู้วิจัยเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ใช้ภาษาไทย

ในกรณีที่นักเรียนติดขัดคิดคำไม่ออก โดยครูคอยช่วยเหลือแนะนำ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ วิลเลียม (William Joan A.2001 : 750 - 757) ที่เสนอแนะไว้ว่า ให้นักเรียนใช้ภาษาแม่ ในกรณีที่ไม่ทราบคำที่เป็นภาษาอังกฤษ ยอมให้ใช้ทั้งภาษาแม่และภาษาอังกฤษในการนำเสนอผลงานได้ และจากการที่เปิดโอกาสให้นักเรียนใช้ภาษาแม่ได้นั้น จึงทำให้นักเรียนกล้าแสดงออก กล้าพูด กล้าคิด กล้าทำ มีความพึงพอใจ ไม่เครียดอย่างเห็นได้ชัด เป็นการพัฒนาทางภาษาอย่างค่อยเป็นค่อยไป สำหรับแนวทฤษฎีการสอนอ่านนั้น การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 ได้นำทฤษฎีโครงสร้าง (Schema Theory) ซึ่งเป็นกระบวนการอ่านที่เน้นประสบการณ์และความรู้เดิมที่มีอยู่มาใช้ ประกอบด้วยโครงสร้างเนื้อหา (Context Schema) และโครงสร้างรูปแบบ (Formal Schema) ถ้านักเรียนมีประสบการณ์คุ้นเคยกับเนื้อเรื่องและรูปแบบภาษา จะช่วยให้การเดาความดำเนินไปอย่างปฏิสัมพันธ์ต่อเนื่องกัน ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของกู๊ดแมน (Goodman.1973 : 260 ; 1990 : 12) ที่ว่าการอ่านคือเกมการเดาทางภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยา เป็นการปฏิสัมพันธ์ระหว่างความคิดและภาษาในกระบวนการอ่าน ผู้เขียนถ่ายทอดความคิดออกมาในรูปของภาษา และผู้อ่านสามารถถอดภาษาออกมาเป็นความคิดได้ และสอดคล้องกับแนวคิดของจูเลีย วิลเลียมสัน (Julia Williamson.1988 : 7) เขาเห็นว่า การอ่านเป็นกระบวนการปฏิสัมพันธ์และการตีความ ผู้อ่านต้องมีปฏิสัมพันธ์กับเนื้อความที่อ่าน ซึ่งผู้อ่านสามารถตีความได้มากขึ้นเพียงใดขึ้นอยู่กับความรู้เดิม และความสามารถในการเดา นอกจากนี้การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 ยังใช้กระบวนการสอนอ่านแบบปฏิสัมพันธ์ (Interactive Process) เป็นลักษณะการให้ความรู้ตามการอ่านแบบบนลงล่าง (Top - down Process) และการสอนอ่านแบบล่างขึ้นบน (Bottom - up Process) กล่าวคือ เริ่มสอนความหมายโดยรวมของภาษาก่อน แล้วจึงค่อยสอนองค์ประกอบย่อยๆ โดยครูจะตั้งรายละเอียดมาวิเคราะห์ประโยค วลี คำ และเสียง แล้วให้นักเรียนเรียบเรียงเป็นประโยค ข้อความ และเนื้อเรื่องภายหลัง จะเห็นว่าการสอน

แบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 ได้ใช้กระบวนการอ่านแบบบนลงล่างและการสอนแบบล่างขึ้นบนได้อย่างเป็นขั้นตอน กระบวนการสอนอ่านดังกล่าวทำให้นักเรียนมีความรู้ เข้าใจ เรื่องที่อ่านได้ดี นอกจากนี้การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 ยังได้ใช้แนว การสอนแบบอรรถฐาน โดยยึดหลักภาษาศาสตร์เชิงระบบ (Systemic Linguistic Theory) ทำให้นักเรียนเรียนรู้ลักษณะของบริบทและเนื้อความต่างๆ ซึ่งทำให้นักเรียนสามารถเลียนแบบ รูปแบบภาษา และชนิดของเนื้อความในบริบทของสถานการณ์และวัฒนธรรมได้ถูกต้อง ผู้วิจัย นำเนื้อความ 2 อรรถลักษณะ คือ การเล่าเรื่องจากประสบการณ์ (Recount Genre) และ การเล่าเรื่องหรือบรรยายเชิงจินตนาการ (Narrative Genre) มาจัดกิจกรรม ซึ่งเป็นเรื่องที่เหมาะสมกับสถานการณ์และสอดคล้องกับชีวิตประจำวันของนักเรียน เปิดโอกาสให้นักเรียนได้ ฝึกฝนและใช้ภาษาอย่างเป็นอิสระ ทำให้นักเรียนอภิปรายและวิเคราะห์อรรถลักษณะร่วมกัน นักเรียนมีปฏิสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน ร่วมกันคิดสร้างสรรค์ผลงานเพื่อนำเสนอ ผู้วิจัยสังเกตเห็นว่า นักเรียนให้ความร่วมมือและช่วยเหลือกันดี ทำให้เกิดความรู้และประสบความสำเร็จได้เร็วขึ้น

1.2 ขั้นตอนการดำเนินการสอน

การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 มีขั้นตอนการสอนที่ส่งเสริมให้ นักเรียนประสบความสำเร็จในการอ่านได้ง่าย กิจกรรมต่างๆ ที่จัดขึ้นมุ่งเน้นนักเรียนเป็นสำคัญ เปิดโอกาสให้นักเรียนได้คิดและลงมือปฏิบัติทั้งกลุ่มและรายบุคคล มีรูปแบบขั้นตอนที่เข้าใจง่าย ชัดเจน โดยเริ่มขั้นตอนที่ 1 ทำให้นักเรียนอ่านเรื่องร่วมกัน สนทนา อภิปราย และสรุปเรื่องโดย เขียนไดอะแกรม ช่วยทำให้นักเรียนสามารถเข้าใจเนื้อความและจำเรื่องราวได้ดี ซึ่งสอดคล้อง กับแนวความคิดของ สแตรง (Strang.1969 : 14) ที่ว่า ผู้ที่มีความเข้าใจในการอ่านจะสามารถ ย่อความหรือบอกโครงร่างของสิ่งที่อ่านได้ และสามารถบอกการเปรียบเทียบ การขัดแย้ง การลำดับเหตุการณ์ สามารถอ่านแล้วรู้ถึงอารมณ์และเจตนา ในการสื่อความหมายของผู้เขียน ประเมินสิ่งที่อ่านได้ รวมทั้งยังสามารถแสดงความคิดเห็น ได้ด้วย ขั้นตอนที่ 2 โยงเรื่องที่อ่าน ไปสู่เรื่องของนักเรียน ทำให้นักเรียนพูด เล่าประสบการณ์ของตน และอภิปรายร่วมกัน ขั้นตอน ที่ 3 ฝึกนักเรียนให้เขียนเรื่องร่วมกันในกลุ่ม แล้วนำมาอภิปราย วิเคราะห์อรรถลักษณะ ใน ขั้นตอนที่ 4 นักเรียนมีโอกาสได้ฝึกอ่าน เขียน ฟัง และพูด แกะไขเรื่องที่อ่านร่วมกัน ครูคอย ให้คำแนะนำช่วยเหลือ และให้นักเรียนทำกิจกรรมทางภาษาเพื่อทบทวน ฝึกความแม่นยำ เสริมทักษะทางภาษาในขั้นตอนที่ 5 โดยใช้แบบฝึกและเกมต่างๆ เพื่อให้นักเรียนเกิดความรู้ ความเข้าใจอย่างถาวรด้วยการลงมือปฏิบัติเป็นกลุ่มและรายบุคคล

1.3 การเสริมต่อการเรียนรู้

การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 ได้มีการช่วยเสริมต่อความรู้ทั้งการพูด การเขียน และสิ่งต่างๆ ที่จำเป็น ครูและนักเรียนจะช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ทำให้การปฏิบัติ

การทางภาษาประสบความสำเร็จได้ง่ายและรวดเร็วขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ลี ชิน ชุก และคณะ (Lysynchuk and others.1990) และ สิริดา ชุตวงแก้ว (2535 :117-118) การเสริมต่อการเรียนรู้สามารถใช้ได้ในทุกขั้นตอนเมื่อนักเรียนติดขัด ไม่แน่ใจ หรือนึกคำที่เหมาะสมไม่ได้ ครูจะช่วยเหลือนำพื้นที่ ทำให้การเรียนการสอนไม่หยุดชะงัก นักเรียนสบายใจ ไม่เบื่อบต่อการคิดและการเรียนภาษา นอกจากนี้ครูยังสามารถเสริมต่อความรู้ด้วยการให้กำลังใจ ช่วยเล่นเกมบางตอนที่ติดขัด อ่านไปพร้อมๆ กับนักเรียน ช่วยคิดคำ ต่อเติมประโยค เป็นต้น การเสริมต่อความรู้ช่วยให้เกิดความใกล้ชิดเป็นกันเองระหว่างครูกับนักเรียน ผู้วิจัยสังเกตเห็นว่านักเรียนเกิดกำลังใจในการเรียนรู้ และสามารถแก้ปัญหาเป็นรายบุคคลได้มากขึ้น

1.4 การสอนซ่อมเสริม

การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 สามารถสอนซ่อมเสริมได้ทุกขั้นตอน โดยพยายามส่งเสริมนักเรียนที่เก่งให้ทำกิจกรรมที่ทำทนาย เช่น ทำหน้าที่เป็นผู้สอนช่วยอธิบายสอนอ่านและเขียนให้แก่เพื่อนๆ นักเรียนจะเกิดความภาคภูมิใจในสิ่งที่ครูมอบหมาย ส่วนนักเรียนที่อ่อน ครูจะให้งานค่อนข้างง่าย เช่น เขียนเรื่องตามตัวอย่างให้ใช้ความคิดของตนเพิ่มเติมบ้าง ให้ฝึกอ่านและสะกดคำนอกเวลาบ้าง สำหรับนักเรียนระดับปานกลางให้ทำงานร่วมกับนักเรียนที่เก่ง ให้ช่วยเหลือซึ่งกันและกันเป็นลักษณะเพื่อนช่วยเพื่อน ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ สตีวิก (Stevick.1980 : 4) เขากล่าวว่า ความสำเร็จในการเรียนรู้ภาษาขึ้นอยู่กับสิ่งที่มีอยู่ในตนและการร่วมมือกันในห้องเรียน

1.5 การวัดและประเมินผล

การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 สามารถวัดและประเมินผลได้ทุกระยะในแต่ละขั้นตอน เพื่อให้ครูและนักเรียนทราบว่าการเรียนการสอนได้ผลตามความคาดหวังที่ตั้งไว้หรือไม่ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ (2543 : 13) ที่กล่าวว่า การที่จะรู้ว่่านักเรียนเกิดพฤติกรรมที่ต้องการหรือไม่ จำเป็นต้องสอบวัดดู แล้วประเมินขั้นสุดท้ายเสมอ การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 ใช้การวัดและประเมินผลตามสภาพจริง เปิดโอกาสให้นักเรียนได้ประเมินตนเองด้วย โดยพิจารณาจากจุดประสงค์ของการสอนในแต่ละขั้นตอน เมื่อนักเรียนไม่สามารถปฏิบัติตามจุดประสงค์ที่วางไว้ได้ ครูจะย้ายทวนขั้นตอนนั้นใหม่ ครูสามารถนำผลจากการวัดและประเมินมาเป็นข้อมูลในการปรับปรุง แก้ไขและพัฒนาให้นักเรียนได้ตรงจุดและถูกทาง นักเรียนสามารถรู้ศักยภาพและความก้าวหน้าของตน นอกจากนี้ยังส่งผลให้ครูได้ประเมินการสอนของตนเองด้วย

จากเหตุผลดังกล่าวข้างต้น จะเห็นได้ว่าการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 เป็นวิธีการสอนหนึ่งที่เน้นนักเรียนเป็นสำคัญ ใช้ปฏิสัมพันธ์การสื่อสารระหว่างครูกับ

นักเรียน และนักเรียนกับนักเรียน ครูมีบทบาทเป็นผู้ให้คำแนะนำ ช่วยเหลือ ให้กำลังใจ เปิดโอกาสให้นักเรียนได้ใช้ภาษาอย่างอิสระและเป็นธรรมชาติ ใช้การเสริมต่อการเรียนรู้ ช่วยเหลือเมื่อนักเรียนมีปัญหาติดขัด ช่อมเสริมการเรียนรู้โดยคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล และมีการวัดและประเมินผลตามสภาพจริง ซึ่งสามารถจะนำมาปรับปรุง และพัฒนา ทั้งนักเรียนและครูได้เป็นอย่างดี องค์ประกอบต่างๆ เหล่านี้ส่งผลให้คะแนนความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 สูงกว่าการสอนแบบเดิม ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ วอล์คเกอร์ และคณะ (Walker and others.1983 : 72) ริชาร์ด วอร์คเกอร์ เบรندن บาร์เลห์ และเสาวลักษณ์ รัตนวิชัย (2540 :134 - 135) เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย และคณะ (2540 : 136 - 137) เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย (2540 : 139) รัชนิภา ทองวิสุทธิ (2533 : 121) รัตนา ถวิลวงศ์ (2534 : 97) พวงทอง วิโรจนกร (2534 : 77) พรพิมล ประสงค์พร (2535 :149 - 152) เกศรี กิติศรีปัญญา (2542 : 86 - 92) ประหยัด ภูมิโคกรักษ์ (2543 : 169)

ส่วนการสอนแบบเดิม (Traditional Instruction) ใช้แนวการสอนแบบไวยากรณ์และแปล เป็นลักษณะการสอนแบบล่างขึ้นบน (Bottom-up Process) โดยสอนจากองค์ประกอบย่อยของภาษาไปสู่ความหมายโดยรวม ให้รู้คำศัพท์ โครงสร้าง และประโยคก่อนที่จะให้รู้ เนื้อความในบริบท กระบวนการเรียนรู้เกิดจากการอธิบายกฎเกณฑ์ต่างๆ จากครู วิธีการและ ขั้นตอนในการจัดกิจกรรมไม่ค่อยเปิดโอกาสให้นักเรียนได้คิดวิเคราะห์ร่วมกัน มักให้นักเรียนทำงานเป็นรายบุคคล การวัดและประเมินผลเป็นไปตามที่ครูกำหนด เช่น ทำแบบฝึกหัด แบบทดสอบ ท่องศัพท์ และแปลงาน เป็นต้น

จะเห็นได้ว่า การสอนแบบเดิมเน้นผู้สอนเป็นศูนย์กลาง ส่วนใหญ่นักเรียนจะเป็นผู้รับ ข้อมูล ไม่ค่อยมีโอกาสแสดงออกทางภาษาและความคิด ความรู้เกิดจากความจำแล้วนำไปใช้ ทำให้ความสามารถในการอ่านของนักเรียนพัฒนาไปได้แต่ไม่ดีเท่าที่ควร เนื่องจากการ พัฒนาการอ่านต้องอาศัยการพัฒนากระบวนการทางความคิดเป็นสำคัญ เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย (2531 : 86) กล่าวว่า กระบวนการทางความคิดจะช่วยให้การเชื่อมโยงความรู้ระหว่างองค์ ประกอบย่อยของภาษาในประโยค ในแต่ละวรรคตอนเป็นที่เข้าใจ ได้จาก ประสบการณ์ของ นักเรียนที่ฝึกตีความหมายของสิ่งที่เขียนด้วยความคิดของตนเอง สมองชีกขวาจะทำงานและ สามารถระลึกสิ่งที่อ่านได้ดี ซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวของ เชพแมน (เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. 2536 : 24 ; อ้างอิงจาก Chapman. 1987 *Reading Development*) ที่ว่า องค์ประกอบที่สำคัญในการอ่านเพื่อความเข้าใจส่วนหนึ่งมาจากกระบวนการคิดของผู้อ่านในการตีความและ

แก้ไขปัญหาดังกล่าว จะช่วยให้เข้าใจการอ่านดีขึ้น เนื่องจากสามารถใช้ความคิดของตนเองจากประสบการณ์มาใช้ในการจับใจความ ดีความ แปลความ และขยายความได้ การตีความ การเดาความ และการคิดแก้ปัญหาด้วยตนเองของนักเรียนจะช่วยให้เข้าใจการอ่านดีขึ้น

2. การเปรียบเทียบความฉลาดทางอารมณ์ของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบ มุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 กับการสอนแบบเดิม

จากการทดลองพบว่า นักเรียนมีความฉลาดทางอารมณ์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 เป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 2 กล่าวคือ คะแนนเฉลี่ยของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 สูงกว่าคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบเดิม ทั้งนี้มีผลมาจาก

การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 มีการจัดกิจกรรมที่หลากหลายให้นักเรียนได้ฝึกปฏิบัติอย่างต่อเนื่อง เปิดโอกาสให้นักเรียนได้ใช้ความคิด แสดงออกทั้งท่าทางและคำพูด ส่งเสริมให้เกิดการเปลี่ยนแปลงและพัฒนาความฉลาดทางอารมณ์ครบทั้ง 3 ด้าน คือ ดี เก่ง และมีสุข อย่างเห็นได้ชัดในทุกขั้นตอนการสอน ได้แก่

2.1. ขั้นตอนที่ 1 ให้นักเรียนอ่านเรื่องร่วมกัน สนทนา อภิปราย เขียนไดอะแกรมสรุปเรื่องร่วมกับครู เป็นการส่งเสริมให้นักเรียนรู้จักรับผิดชอบร่วมกันและเห็นความสำคัญของการร่วมมือ จากการสนทนาอภิปราย แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน นักเรียนมีโอกาสได้ปฏิสัมพันธ์กับครู และเพื่อนร่วมชั้นเรียน รู้จักปรับตัวและสร้างสัมพันธภาพที่ดีกับผู้อื่น (Interpersonal Skill) ทำให้เกิดความคุ้นเคยและเป็นกันเองมากขึ้น ช่วยให้นักเรียนสามารถร่วมกันคิดตัดสินใจและแก้ปัญหาในการเขียนไดอะแกรมได้อย่างราบรื่น ในกรณีที่มีนักเรียนบางคนไม่กล้าพูดหรือแสดงออก ครูจะช่วยแนะนำ กระตุ้น และจูงใจด้วยการพูดคุย ชักถาม โดยใช้เวลาให้นักเรียนได้คิดคำตอบ ทำบรรยากาศให้เป็นกันเอง นักเรียนจะเกิดการตื่นตัว สนใจ ไม่เครียด กล้าได้ตอบ กล้าแสดงความคิดเห็นได้มากขึ้น นอกจากนี้ครูยังเสริมแรง (Reinforcement) ให้เกิดกำลังใจโดยแสดงความสนใจ กล่าวคำชมบ้างตามความเหมาะสม

2.2 ขั้นตอนที่ 2 ให้นักเรียนโยงเรื่องที่อ่านเข้าสู่เรื่องของตน ส่งเสริมให้นักเรียนยอมรับและความภาคภูมิใจในตนเอง ให้นักเรียนเข้าใจและยอมรับความรู้สึกของตน มีความเชื่อมั่นและคิดว่าตนเป็นบุคคลที่มีค่า นักเรียนเกิดความสนใจ ฟังพอใจ สนุกสนาน และภาคภูมิใจที่ตนสามารถทำให้เพื่อนสนใจในสิ่งที่ตนเล่าได้ มีความสุขในความสำเร็จของตน ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ กลาสเซอร์ (อาภา จันทรสกุล.2535 : 271 ; อ้างอิงจาก Glaser,1965 *Objectives and Evaluation : An Individualized System*) กล่าวว่า การเปิด

โอกาสให้บุคคลรู้สึกว่าเขาประสบความสำเร็จในการกระทำสิ่งต่างๆ ตามกำลังความสามารถของเขา จะช่วยพัฒนาเอกลักษณ์ด้านความสำเร็จ และสอดคล้องกับทฤษฎีการเรียนรู้ (Law of Learning) ของ Thorndike กฎข้อที่ 3 กฎแห่งผลที่พอใจ (Law of effect) ที่ว่า เมื่อแสดงพฤติกรรมที่มีความสุข ความสำเร็จ อินทรีย์ย่อมอยากแสดงพฤติกรรมนั้นอีกต่อไป (กมลรัตน์ หล้าสงวณ. 2528 : 180)

2.3 ขั้นตอนที่ 3 ให้นักเรียนเขียนเรื่องร่วมกัน จากการทำงานกลุ่มทำให้นักเรียนรู้จักควบคุมอารมณ์และความต้องการของตนเองได้ ไม่แสดงความเห็นแก่ตัว รู้จักเห็นใจผู้อื่น มีความเอื้ออาทรต่อกัน รับฟังความคิดเห็นซึ่งกันและกัน มีการแบ่งงานกันทำอย่างเป็นระบบ ช่วยกันคิดตัดสินใจและแก้ไขปัญหาต่างๆ ในการเขียนเรื่องได้ดี ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ บอทตัน (Botton, Leslie. 1974 : 1-2) ที่ว่า กิจกรรมกลุ่มเป็นสิ่งที่จัดขึ้นโดยมีจุดมุ่งหมายที่จะช่วยส่งเสริมให้มนุษย์ได้เติบโตและพัฒนา โดยเฉพาะทักษะด้านสังคมและความสัมพันธ์กับผู้อื่น ดังนั้นการจัดกิจกรรมกลุ่มจึงเป็นการสร้างโอกาสให้มนุษย์ได้เรียนรู้เกี่ยวกับการติดต่อสัมพันธ์กับคนอื่น ๆ ในบรรยากาศที่ส่งเสริมซึ่งกันและกัน ผู้ที่เข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มจะพยายามช่วยกลุ่มและช่วยบุคคลแต่ละคนเพื่อทำงานไปสู่เป้าหมาย นักเรียนแต่ละคนจะมีความภูมิใจที่ตนได้มีส่วนช่วยเหลือและเป็นประโยชน์ ช่วยเหลืองานของกลุ่มให้สำเร็จลุล่วงได้ด้วยดีขั้นตอนที่ 4 ให้นักเรียนอภิปราย สนทนา และวิเคราะห์หรือรรถลักษณะร่วมกันเกี่ยวกับเรื่องที่เขียน มีการวิพากษ์วิจารณ์และแสดงความคิดเห็น ช่วยกันสังเกตและแก้ไขสิ่งที่ผิดพลาดบกพร่อง เป็นการส่งเสริมให้นักเรียนกล้าคิด และกล้าพูดขัดแย้งอย่างสร้างสรรค์ ยอมรับในศักยภาพของตน ยินดีรับฟังความคิดเห็นซึ่งกันและกัน รู้จักตัดสินใจ ใช้เหตุผลในการแก้ปัญหาาร่วมกัน ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของละเอียด ชูประยูร และ ผู้ร่วมงาน (2521 : 7- 8) ที่ว่า การแสดงออกของความรู้สึกนึกคิดที่มีเหตุผลเป็นที่ยอมรับของสังคม พฤติกรรมแสดงออกกลุ่มไปถึงพฤติกรรมต่างๆ เช่น กล้าแสดงความคิดเห็นที่แตกต่างไปจากผู้อื่น การแสดงความคิดเห็นวิพากษ์วิจารณ์ ปฏิเสธที่จะทำตามคำสั่งที่ไม่ยุติธรรมหรือไม่มีเหตุผล ตลอดจนแสดงความชื่นชมยินดีต่อผู้อื่น ยอมรับว่าตนบกพร่อง หรือโง่เขลาบ้างเรื่อง และสอดคล้องกับแนวคิดของ หลุยส์ จาปาเทศ (2533 : 126) ที่ว่า พฤติกรรมกล้าแสดงออก คือ การแสดงความรู้สึกนึกคิดและอารมณ์ที่เหมาะสมของบุคคล ทั้งด้านถ้อยคำและท่าทางตามสิทธิที่ตนมี ไม่ก้าวก่ายสิทธิของผู้อื่น และยอมรับว่าบกพร่องหรือโง่เขลาในบางเรื่อง

2.5 ขั้นตอนที่ 5 ให้นักเรียนทำกิจกรรมทางภาษาเพื่อทบทวน ฝึกความแม่นยำ และเสริมทักษะทางภาษา เช่น ฟังเทป เล่นเกมต่างๆ ในลักษณะเป็นกิจกรรมกลุ่มและรายบุคคล เปิดโอกาสให้นักเรียนได้ใช้ความคิดแสดงออกทั้งท่าทางและคำพูดอย่างเต็มที่ นักเรียนรู้จักควบคุมอารมณ์และความต้องการของตนอยู่ภายใต้เงื่อนไขและกฎกติกา รู้และ

ยอมรับในศักยภาพของตน ไม่เครียด ไม่กังวล พึงพอใจ และภาคภูมิใจในสิ่งที่ตนทำได้ การให้ทำงานเป็นทีมนั้น ทำให้นักเรียนรู้สึกอบอุ่น มีเพื่อน มีความสุข สนุกสนานกับการทำงานร่วมกัน ช่วยส่งเสริมให้นักเรียนมีปฏิสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน รู้จักฝึกการเป็นผู้นำผู้ตามที่ดี ช่วยกันคิด ช่วยกันทำ เกิดความสามัคคี ร่วมแรงร่วมใจในการทำงาน มีความเอื้ออาทรห่วงใยซึ่งกันและกัน รู้จักใช้กระบวนการกลุ่มในการตัดสินใจและแก้ไขปัญหา ไม่ย่อท้อต่อปัญหาและอุปสรรคต่างๆ สามารถช่วยกันแก้ไขสถานการณ์ต่างๆ รู้จักยอมรับและยินดีในความสำเร็จของตนและผู้อื่นได้เป็นอย่างดี ผลของความสำเร็จช่วยทำให้นักเรียนเกิดแรงจูงใจที่จะทำกิจกรรมเพื่อการเรียนรู้ต่อไปอีก ซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวของ เมอร์เรย์ (สรวงศ์ ไคว์ตระกูล. 2541 :156 ; อ้างอิงจาก Murray.1938 : 178,376 *Explorations in Personality : A Empirical and Experimental Study of Fifty Men of College Age*) ที่ว่า ความต้องการเป็นพื้นฐานที่ทำให้เกิดแรงขับหรือแรงจูงใจ ซึ่งเป็นผลให้มนุษย์เราแสดงพฤติกรรมไปใน ทิศทางที่จะนำไปสู่เป้าหมาย (goal)

จะเห็นได้ว่า การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 มีการจัดกิจกรรมต่างๆ ที่หลากหลาย เพื่อส่งเสริมและพัฒนานักเรียนให้เกิดการเปลี่ยนแปลงด้านจิตพิสัย (Affective Domain) ให้เป็นบุคคลที่มีความฉลาดทางอารมณ์ (Emotional Intelligence) อันเป็นลักษณะที่สังคมไทยต้องการ คือ ทั้งดี เก่ง และมีสุข ซึ่งการจัดกิจกรรมต่างๆ นั้น สอดคล้องกับคำกล่าวของนักการศึกษาด้านพฤติกรรมศาสตร์ วิลาสลักษณ์ ชวาลลี (2542 : 37-52) ที่ว่า ผู้มีความฉลาดทางอารมณ์จะเป็นผู้มีความสามารถที่จะทำงานเป็นทีมได้เป็นอย่างดี มีความรับผิดชอบ มีความพอใจ และเอื้ออาทรต่อผู้ร่วมงาน สามารถผลัดกันเป็นผู้นำได้ มีความตื่นตัวที่จะเรียนรู้และพัฒนาตนเองอยู่เสมอ มีความสามารถในการปรับตัวได้เป็นอย่างดี ทำงานอย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล รวมทั้งมีความสุขด้วย

ส่วนการสอนแบบเดิม ครูจะมีบทบาทในการเรียนการสอนมาก โดยจะเป็นผู้พูดอธิบายกฎไวยากรณ์ต่างๆ นักเรียนต้องฟังและปฏิบัติตามเป็นส่วนใหญ่ นักเรียนจึงมีโอกาสดังกล่าวได้น้อย ทำให้นักเรียนขาดการฝึกฝนทักษะด้านอารมณ์ การขาดประสบการณ์ในการแสดงออกมีผลต่อการพัฒนาด้านอารมณ์ ทำให้ความสามารถของนักเรียนที่จะเข้าใจจัดการ และใช้ประโยชน์จากอารมณ์ของตน การเข้าใจอารมณ์ความรู้สึกของผู้อื่นและการมีสัมพันธภาพที่ดีระหว่างบุคคล พัฒนาได้ไม่ดีเท่าที่ควร

3. การเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 ก่อนและหลังการทดลอง

จากการทดลองพบว่า ความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 ก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .01 เป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 3 โดยคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 หลังการทดลองสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยก่อนการทดลอง ทั้งนี้เป็นผลมาจาก

การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 ได้นำหลักการตามแนวทฤษฎีโครงสร้างระดับยอด (Top Level Structure) คือ การเขียนผังภูมิ หรือโครงร่าง (Mapping) เข้ามาจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ซึ่งโครงสร้างที่นิยมใช้กันอยู่ทั่วไปมี 4 ชนิด คือ การบอกรายละเอียดหรือรายการ (Descriptive or Listing) ปัญหาและข้อแก้ไข (Problem-Solution) เหตุและผล (Cause and Effect) และการเปรียบเทียบ (Comparison-Contrast) (เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย.2534:33 ; อ้างอิงจาก Bartlett : 1985 *Reading Curriculum Reader ECT 412*) การเขียนผังภูมิ หรือโครงร่างนี้เป็นสิ่งสำคัญช่วยให้การอ่านของนักเรียนมีประสิทธิภาพมากขึ้น นักเรียนสามารถจับใจความสำคัญของเรื่อง เข้าใจเรื่องที่อ่านได้ดี และรวดเร็วขึ้น นอกจากนี้ยังได้ทราบโครงสร้างการเขียนด้วย นักเรียนสามารถนำมาใช้ในการเขียนเรื่องของตน ช่วยให้นักเรียนมีพัฒนาการทางด้านการเขียนดีขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ แครร์เรล (เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. 2531 : 89 ; อ้างอิงจาก Carrell.1984 *The effects of rhetorical organization on ESL Readers*) และ เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย (1987 : 95 - 101)

4. การเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบเดิม ก่อนและหลังการทดลอง

จากการทดลองพบว่า ความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบเดิม ก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .01 เป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 4 โดยคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบเดิม หลังการทดลองสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยก่อนการทดลอง ทั้งนี้เป็นผลมาจาก

การสอนแบบเดิมเน้นกระบวนการเรียนการสอนแบบไวยากรณ์และแปล ครูอธิบายบอกกฎเกณฑ์ต่างๆ ให้อ่านและแปลเป็นภาษาแม่ มีการฝึกให้ใช้กระสวนประโยค ฝึกซ้ำๆ จนเกิดความจำแล้วนำไปใช้ โดยทำแบบฝึกหัดต่างๆ มากมายตลอดเวลา ทำให้นักเรียนมีโอกาสดีความจากเรื่องที่อ่าน และสามารถอ่านได้ดีขึ้นแม้จะมีรูปแบบกระบวนการเรียนการสอนอ่านที่ไม่เอื้อต่อการใช้ความคิดในการตีความก็ตาม

5. การเปรียบเทียบความฉลาดทางอารมณ์ของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบ
มุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 ก่อนและหลังการทดลอง

จากการทดลองพบว่า นักเรียนมีความฉลาดทางอารมณ์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .01 เป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 5 กล่าวคือ คะแนนเฉลี่ยของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 หลังการทดลองสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยก่อนการทดลอง ทั้งนี้มีผลมาจาก

การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 มีการจัดกิจกรรมที่หลากหลายอย่างต่อเนื่อง เพื่อตอบสนองความต้องการของนักเรียนที่มีความแตกต่างกัน นักเรียนมีโอกาสร่วมกลุ่มทำงานต่างๆ ช่วยกันระดมความคิด และตัดสินใจร่วมกัน ด้วยลักษณะกิจกรรมเช่นนี้ เป็นโอกาสให้นักเรียนได้สร้างความคุ้นเคยกับเพื่อนๆ เกิดความรู้สึกไว้วางใจ และสร้างสรรค์งานร่วมกันอย่างอิสระ เป็นประชาธิปไตยอยู่ในขอบเขตของการเรียนรู้ และระเบียบของห้องเรียน นักเรียนมีความสุข รู้สึกสบายใจที่ได้ทำงานร่วมกับเพื่อนๆ สนุกกับการทำงาน ช่วยกันแก้ไขข้อผิดพลาด รู้จักแบ่งงานกันทำตามความสามารถและความถนัดของแต่ละคน ทำให้นักเรียนเกิดความภาคภูมิใจที่ตนเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่มที่สามารถทำงานได้สำเร็จตามเป้าหมาย ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัย (สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ. 2542 : 295) ที่พบว่า การที่บุคคลมีส่วนร่วมในการคิดตัดสินใจ จะทำให้ตนรู้สึกว่ามีคุณค่า มีประโยชน์ ช่วยลดความรู้สึกกลัว หรือความรู้สึกไม่มีความสำคัญในหมู่คนอื่น ๆ ด้วย จากการที่นักเรียนได้มีปฏิสัมพันธ์กันระหว่างการเรียนการสอน ได้นั่งตามกลุ่มทำงานอย่างอิสระโดยมีครูคอยแนะนำ ช่วยเหลือ ให้กำลังใจ และให้ความเป็นกันเอง ทำให้บรรยากาศภายในห้องน่าเรียนรู้ นักเรียนพอใจ และสนใจที่จะทำกิจกรรมต่างๆ นักเรียนจึงสามารถพัฒนาความฉลาดทางอารมณ์ได้ดีขึ้นอย่างเห็นได้ชัดด้วยการเรียนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ ภาษาแบบที่ 2

6. การเปรียบเทียบความฉลาดทางอารมณ์ของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบเดิม ก่อนและหลังการทดลอง

จากการทดลองพบว่า นักเรียนมีความฉลาดทางอารมณ์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .01 เป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 6 กล่าวคือ คะแนนเฉลี่ยของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบเดิม หลังการทดลองสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยก่อนการทดลอง ทั้งนี้มีผลมาจาก

การสอนแบบเดิม แม้ว่าจะจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่ไม่เอื้อให้ผู้เรียนได้มีโอกาสใช้กระบวนการทางความคิดได้มากเท่าที่ควร แต่เนื้อหาสาระของบทเรียน เป็นเรื่องน่าสนใจ ใกล้เคียงกับชีวิตประจำวัน มีความยากง่ายเหมาะสมกับวัย และความสามารถของนักเรียน

ทำให้นักเรียนมีความกระตือรือร้น สนใจที่จะเรียนรู้ นอกจากนี้ครูยังสนใจ ดูแลเอาใจใส่ให้แรงเสริม และเป็นกันเองกับนักเรียน ทำให้นักเรียนไม่เครียดไม่เบื่อหน่ายต่อการเรียน นักเรียนจึงสามารถพัฒนาความฉลาดทางอารมณ์ของตนได้ดีเช่นเดียวกัน

ข้อเสนอแนะ

จากการศึกษาค้นคว้าในครั้งนี้ ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะที่อาจจะเป็นประโยชน์ต่อการเรียนการสอน และการศึกษาค้นคว้าครั้งต่อไปได้ ดังนี้

1. ข้อเสนอแนะในการเรียนการสอน

1.1 ควรใช้เวลาทำการสอน 2 คาบติดกัน หรือมากกว่านั้น เพื่อให้นักเรียนได้ทำกิจกรรมติดต่อสืบเนื่องกัน ทำให้ครูสามารถสังเกตเห็นการเปลี่ยนแปลงและพัฒนาการของนักเรียนได้อย่างชัดเจน เนื่องจากแต่ละขั้นตอนต้องใช้เวลาให้นักเรียนได้คิดและแสดงออก

1.2 ครูต้องเตรียมการสอนเป็นอย่างดี มีความมั่นใจในการถ่ายทอดความรู้ แก้ไขปัญหาเฉพาะหน้าได้ดี จะทำให้นักเรียนเกิดความศรัทธา อยากเรียนรู้ด้วย

1.3 ครูต้องเป็นแบบอย่างที่ดีแก่นักเรียน ในเรื่องอารมณ์และความรู้สึกต่างๆ นักเรียนจะซึมซับ เลียนแบบจากครูไปโดยไม่รู้ตัว เช่น ยิ้มแย้มแจ่มใส ไม่เครียด ไม่หงุดหงิด โมโหง่าย เป็นต้น

1.4 พยายามพบนักเรียนเป็นรายบุคคล เพื่อช่วยนักเรียนวิเคราะห์สาเหตุความสำเร็จหรือไม่สำเร็จของนักเรียน และช่วยกันแก้ไขให้ตรงจุด

2. ข้อเสนอแนะในการศึกษาค้นคว้าครั้งต่อไป

2.1 ครูควรใช้แบบสังเกตพฤติกรรมควบคู่กับให้นักเรียนทำแบบประเมินความฉลาดทางอารมณ์ เพื่อให้ได้ข้อมูลครอบคลุมทั้งครูและนักเรียน จะได้ผลยืนยันและเพิ่มความน่าเชื่อถือมากขึ้น

2.2 ควรมีการศึกษาวิจัยเชิงสำรวจ เพื่อสำรวจความก้าวหน้าการใช้การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา เกี่ยวกับความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนในแต่ละภูมิภาค ตลอดจนปัญหาและแนวทางแก้ไขในการเรียนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาของแต่ละท้องถิ่น

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กมลรัตน์ หล้าสูงษ์. (2528). **จิตวิทยาการศึกษา**. ฉบับปรับปรุงใหม่ พิมพ์ครั้งที่ 2 กรุงเทพฯ : ภาควิชาการแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- กรมวิชาการ. (2542). **รายงานผลการประเมินคุณภาพการศึกษา นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ปีการศึกษา 2540**. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- . (2542). **รายงานผลการประเมินคุณภาพการศึกษา นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2540**. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- . (2539). **หลักสูตรภาษาอังกฤษ พุทธศักราช 2539**. กรุงเทพฯ : กระทรวงศึกษาธิการ.
- กรมสามัญศึกษา. (2544). **สรุปผลการประเมินการดำเนินงานตามแผนพัฒนาการศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม ระยะที่ 8 ระยะครึ่งแผน (พ.ศ. 2540 - 2542)**. กรุงเทพฯ : กระทรวงศึกษาธิการ.
- กรมสุขภาพจิต. (2543). **คู่มือความฉลาดทางอารมณ์**. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์ การเกษตรแห่งประเทศไทย จำกัด.
- . (2543). **แบบประเมินความฉลาดทางอารมณ์ สำหรับวัยรุ่น (อายุ 12 - 17 ปี)**. กรุงเทพฯ : กระทรวงสาธารณสุข.
- . (2544). **คู่มือความฉลาดทางอารมณ์ ฉบับปรับปรุง** กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์ การเกษตรแห่งประเทศไทย จำกัด.
- เกศรี กิตติศรีปัญญา. (2542). **การเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ความคิดรวบยอดทางภาษาจากการอ่าน และความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษของ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 กับการสอนตามคู่มือครู**. ปริญญาโท กศ.ม. (การมัธยมศึกษา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- จุฬารัตน์ โสตะ. (2543 ,กรกฎาคม - กันยายน). "คุณค่าของความฉลาดทางอารมณ์ The value of Emotional Quotient," **ศูนย์บริการวิชาการ**. 8 (3) : 20 - 24.
- ทศพร ประเสริฐสุข. (2542,สิงหาคม). "ความเฉลียวฉลาดทางอารมณ์กับการศึกษา," **วารสารพฤติกรรมศาสตร์**. 5 (1) : 19 - 35.

ทศพร ประเสริฐสุข. (2543, กรกฎาคม – ธันวาคม) “ความเฉลียวฉลาดทางอารมณ์กับการศึกษา,”

วารสารการแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษา. 2 (3) : 16 - 17.

ทิพย์วัลย์ มาแสง. (2532). **การสอนภาษาอังกฤษสำหรับคนไทย.** พิมพ์ครั้งที่ 1 กรุงเทพฯ :

หจก.ทิพย์อักษร.

เทอดศักดิ์ คงเดช. (2539, มีนาคม). “ EQ มาตราวัดอารมณ์อัจฉริยะ,” **วารสารอัปเดต.**

10 (117) : 56 - 61.

----- (2542). **จากความฉลาดทางอารมณ์สู่สติและปัญญา.** กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์มติชน.

----- (2542 ข). **ความฉลาดทางอารมณ์ (อีคิว).** พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์มติชน.

----- (2542 ค). **ความฉลาดทางอารมณ์.** กรุงเทพฯ : สำนักคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ.

----- (2542, มกราคม). “ความฉลาดทางอารมณ์กับการศึกษายุคใหม่,” **วารสารวิชาการ.**

2 (1) : 62 - 65.

ประหยัด ภูมิโคกรักษ์. (2543). **การพัฒนาชุดการสอนมินิคอร์สวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจที่ยึด**

การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาเป็นหลัก เพื่อเสริมสร้างความสามาถและเจตคติ
ต่อการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษ สำหรับนักศึกษาสถาบันราชภัฏ.

ปริญญาานิพนธ์ กศ.ด. (การอุดมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย

ศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์. (2543). “คุณลักษณะที่เกี่ยวข้องกับ EQ,” ใน **รวมบทความทางวิชาการ**

อีคิว. หน้า 12 กรุงเทพฯ : DESKTOP.

พรพิมล ประสงค์พร. (2535). **การเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของ**

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนด้วยวิธีสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา

รูปแบบที่ 2 ซึ่งใช้และไม่ใช้กิจกรรมการทดสอบเชิงปฏิบัติการกับการสอนตาม

คู่มือครู. ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม. (การมัธยมศึกษา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

พรรณี บุญประกอบ. (2542, สิงหาคม). “อีคิวในแนวพุทธศาสนา,” **วารสารพฤติกรรมศาสตร์.**

5 (1) : 7-13.

พวงทอง วิโรจนกร. (2534) **การเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านและความสามารถ**

ทางการเขียนภาษาอังกฤษ แรงจูงใจของนักศึกษาของนักศึกษาประกาศนียบัตร

วิชาชีพปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนด้วยวิธีมุ่งประสบการณ์ภาษากับวิธีสอนตามคู่มือครู.

ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม. (การมัธยมศึกษา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

- พวงรัตน์ ทวีรัตน์. (2540). *วิธีการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์*. พิมพ์ครั้งที่ 7. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- มหาวิทยาลัยนเรศวร, คณะศึกษาศาสตร์. (2544, มกราคม-เมษายน). "บทบาทการสอนภาษาอังกฤษในสหัฐวรรษใหม่," *วารสารศึกษาศาสตร์*. 5 (3) : 71 - 78.
- มะลิ สกุลถาวร. (2543, มกราคม - เมษายน). "EQ," *วารสารสวนปรุง*. 16 (1) : 6 - 10.
- มาลินี จันทวิมล. (2543). *หนังสือเรียนภาษาอังกฤษ Practice in Comprehension รายวิชา อ 033 - อ 034 การอ่านเบื้องต้น 3 - 4*. กรุงเทพฯ : บริษัทโรงพิมพ์ไทยพัฒนาพานิช จำกัด.
- รัชนิภา ทองวิสุทธิ. (2533). *การศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษและความคิดสร้างสรรค์ทางภาษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษากับวิธีสอนตามคู่มือครู*. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. (การมัธยมศึกษา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ .
- ถ่ายเอกสาร.
- รัตนา ถวิลวงศ์. (2534). *การเปรียบเทียบความสามารถทางการอ่าน การเขียนภาษาอังกฤษ และบุคลิกภาพประชาธิปไตยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษากับการสอนตามคู่มือครู*. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. (การมัธยมศึกษา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ถ่ายเอกสาร.
- ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ.(2539). *เทคนิคการวิจัยทางการศึกษา*. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น.
- . (2543). *เทคนิคการวัดผลการเรียนรู้*. พิมพ์ครั้งที่ 4 กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น.
- ละเอียต จุฑานันท์. (2539). *แนวการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ*. กรุงเทพฯ : สถาบันพัฒนาคุณภาพวิชาการ (พว.).
- ละเอียต ชูประยูร และ ผู้ร่วมงาน. (2521,เมษายน). " การศึกษา Assestive Behavior ในผู้ร่วมทีมจิตเวช ," *วารสารจิตวิทยาคลินิก*. 9(1) : 7- 8 .
- วิลาสลักษณ์ ชั่ววัลลี. (2542, สิงหาคม). "การพัฒนาสติปัญญาอารมณ์," *วารสารพฤติกรรมศาสตร์*. 5 (1) : 37- 52.
- วิสาข์ จิตีวัตร. (2541). *การสอนอ่านภาษาอังกฤษ*. กรุงเทพฯ : ศึกษาศาสตร์มหาวิทยาลัยศิลปากร.

- วีระวัฒน์ บัณฑิตามัย. (2542). "เชาว์อารมณ์ ดัชนีวัดความสำเร็จในชีวิต," *การแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษา*. 1 (2) : 3 – 17.
- . (2542). *เชาว์อารมณ์ (EQ) ดัชนีวัดความสุขและความสำเร็จของชีวิต*. กรุงเทพฯ : เอ็กซ์เปอร์เน็ท.
- วีระวัฒน์ บัณฑิตามัย และ อุสา สุทธิสาคร. (2542). *การศึกษาวิจัยเรื่ององค์ประกอบด้านชีวประวัติของนักศึกษา กับความสามารถด้านเชาว์อารมณ์ : ความจริงของชีวิตมิใช่แฟชั่นนิยม*. กรุงเทพฯ. ถ่ายเอกสาร.
- สริตา ชุตวงแก้ว. (2535). *การเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษและความสนใจในการเรียนการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนด้วยกลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้กับการสอนตามคู่มือครู*. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (การมัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ:บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สมชาย จักรพันธุ์. (2543, พฤษภาคม - มิถุนายน). "เรื่องของ EQ," *วารสารหมออนามัย*. 9 (6) : 80 - 83.
- สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ. (2542). *รายงานโครงการพัฒนาการเรียนการสอนภาษาไทยแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา*. กรุงเทพฯ : ศูนย์วิจัยปฏิบัติการเพื่อพัฒนาการศึกษาและทรัพยากรมนุษย์. คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. (2542). *หลากหลายวิธีสอนของครูต้นแบบ 2541 วิชาภาษาอังกฤษ. สถาบันแห่งชาติเพื่อการพัฒนาการปฏิรูป* กรุงเทพฯ : บริษัทพิมพ์ดี จำกัด.
- . (2542). *พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542*. กรุงเทพฯ : บริษัทพริกหวานกราฟฟิค จำกัด.
- สายสุนีย์ เดิมสินสุข. (2535). *การศึกษาเปรียบเทียบความสามารถทางการอ่าน และการเขียนภาษาอังกฤษ และความรับผิดชอบของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 3 กับการสอนตามคู่มือครู*. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (การมัธยมศึกษา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สุประภา ธรรมสุจริต. (2542,กรกฎาคม - สิงหาคม). "What's your EQ?," *วารสารแรงงานสัมพันธ์*. 40 (4) : 29.

สุรกุล เจนอบรม. (2542, กรกฎาคม). "EQ / EI," *วารสารการศึกษานอกโรงเรียน*. 2 (8) : 20 - 22.

สุวรงค์ โคว์ตระกูล. (2541). *จิตวิทยาการศึกษา*. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สุมิตร อังวัฒนกุล. (2535). *วิธีสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ*. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. (2531). *เอกสารคำสอนหลักสูตรและการสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนมัธยมศึกษา*. กรุงเทพฯ : ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

----- (2531). *การพัฒนาการอ่านแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา*. กรุงเทพฯ : ประยูรวงศ์.

----- (2533) *การพัฒนาการอ่านแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา*. กรุงเทพฯ : บริษัทประยูรวงศ์จำกัด.

----- (2534). *การพัฒนาการสอนภาษาไทยแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา เล่ม 2*. กรุงเทพฯ : ประยูรวงศ์พรินต์ติ้ง จำกัด.

----- (2536). *การพัฒนาการสอนภาษาไทยแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา เล่ม 3*. กรุงเทพฯ : ประยูรวงศ์พรินต์ติ้ง จำกัด.

----- (2540). *รายงานวิจัยโครงการพัฒนาการสอนภาษาไทยแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาหรือโครงการรู้หนังสือ (2531-2538)*. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

หลุย จำปาเทศ. (2533). *จิตวิทยาสัมพันธ์*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : ภาควิชาจิตวิทยา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

อรพินทร์ ชูชม, อัจฉรา สุขารมณ และ วิลาสลักษณ์ ชวัลลสี. (2542). "การทดลองใช้และตรวจสอบคุณภาพมาตรฐานวัดสติปัญญาทางอารมณ์ของซัทท์และคณะ," *เอกสารประกอบบรรยายเรื่องทฤษฎีและการวัดอีคิว*. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

อาภา จันทรสกุล. (2535). *ทฤษฎีและวิธีการให้คำปรึกษา*. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ : ภาควิชาจิตวิทยาการศึกษาและแนะแนว คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

อัจฉรา วงศ์โสธร . (2529). *เทคนิคการสร้างข้อสอบภาษาอังกฤษ : สำหรับการวัดและประเมินผลการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร*. กรุงเทพฯ : อักษรเจริญทัศน์.

----- (2531). *การวิจัยเพื่อพัฒนาแบบทดสอบอิงปริเจตภาษาอังกฤษสำหรับใช้ในนักศึกษาไทยในระดับต่าง ๆ*. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- อัจฉรา วงศ์โสธร. (2538). **แนวทางการสร้างข้อสอบภาษา**. พิมพ์ครั้งที่1. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- เอกรินทร์ สังข์ทอง. (2544, กันยายน). "การสอนอ่านเพื่อความเข้าใจโดยใช้กลวิธีการตั้งคำถามผู้เขียน," **วารสารวิชาการ**. 4 (9) : 55.
- Bloom, Benjamin S. (1956). ***Taxonomy of Educational Objective : The classification of Educational Goals.Handbook I : Cognitive Domain***. New York : David Mackey Company, Inc.
- Botton Leslie. (1974). ***Development Group Work with Adolescent***. London : University of Press.
- Carrell, Brendan J. (1980). ***Testing Comprehension Performance***. Pegamon Press.
- Combs, A.W. (1982, July). " Affective Education or None at all," ***Educational Leadership***. 39 (7) : 494 – 497.
- Dobb,Carrie. (1994). ***Good reason for reading:a basic course***. New Jersey : Prentice Hall Regent, Englewood Cliffs.
- Goleman, D. (1995). ***Emotional intelligence : Why it can matter more than EQ***. New Jersey : Prentice Hall Regent, Englewood Cliffs.
- . (1998, November / December). "What Make the Leader?," ***Harvard Business Review***. 76 : 93 - 104.
- . (1998). ***Working with Emotional Intelligence***. New York : Bantan Books.
- . (1998b). ***Working with Emotional Intelligence***. New York : Bantan Books.
- Goodman, Kenneth S. (1973). ***On the psycholinguistic method of teaching reading : Psycholinguistics and Reading***. Holt, Rinehart & Winston.
- . (1973). ***The Psycholinguistic Nature of the Reading Process***. Detroit : Wayne State University Press.
- . (1990). "The Reading Process," In Praticia Carrell, Joanne Devine,and David Eskey (eds.), ***Interactive Approaches to Second Language Reading***. p.11 - 23. Cambridge : Cambridge University Press.

- Goodman, Y. (1989, February). "Roots of the Whole Language Movement," ***The Elementary School Journal***, 90 (2) : 113 - 127.
- Grabe, William. (1986). "The Transition from Theory to Practice in Teaching in Teaching Reading," In Fraida Dubin, David E. Eskey, and William Grabe (Eds.). ***The Teaching Second Language Reading for Academic Purposes***. Massachusetts : Addison Wesley.
- Gray, Brian, Cazden, Courtney B. (1991). ***Concentrated Language Encounters : The International Biography of a Curriculum Concept***. Abstract Issue : RIEMA 94.
- Harris, Albert J. (1970). "Reading and Reading Disability," ***How to increase Reading Ability***. New York : David Mckay Company, Inc.
- Holbrook, W.E. (1997). ***A Study of Relationship between emotion intelligence and basic Writers' skills***. Dissertation Thesis, Ph. D. (Language, Rhetoric and Composition). Ball State University.
- Ibrahim, Salwa. (1979). "Advanced Reading : Teaching Patterns of Writing in the Social Science," In Ronald Mackey, Bruce Barking, and C.R. Jordan (Eds.), ***Reading in A Second Language***.
- Jane Belk Moncure. (1988). ***Polka – Dot Puppy***. Mankato, Minnesota : The child's world, Inc.
- Johnson, D. and T.C. Barrett. (1981). "Prose Comprehension Research and Practice," ***International Reading***.
- Joseph ,Vaughan L.,Thomas,Estes H. (1986). ***Reading and Reasoning Beyond the Primary Grades***. Allyn and Bacon, Inc., Newton, Massachusetts.
- Lysynchuk, M. Linda and others. (1990, May). "Recipocal Teaching Improves Standardized Reading Comprehension Performance in Poor Compreheners," ***The Elementary School Journal***. 90 (5) : 467 - 453.
- Oller, John W. (1979). ***Language Test at School : A Pragmatic Approach***. London : Longman.
- Rattanaich, Saowalak. (1987). ***The effect of Using Top - Level Structure Instructional Modules and Traditional Teaching Method in Teaching English Reading to Thai Students***. SEAMEO Regional Language Center : Singapore.

- Rattanaovich, Saowalak. (1997). *A Teaching's Manual for CLE Teaching of Beginners*. Illinois : Rotary International.
- Reid, Joy M. (1994). *The process of paragraph writing*. New Jersey:Prentice Hall Regents Englewood Cliffs.
- Shepherd, David L. (1973). *Comprehensive High School Reading Methods*. Ohio : A Bell & Wowell.
- Sisavanh, Khamphay. (1997). *Concentrated Language Encounter as Starting Point to Improving Literacy in Lao PDR*. Abstract Issue : RIEMAY 98.
- Stevick,E. (1980). *Teaching Language: A Way and Ways*. Rowley, Mass : Newbury House.
- Strang, Ruth. (1969). *Diagnostic Teaching of Reading*. 2nd ed. New York : McGraw-Hill Book Company.
- Walker, Richard F. and others. (1983). *The English Used by Entering Children at Trager Park School*. Canberra : Australia Curriculum Development Center Occasional.
- Walker, Richard F. B.J. Bartlett and S.Rattanaovich. (1984). *Teacher's Notes on a Program of Concentrated Language Teaching*. Illinois : Rotary International.
- Widdowson H.G. (1985). "The process and purpose of reading," *Explorations in Applied Linguistics*. Oxford : Oxford University Press.
- William, Joan A. (2001,May). "Classroom conversation:opportunities to learn for ESL Students in mainstream classroom," *The Reading teacher*, 54 (8) : 150 – 157.
- Williamson, Julia. (1988, January). " Improving Reading Comprehension : Some Current Strategies," *English Teaching*. Forum 26 (1) : 7 - 8.
- Woolfolk, Anita E. (1990). *Educational Psychology*. 4th ed. New Jersey : Prentice Hall, Englewood Cliffs.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก
เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

1. แบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ
2. แบบประเมินความฉลาดทางอารมณ์
3. ตัวอย่างเนื้อหาที่ใช้ในการทดลอง
4. ตัวอย่างแผนการสอน

แบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ

Reading Comprehension Test

Subject : English 5 (๑ 011)

Level : Mathayom Suksa 1

Time : 50 minutes

Items : 40 Score : 40

Direction : Choose the correct answer by marking (X) next to a, b, c, or d on your answer sheet.

No.1-2 Choose the most suitable word to complete each sentence.

1. My uncle could never be a vegetarian; he likes to eat meat, fish, and sea food. If you were to serve him vegetables only, he would rather starve to death.

A vegetarian doesn't eat

- a. beef
 - b. rice
 - c. fruit
 - d. leaves
2. Most people like to watch They cheer as each runner tries to cross the finish line first.
- a. TV
 - b. plays
 - c. races
 - d. movies

No.3-5 Choose the most suitable alternative which refers to each word in bold type.

3. Ladybugs are red bugs with big black spots. **They** help farmers. They do this by eating other bugs that destroy fruit trees.

"They" refers to

- a. trees
- b. bugs
- c. farmers
- d. ladybugs

4. The colors of animals or insects can help keep **them** safe. Some bugs look like green leaves or brown sticks. That way, their enemies can't see them.
 " them " refers to
- a. colors
 - b. leaves
 - c. animals
 - d. enemies
5. Water is what people wash in, swim in cook with, and drink. People, animals, and plants cannot not live without water. They must have **it** to keep living.
 " it" refers to
- a. water
 - b. plants
 - c. people
 - d. animals

No.6-9 Read the following text and choose the most appropriate word to go in the blank.

- a. but
- b. left
- c. later
- d. because

Mike works in a clothes factory. "I came here when I(6)..... school", he says, "I was a trainee at first". Now, six years(7)....., Mike looks after ten big machines. "Sometimes I'm not very busy", says Mike "(8)..... when a machine breaks down, I have to work very hard to get it started again".

He likes the job(9)..... it is full of variety. "I come to work at eight o' clock", he says, "and I never know what I will be doing that day".

(Mary Underwood.*Reading*.1993, p.15)

No. 10-12 Read the list of television programs and choose the most appropriate word to go in the blank.

Program	Type	Length
Tom and Jerry	Cartoon	15 minutes
Safari World	Documentary about animals	45 minutes
Singing Contest	Music Contest	60 minutes
Bodyguard Girl	Soap opera	45 minutes
Evening Prayers	(10).....	15 minutes
Stars Association	Chat Show	45 minutes
News	News	30 minutes
Miss World	(11).....	60 minutes
Millionaire Games	TV Quiz	60 minutes
English For Entrance	(12).....	45 minutes
Football Special	Sport	45 minutes
Space Travellers	Feature film	60 minutes
Talk of the Town	Educational	15 minutes
Thai Boxing	Sport	60 minutes

10. a. Quiz
 b. Sport
 c. TV Time
 d. Religion
11. a. News
 b. Feature Film
 c. Fashion show
 d. Beauty contest
12. a. Headline
 b. Education
 c. Documentary
 d. Current affairs

No.13-14 Read the advertisement and answer each question.

Singapore Airlines

Business Class Ticket to Hong Kong

Only Baht 13,999-

Stay one night Free

At

© The Marco Polo Hotel

© The Prince Hotel

© Century Hong Kong

For more information please call : WORLD MASTER TRAVEL

144/1 Chaiyapruk Road, Bangkok 10170.

Tel : 0 -2434-6619, 0 -2424-4642, 0 -2439-1259

13. How many hotels does Singapore Airlines offer one night free for passengers?

- a. one
- b. two
- c. three
- d. four

Basic skin care tips

You can be your own skin doctor by following these basic care tips :

- Always wear sun block, even on a cloudy day.
 - Increase your vitamin C intake. Eat fruits that contains vitamin C.
 Drink lemonade or orange juice.
- Drink at least one – and – a – half litres of water a day.

(*Bangkok Post Student Weekly*. "Beauty & Health Tips" 12-18 February, 2001, p.13)

14. How do you take care of your skin?

- a. eat too much
- b. see the doctor
- c. don't be serious
- d. drink a lot of water

No.15-16 Read the dialogue and choose the best answer.

15. A tourist : How does it cost?

Jane : Ninety – nine baht.

- a. much
- b. many
- c. price
- d. expensive

16. Joanna : ----- made her cry ?

Bob : It was Andrew .

- a. Who
- b. What
- c. Whose
- d. Whom

No.17-19 Read the sentence given. Then choose the answer that has the closest meaning.

17. Neither my friend nor I can dance well.
- a. My friend and I can dance well.
 - b. I can't dance well but my friend can.
 - c. My friend can't dance well but I can.
 - d. My friend can't dance well and I can't either.
18. Without money for food and drink she'll die.
- a. She'll die if she has no money for food and drink.
 - b. When she dies, she'll have no money for food and drink.
 - c. She'll spend her money on food and drink, and then she'll die.
 - d. She's going to die, so money for food and drink is no good to her.
19. "Do you have a happy life here? she asked the man. "Oh yes," he said, "but not when I haven't any work."
- a. He said that he was always very happy here.
 - b. His life was unhappy when there was no work.
 - c. The man was most happy when he had no work.
 - d. The man was happy when he finished his work there.

No. 20-37 Read the following passage and answer each question.

June jumped out of bed. Today was her birthday! She washed, got dressed, and ran downstairs. Her mother and father were eating breakfast. They didn't wish her a happy birthday. June ate her breakfast. Still no one said a word. Then her mother said, "You had better hurry. The school bus is waiting outside."

June sadly walked out the door. No one had remembered her birthday. Then she saw the school bus. There was a huge sign across the bus. The sign said, "Happy Birthday, June! Love, Mom and Dad." They had remembered her birthday!

(Richard A Boning. (1995). *Multiple Reading Skill B*, p.100.)

20. A good title for this passage would be
- a. No School Today
 - b. A Wonderful Bed
 - c. A Good Breakfast
 - d. A Birthday Surprise
21. When June went downstairs, her mother and father
- a. sang to her.
 - b. were not there
 - c. gave her a present
 - d. didn't say, "Happy birthday"
22. The birthday sign for June was on
- a. a car
 - b. the side walk
 - c. the school bus
 - d. a telephone pole
23. When June first got up, she was
- a. cold
 - b. happy
 - c. sleepy
 - d. surprised

All countries in the world have a national song. Do you know which country has the oldest national song?

The national song that is the oldest in the world is the national song of Japan. It is called "Kamikayo". The song uses many ancient words and phrases.

Kamikayo is not only the oldest national song in the world, but it is also the shortest. It has only four lines. The national song of America is also old. It is named "The Star Spangled Banner". It was written in 1814. Do you know how old the national song of Thailand is?

24. A good title for this passage would be
- a. The National Song.
 - b. The National Song of Japan
 - c. The National Song of America.
 - d. The National Song of Thailand.
25. The national song of America is
- a. about 118 years old
 - b. about 188 years old
 - c. less than 150 years old
 - d. more than 600 years old

Richard asked his mother what she wanted for her birthday. His eighty- year- old mother replied, "A ride in a balloon!"

Mrs. Sue , Richard's mother, always liked to do exciting things. When she was eighty years old, she wanted to float through the air in a balloon. Richard found a balloon to take his mother for a ride. It was a huge balloon with a basket hanging beneath. Mrs. Sue climbed into the basket with the pilot. They waved **farewell**, and up they went.

When they landed, Mrs. Sue said, "That was the best birthday present I've ever had."

(adapt from Richard A. Boning.(1995). *Multiple Reading Skills B*, p. 104.)

26. A good title for this passage would be
- a. Flying Kites
 - b. A Long Rest
 - c. A Bad Accident
 - d. A Ride in a Balloon

27. The story says that Mrs. Sue liked
- a. to climb
 - b. birthdays
 - c. exciting things
 - d. a huge balloon
28. In the story, Mrs. Sue is years old.
- a. 18
 - b. 80
 - c. 88
 - d. 98
29. You can tell that Mrs. Sue
- a. was afraid
 - b. cannot walk
 - c. has two sons
 - d. liked her ride
30. The word "farewell" in line six means
- a. hello
 - b. nothing
 - c. good-bye
 - d. good luck

Mrs. Jones could not walk. But she did work. She showed children how to play the piano. She and the children played and played.

When Mrs. Jones could not work, the children still came. They came to help the woman who had helped them so much.

(Richard A Boning. (1995). *Multiple Reading Skill V. 3*, p.69.)

31. A good title for this passage would be
- a. All About School.
 - b. All About Mrs. Jones.
 - c. Mrs. Jones Works hard.
 - d. Mrs. Jones Wants Some help

32. Mrs. Jones was a

- a. player
- b. worker
- c. mother
- d. teacher

What can parents do when they want to go on a vacation alone, without their children? They can let the children go to a children's hotel.

Special hotels for children have been built in some places. One, in France, is called "Mon Club", which means "My Club." Children from three to sixteen can go there.

The children who stay at "Mon Club" have adults to look after them. They can swim, go horseback riding, and play all kinds of sports. They can even learn foreign languages if they **desire**. The children sleep in nice bedrooms with carpets and paintings on the walls, just as in most hotels. It sounds like a nice place to spend a vacation, doesn't it?

(Richard A. Boning.(1995). *Multiple Reading Skills E*, p. 86.)

33. A good title for this passage would be

- a. Playing Sports
- b. A Poor Vacation
- c. A Hotel for Children
- d. Learning Another Language

34. Children can stay at " Mon Club " if they are

- a. 1 year old
- b. 2 years old
- c. 13 years old
- d. 18 years old

35. The word "desire" in line nine means

- a. want to
- b. look for
- c. grow up
- d. are poor

Mrs. Kanda was very sad. She had been sick and now she couldn't hear anymore. She was sad because she had a baby to take care of. When the baby cried, Mrs. Kanda couldn't hear him.

Then Mrs. Kanda got White. White was a dog trained to help people who can't hear. When the baby cried, White ran to Mrs. Kanda and stood up on its hind legs. White also "told" Mrs. Kanda when the telephone was ringing or when someone was knocking at the door.

Mrs. Kanda was happy because she had White to help her.

(adapt from Richard A. Boning.(1995). *Multiple Reading Skills C*, p. 66.)

36. A good title for this passage would be

- a. Looking for a Lost Dog
- b. Taking Care of a Pet Dog
- c. Mrs. Kanda Went to the Doctor
- d. How White Helped Mrs. Kanda

37. Mrs. Kanda probably

- a. loved White
- b. disliked White
- c. had no children
- d. did not own White

No. 38-40 Read the following letter and choose the best answer.

Dear Editor,

Hello, My name is Daranee or "Da". I have a problem. I like to eat. When I read, I feel sleepy and want to go to bed. I tell myself that I have to stop myself from feeling sleepy.

I asked my sister, who is a pharmacist, about this. She told me that when I eat a lot of food, my stomach has to work hard and as a result I will feel sleepy. But I still can't stop myself from eating. I've asked myself why I like to eat. I have several reasons. To start with, it makes me happy. Secondly, my mum is an excellent cook. The smell makes my mouth water. Finally, eating is also good exercise for my mouth. Please advise me, on how I can stop eating.

Regards,

Daranee Somboondee, Talingchan, Bangkok.

38. What is Daranee's problem?
- She can't stop eating.
 - Her stomach has to work hard.
 - She had a problem with her sister.
 - Her mother doesn't like to cook for her.
39. Where does Daranee live?
- In Bangkok.
 - In hospital
 - In editor's office
 - The letter does not say
40. Which is **Not True** according to the passage?
- Eating makes her happy.
 - Her mum is an excellent cook.
 - She wants to be a pharmacist.
 - The smell makes her mouth water.

แบบประเมินความฉลาดทางอารมณ์

EQ

ความฉลาด

ทางอารมณ์

คำแนะนำ : แบบประเมินนี้เป็นประโยคที่มีข้อความเกี่ยวกับอารมณ์และความรู้สึกที่แสดงออกในลักษณะต่างๆ โปรดใส่เครื่องหมาย ✓ ในช่องที่ท่านคิดว่าตรงกับตัวท่านมากที่สุด แม้ว่าบางประโยคอาจไม่ตรงกับที่ท่านเป็นอยู่ก็ตาม ไม่มีคำตอบที่ถูกหรือผิด ดีหรือไม่ดี โดยมีคำตอบให้เลือก 4 คำตอบ สำหรับข้อความแต่ละคำตอบคือ *ไม่จริง* *จริงบางครั้ง* *ค่อนข้างจริง* *จริงมาก*

โปรดตอบตามความเป็นจริงและตอบทุกข้อ
เพื่อท่านจะได้รู้จักตนเองและวางแผนพัฒนาต่อไป

ของ ...

ข้อที่	ข้อความ	ระดับความรู้สึก หรือการปฏิบัติ				
		ไม่จริง	จริงบ้างครั้ง	ค่อนข้างจริง	จริงมาก	คะแนน
1	เวลาโกรธหรือไม่สบาย ฉันรับรู้ได้ว่าเกิดอะไรขึ้นกับฉัน					
2	ฉันบอกไม่ได้ว่าอะไรทำให้ฉันรู้สึกโกรธ					
3	เมื่อถูกขัดใจ ฉันมักรู้สึกหงุดหงิดจนควบคุมอารมณ์ไม่ได้					
4	ฉันสามารถคอยเพื่อให้บรรลุเป้าหมายที่พอใจ					
5	ฉันมักมีปฏิกิริยาโต้ตอบรุนแรงต่อปัญหาเพียงเล็กน้อย					
6	เมื่อถูกบังคับให้ทำในสิ่งที่ไม่ชอบ ฉันจะอธิบายเหตุผลจนผู้อื่นยอมรับได้					
รวม						
7	ฉันสังเกตได้ เมื่อคนใกล้ชิดมีอาการเปลี่ยนแปลง					
8	ฉันไม่สนใจกับความทุกข์ของผู้อื่นที่ฉันไม่รู้จัก					
9	ฉันไม่ยอมในสิ่งที่ผู้อื่นทำต่างจากที่ฉันคิด					
10	ฉันยอมรับได้ว่าผู้อื่นก็อาจมีเหตุผลที่จะไม่พอใจการกระทำของฉัน					
11	ฉันรู้สึกว่าผู้อื่นชอบเรียกร้องความสนใจมากเกินไป					
12	แม้จะมีภาระที่ต้องทำ ฉันก็ยังยินดีรับฟังความทุกข์ของผู้อื่นที่ต้องการความช่วยเหลือ					
รวม						
13	เป็นเรื่องธรรมดาที่จะเอาเปรียบผู้อื่นเมื่อมีโอกาส					
14	ฉันเห็นคุณค่าในน้ำใจที่ผู้อื่นมีต่อฉัน					
15	เมื่อทำผิด ฉันสามารถกล่าวคำว่า "ขอโทษ" ผู้อื่นได้					
16	ฉันยอมรับข้อผิดพลาดของผู้อื่นได้ยาก					
17	ถึงแม้จะต้องเสียประโยชน์ส่วนตัวไปบ้าง ฉันก็ยังดีที่จะทำเพื่อส่วนรวม					
18	ฉันรู้สึกลำบากใจในการทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งเพื่อผู้อื่น					
รวม						
19	ฉันไม่รู้ว่าฉันเก่งเรื่องอะไร					
20	แม้จะเป็นงานยาก ฉันก็มั่นใจว่าสามารถทำได้					
21	เมื่อทำสิ่งใดไม่สำเร็จ ฉันรู้สึกหมดกำลังใจ					
22	ฉันรู้สึกมีคุณค่าเมื่อได้ทำสิ่งต่างๆ อย่างเต็มความสามารถ					

ข้อที่	ข้อความ	ระดับความรู้สึก หรือการปฏิบัติ				
		ไม่จริง	จริงบ้าง ครั้ง	ค่อนข้างจริง	จริงมาก	คะแนน
23	เมื่อต้องเผชิญกับอุปสรรคและความผิดหวัง ฉันก็จะไม่ยอมแพ้					
24	เมื่อเริ่มทำสิ่งหนึ่งสิ่งใด ฉันมักทำต่อไม่สำเร็จ					
รวม						
25	ฉันพยายามหาสาเหตุที่แท้จริงของปัญหาโดยไม่คิดเอาเองตามใจชอบ					
26	บ่อยครั้งที่ฉันไม่รู้ว่าจะไรทำให้ฉันไม่มีความสุข					
27	ฉันรู้สึกว่าการตัดสินใจแก้ปัญหาเป็นเรื่องยากสำหรับฉัน					
28	เมื่อต้องทำอะไรหลายอย่างในเวลาเดียวกัน ฉันตัดสินใจได้ว่าจะทำอะไรก่อนหลัง					
29	ฉันลำบากใจเมื่อต้องอยู่กับคนแปลกหน้าหรือคนที่ไม่คุ้นเคย					
30	ฉันทนไม่ได้ที่ต้องอยู่ในสังคมที่มีกฎระเบียบขัดกับความเคยชินของฉัน					
รวม						
31	ฉันทำความรู้จักผู้อื่นได้ง่าย					
32	ฉันมีเพื่อนสนิทหลายคนที่คบกันมานาน					
33	ฉันไม่กล้าบอกความต้องการของฉันให้ผู้อื่นรู้					
34	ฉันทำในสิ่งที่ต้องการโดยไม่ทำให้ผู้อื่นเดือดร้อน					
35	เป็นการยากสำหรับฉันที่จะโต้แย้งกับผู้อื่น แม้จะมีเหตุผลเพียงพอ					
36	เมื่อไม่เห็นด้วยกับผู้อื่น ฉันสามารถอธิบายเหตุผลที่เขายอมรับได้					
รวม						
37	ฉันรู้สึกด้อยกว่าผู้อื่น					
38	ฉันทำหน้าที่ได้ดี ไม่ว่าจะอยู่ในบทบาทใด					
39	ฉันสามารถทำงานที่ได้รับมอบหมายได้ดีที่สุด					
40	ฉันไม่มั่นใจในการทำงานที่ยากลำบาก					
รวม						
41	แม้สถานการณ์จะเลวร้าย ฉันก็มีความหวังว่าจะดีขึ้น					
42	ทุกปัญหามักมีทางออกเสมอ					

ข้อที่	ข้อความ	ระดับความรู้สึก หรือการปฏิบัติ				
		ไม่จริง	จริงบ้างครั้ง	ค่อนข้างจริง	จริงมาก	คะแนน
43	เมื่อมีเรื่องที่ทำให้เครียด ฉันมักปรับเปลี่ยนให้เป็นเรื่องผ่อนคลายหรือสนุกสนานได้					
44	ฉันสนุกสนานทุกครั้งกับกิจกรรมในวันสุดสัปดาห์และวันหยุดพักผ่อน					
45	ฉันรู้สึกไม่พอใจที่ผู้อื่นได้รับสิ่งดีๆ มากกว่าฉัน					
46	ฉันพอใจกับสิ่งที่ฉันเป็นอยู่					
รวม						
47	ฉันไม่รู้ว่าจะหาอะไรทำ เมื่อรู้สึกเบื่อหน่าย					
48	เมื่อว่างเว้นจากภาระหน้าที่ ฉันจะทำในสิ่งที่ฉันชอบ					
49	เมื่อรู้สึกไม่สบายใจ ฉันมีวิธีผ่อนคลายอารมณ์ได้					
50	ฉันสามารถผ่อนคลายตนเองได้ แม้จะเหน็ดเหนื่อยจากภาระหน้าที่					
51	ฉันไม่สามารถทำให้เป็นสุขได้จนกว่าจะได้ทุกสิ่งที่ต้องการ					
52	ฉันมักทุกข์ร้อนกับเรื่องเล็กๆ น้อยๆ ที่เกิดขึ้นเสมอ					
รวม						

ตัวอย่างเนื้อหาที่ใช้ในการทดลอง

Polka-Dot Puppy

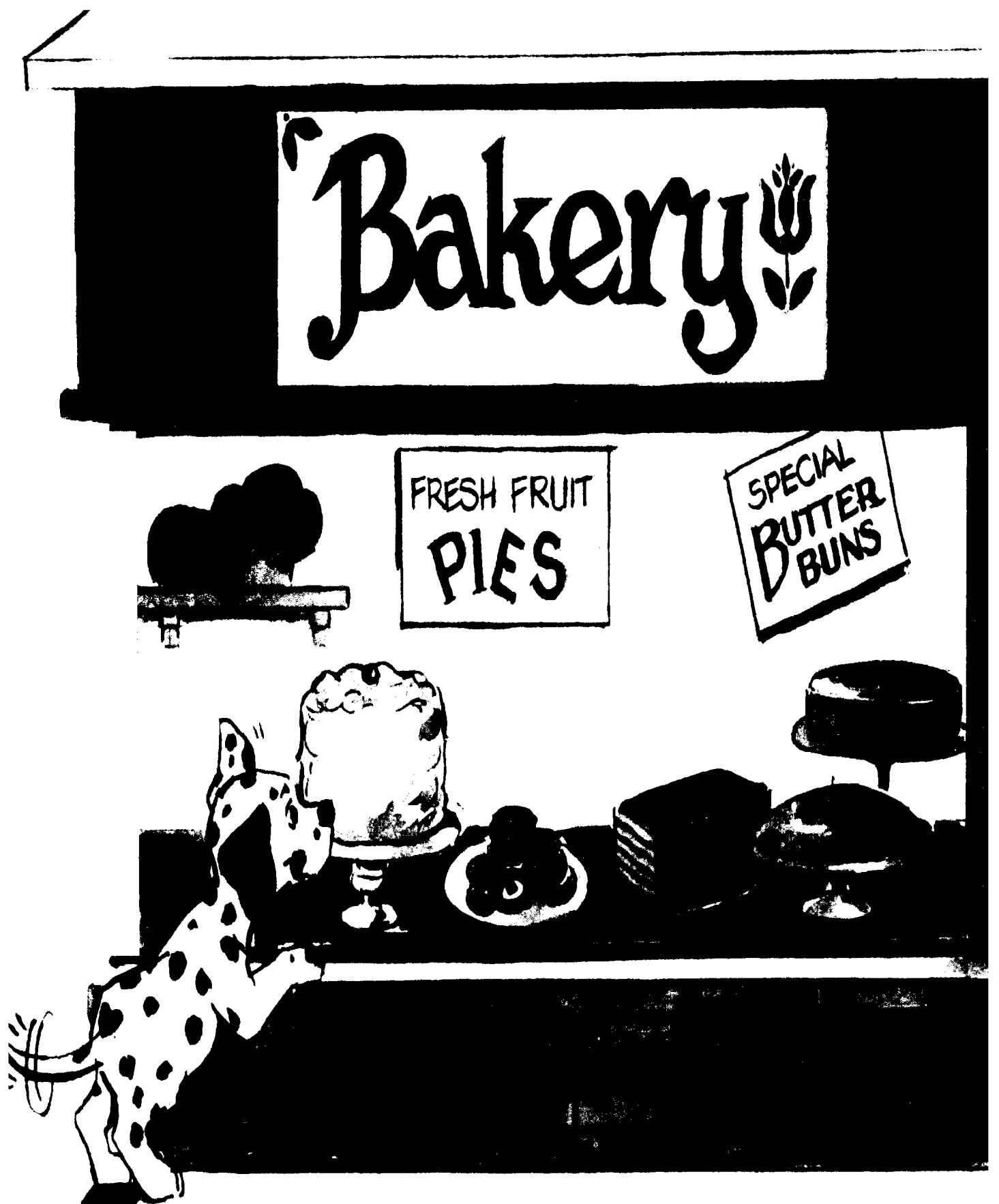
Polka-dot Puppy did not have a home. He sat all alone on a busy street corner. Lots of people passed him by. But no one gave him a pat or a smile. Polka-dot Puppy looked for a home. He looked in the window of a bakery. He saw cookies, cakes and apple pies. "Maybe a bakery is the place for me," said Polka-dot Puppy, wagging his tail. But when he tried to go inside, the baker said, "Go away. Go away." So Polka-dot Puppy went down the busy street until he came to a toy store. He looked in the window. He saw toy animals, toy cars, dolls and balls. "Maybe a toy store is the place for me," said Polka-dot Puppy. But when Polka-dot Puppy tried to go inside, the storekeeper said, "Shoo. Shoo. Out with you." Then Polka-dot Puppy went next door to a grocery store. He looked in the window of the grocery store. Guess what he saw? He saw hamburgers, hot dogs, milk and cheese. "Maybe a grocery store is the place for me," he said. Polka-dot Puppy rolled over. When he tried to go inside, the storekeeper said, "See the sign. No dogs allowed." Just then a little girl came by. She gave Polka-dot Puppy an animal cracker. "Poor puppy," she said. It was getting dark, so Polka-dot Puppy sat down in the doorway of a tall building all alone. The night watchman came by. He gave the puppy a pat on the head. "Poor puppy," he said. After a while, it was very dark. Polka-dot Puppy could not see much. But he could hear. And he could smell. Pop! Crackle! Pop! What was that? Sniff! Sniff! Polka-dot Puppy sniffed the air. He smelled smoke. Polka-dot Puppy looked up. He saw a fire in a window way up high. Polka-dot Puppy began to bark. He barked and barked so loudly that the night watchman heard him. When the watchman saw fire, he rang the alarm. A fire truck came down the street and stopped right by the burning building. In no time the fire was out. "This little puppy saved the building," the night watchman said. "Whose dog is he?" asked Fire-fighter Joe. "He doesn't belong to anyone," said the night watchman. "He does now," said Fire-fighter Joe. "The fire station is just the place for a fire-fighter pup." "Let's go home, Polka-dot Puppy." And they did.

Polka-dot Puppy did not have a home.
He sat all alone on a busy street corner.

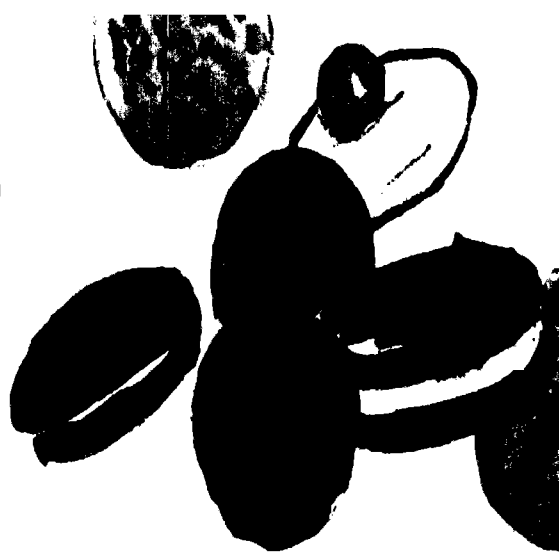

Lots of people passed him by. But
no one gave him a pat or a smile.

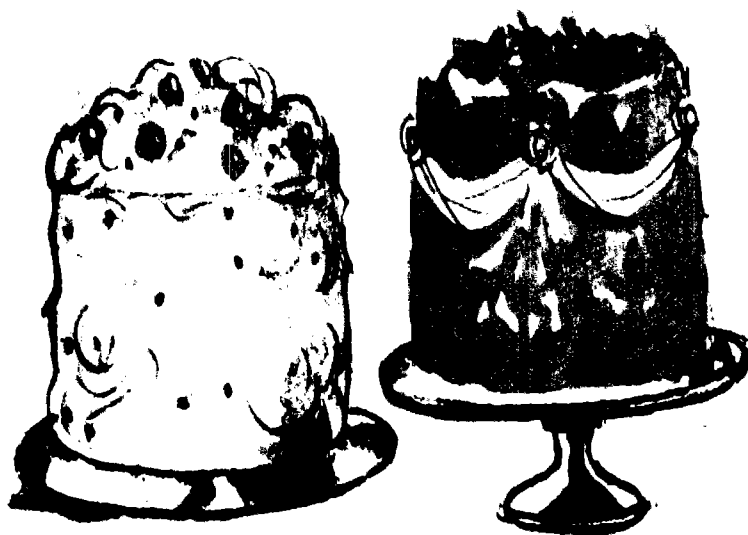

Polka-dot Puppy looked for a home.
He looked in the window of a bakery.

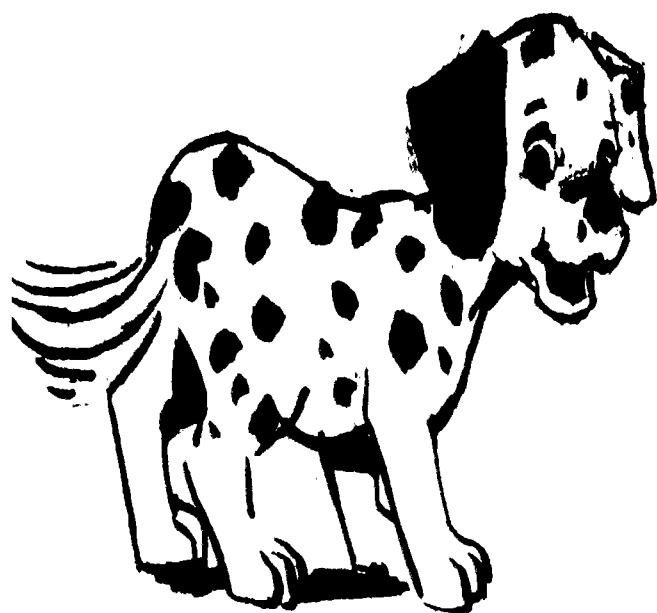
He saw cookies . . .

and cakes . . .

and apple pies.

"Maybe a bakery is the place for me,"
said Polka-dot Puppy, wagging his tail.

But when he tried to go inside, the baker said, "Go away. Go away."

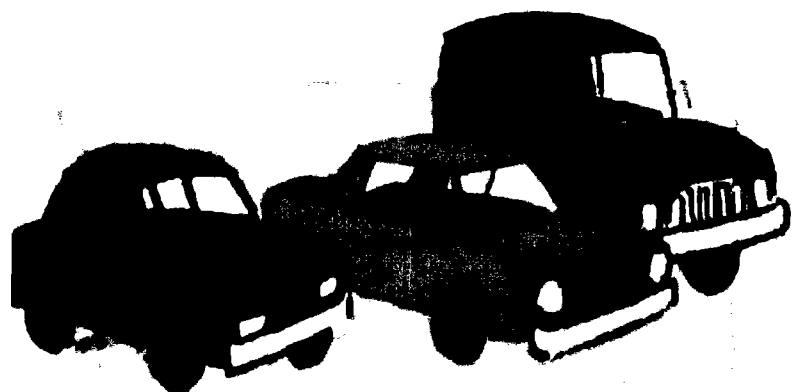
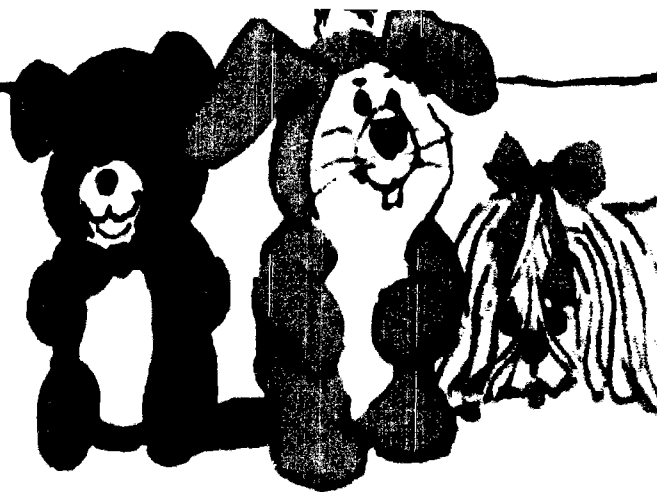

So Polka-dot Puppy went down the
busy street until he came to . . .

a toy store. He looked in the window.

He saw toy animals,

toy cars,

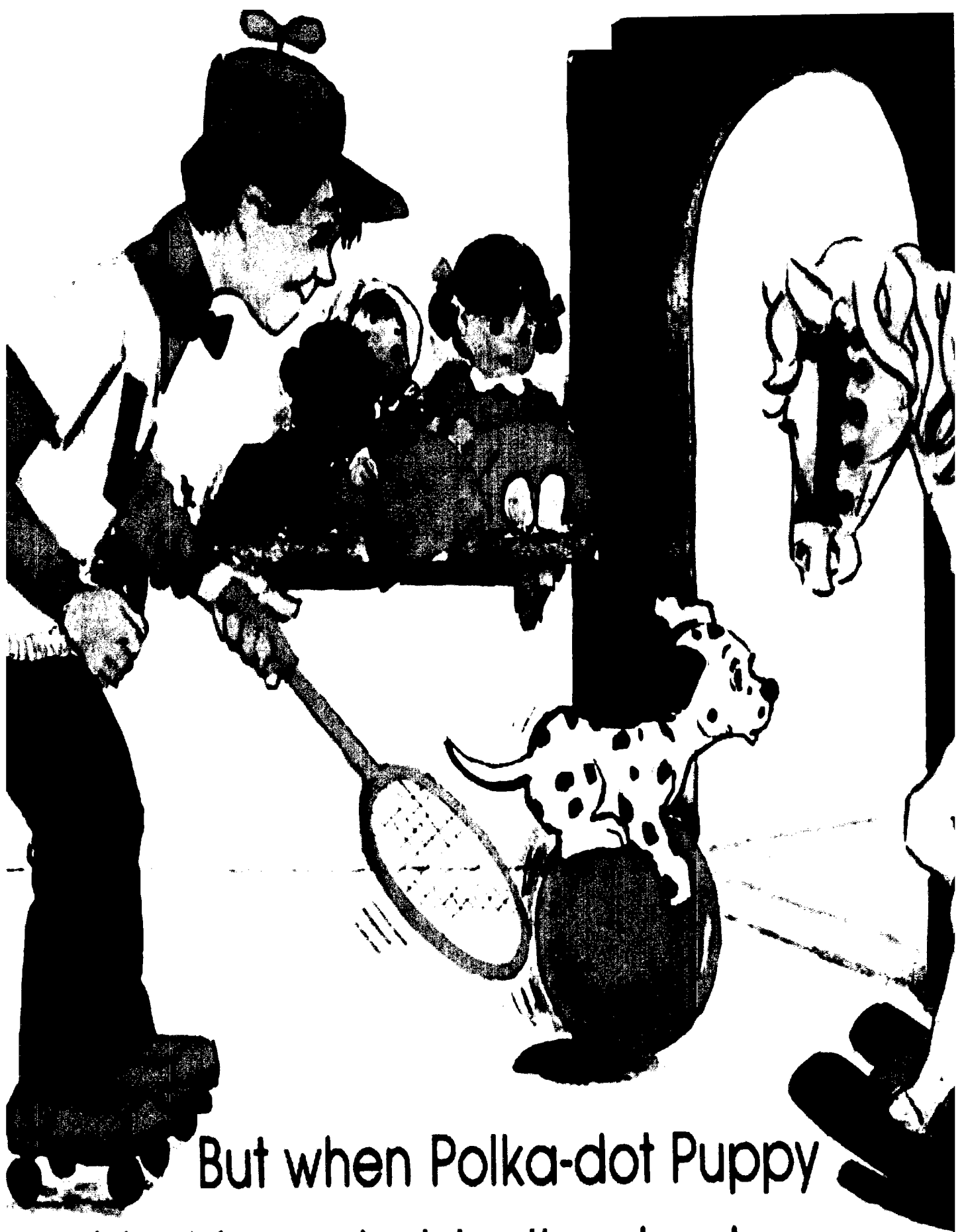
dolls,

and balls.

"Maybe a toy store is the place
for me," said Polka-dot Puppy.

But when Polka-dot Puppy
tried to go inside, the storekeeper
said, "Shoo. Shoo. Out with you."

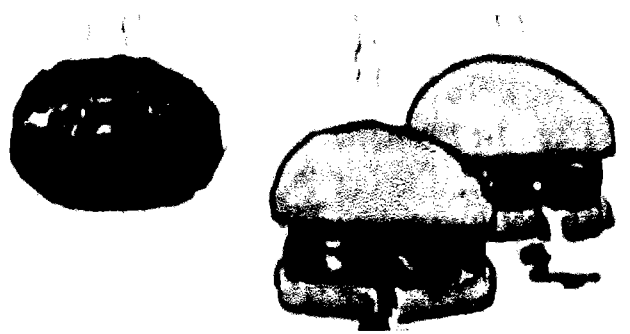
Then Polka-dot Puppy went next door
to a grocery store.

GROCERY

He looked in the window of the grocery store. Guess what he saw?

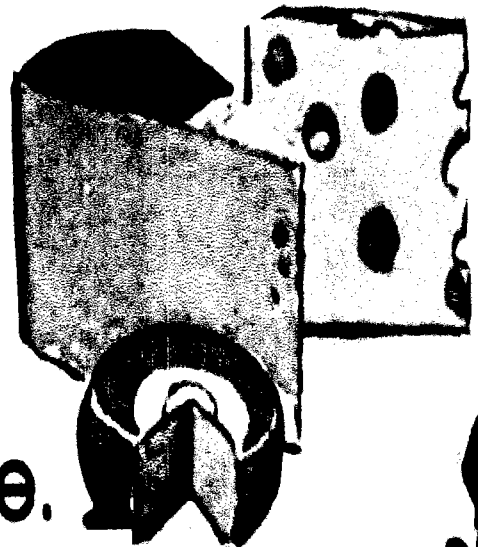
Hamburgers

and hot dogs,

milk

and cheese.

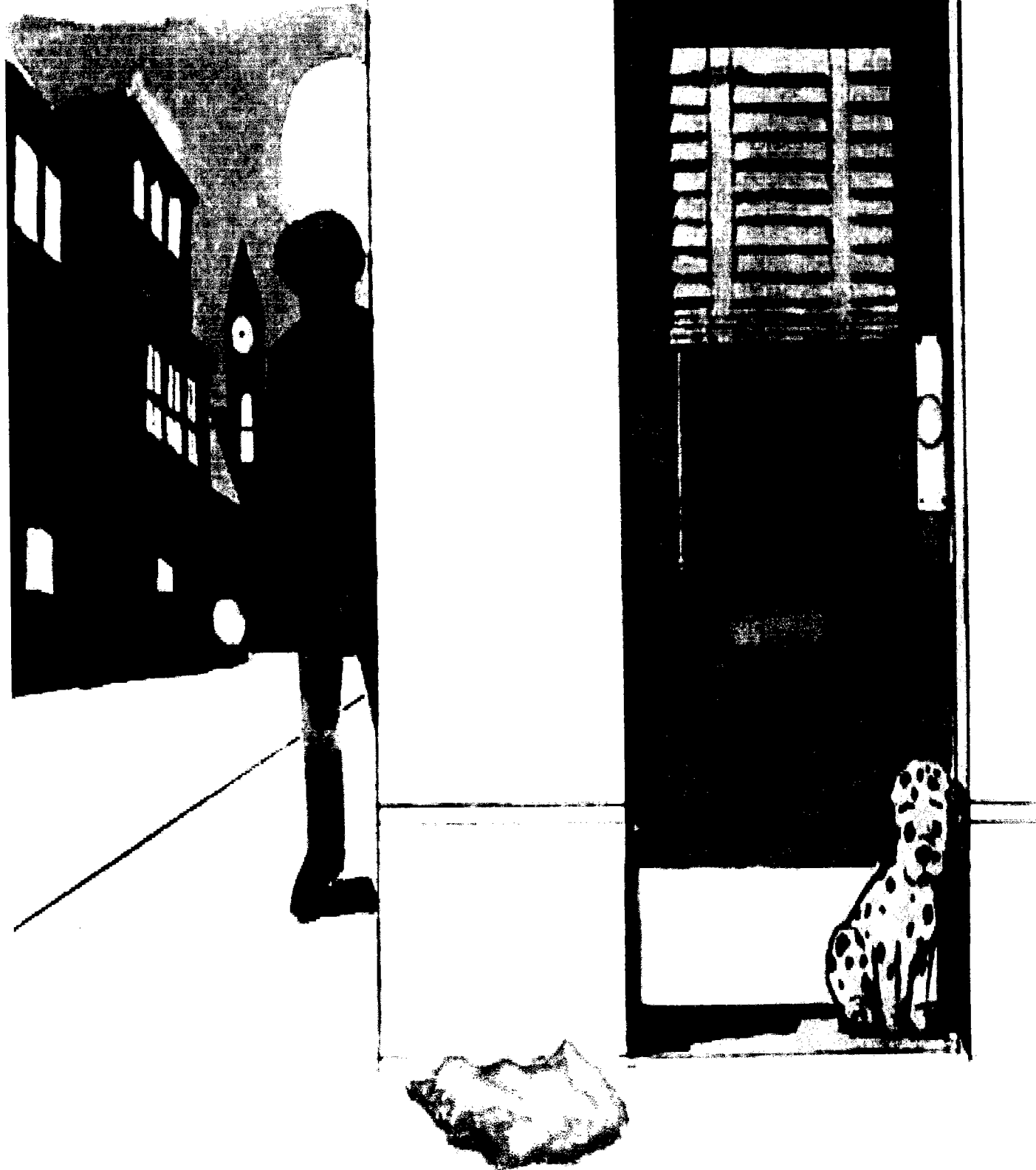
"Maybe a grocery store is the place for me," he said. Polka-dot Puppy rolled over.

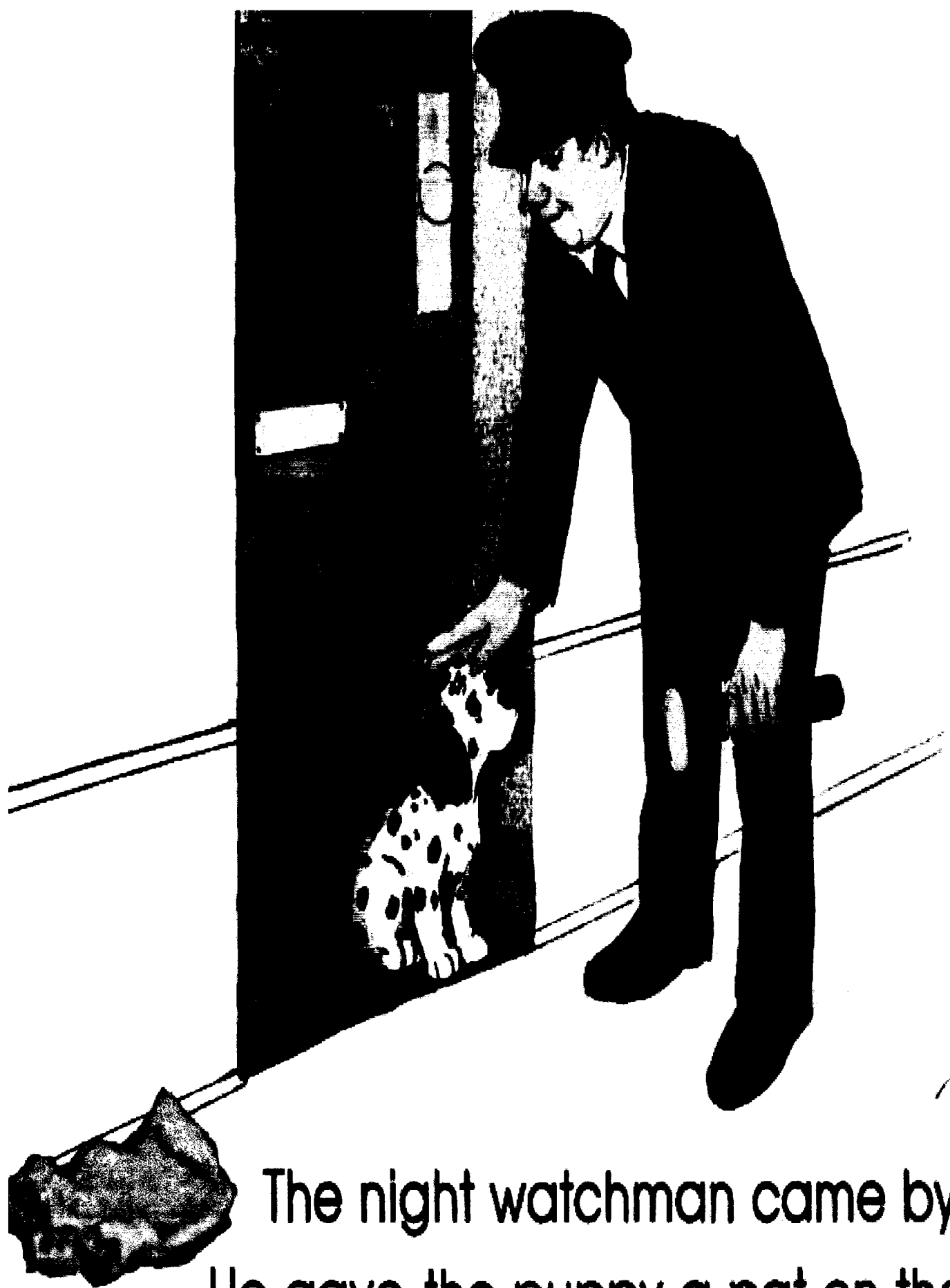
When he tried to go inside, the storekeeper said, "See the sign. No dogs allowed."

Just then a little girl came by. She gave
Polka-dot Puppy an animal cracker.
"Poor puppy," she said.

It was getting dark, so Polka-dot Puppy
sat down in the doorway of a tall
building all alone.

The night watchman came by.
He gave the puppy a pat on the
head. "Poor puppy," he said.

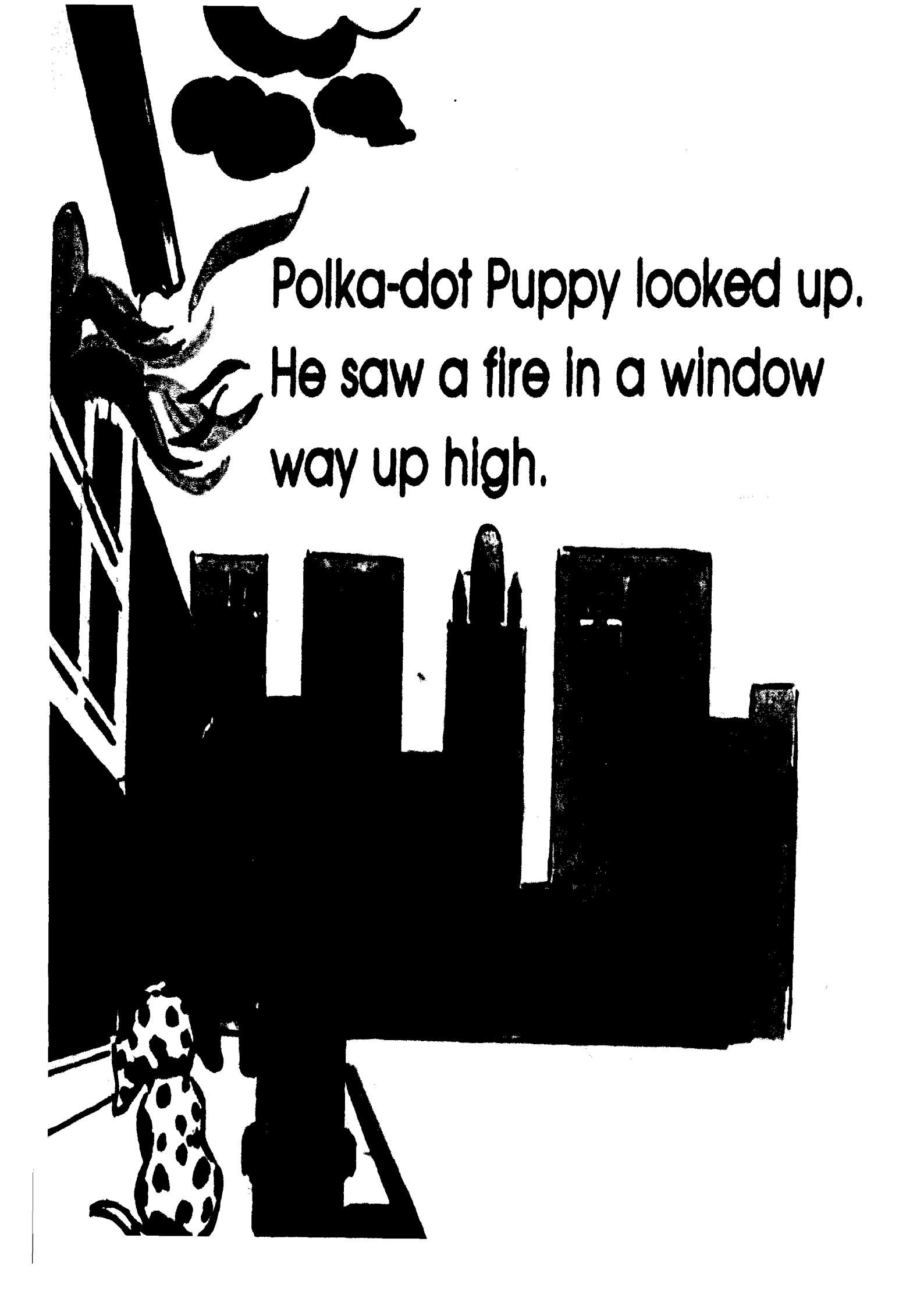
After a while, it was very dark.

Polka-dot Puppy could not see much.

But he could hear. And he could smell.

Pop! Crackle! Pop! What was that?
Sniff! Sniff! Polka-dot Puppy sniffed
the air. He smelled smoke.

Polka-dot Puppy looked up.
He saw a fire in a window
way up high.

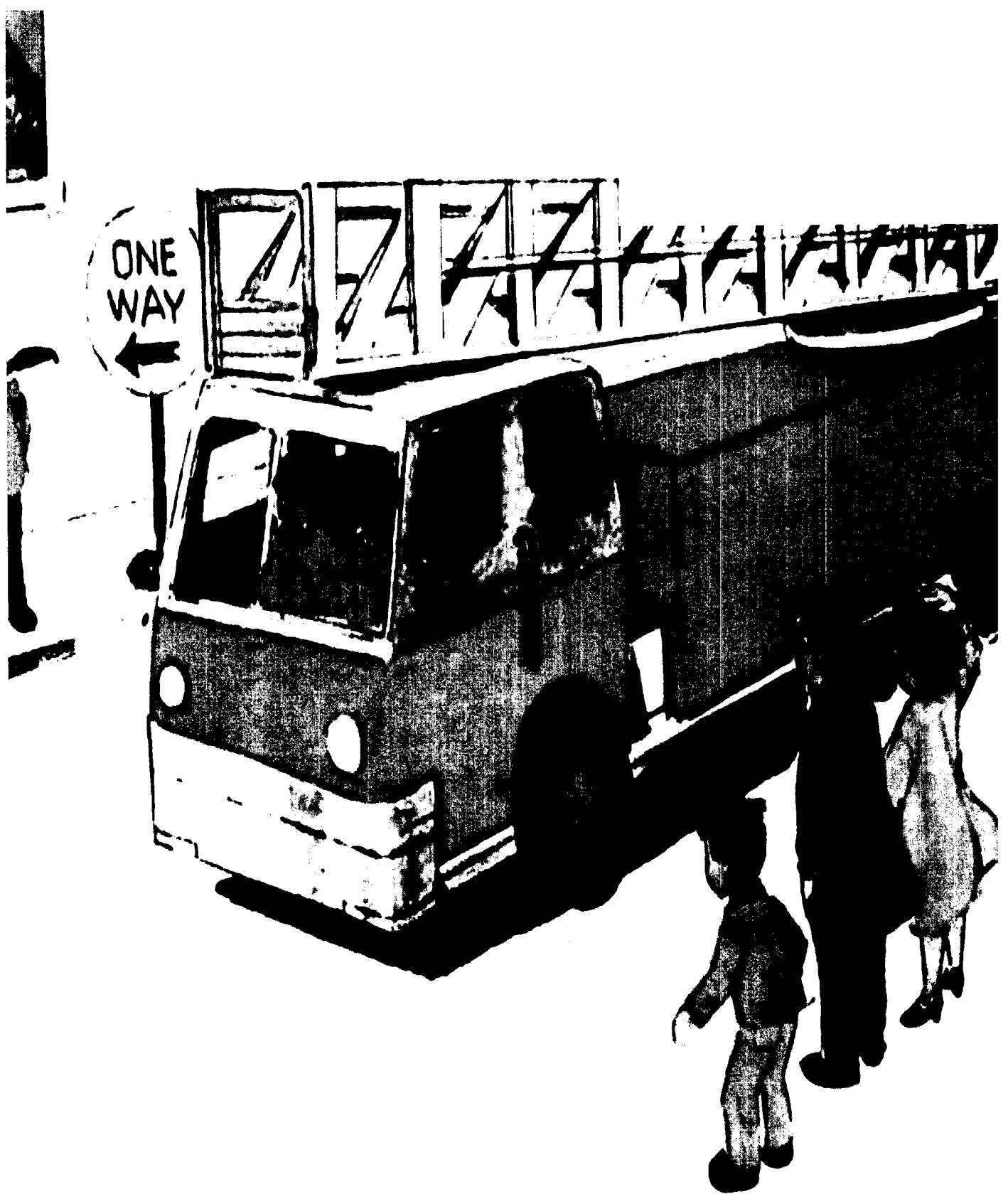

Polka-dot Puppy began to bark. He barked and barked so loudly . . .

that the night watchman
heard him.

When the watchman
saw fire, he
rang the
alarm.

A fire truck came down the street and stopped right by the burning building.

In no time the fire was out.

"This little puppy saved
the building," the night
watchman said.

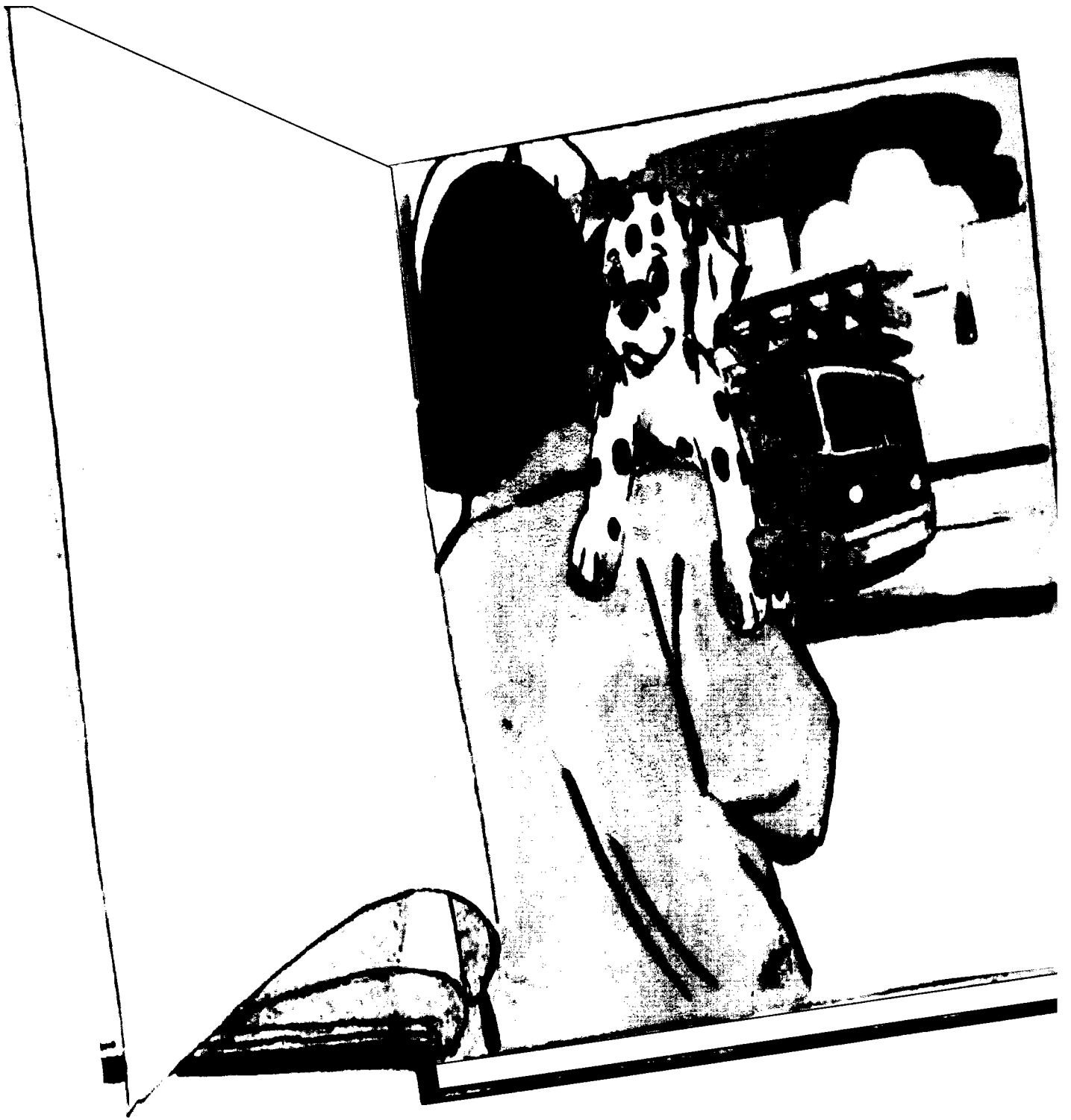

"Whose dog is he?" asked Fire-fighter Joe.

"He doesn't belong to anyone," said the night watchman.

"He does now, said Fire-fighter Joe. "The fire station is just the place for a fire-fighter pup.

"Let's go home, Polka-dot Puppy."
And they did.

ตัวอย่างแผนการสอน

Lesson Plan for Experimental Group**Subject : English 5 (a 011)****Level : Mathayom Suksa I****Period : 1 - 10****Time : 50 minutes / period**

General Objectives : Students are able to :

1. comprehend the narrative genre text
2. understand the main idea and the details of the text they have read

Terminal Objectives

1. comprehend the main point of the text
2. tell about their daily lives
3. answer the questions about the text
4. make a diagram to show the details or to show the reasons supporting the main idea
5. discuss and organize their own text

Content : Polka – dot Puppy

Learning Activities		Material	Evaluation	Note
Teacher	Students			
Step I Students read and discuss a story with teacher through a mapping process.				
1. The teacher stimulates the students by talking about "Fairly Tales".	Talk about "Fairly Tales".		Observe students' talking.	
2. Let students read the story "Polka-dot Puppy" altogether.	Look at and read the story.	- an overhead projector and transparencies	Observe students' looking and reading.	
3. Ask some questions to check the students' understanding and discuss the details by mapping. For example	- Answer the questions. - Discuss the details and mapping. <pre> graph TD A[Polka - dot Puppy] --> B[Causes] A --> C[Effects] B --> D[Polka-dot Puppy didn't have a home.] D --> E[He sat alone on a busy street.] E --> F[He looked in the bakery window and tried to go inside.] F --> G[The baker chased him.] G --> H[He looked in a toy window and tried to go inside.] H --> I[The storekeeper chased him.] </pre>	- paper - pen	Observe students' answering, discussing and mapping.	

Learning Activities		Material	Evaluation	Note
Teacher	Students			
He looked in the grocery window and tried to go inside.	He was chased again.			
The girl came and saw him.	She gave him an animal cracker.			
He was alone and the night watchman came by.	The night watchman gave him a pat on the head.			
It was very dark.	He couldn't see much but he could hear and smell.			
He sniffed the air, smelled smoke and saw a fire.	He barked so loudly.			
The watchman heard him and rang the alarm.	A fire- fighter stopped the fire.			
The Polka-dot Puppy didn't belong to anyone.	A fire-fighter took him to the station.			

Learning Activities		Material	Evaluation	Note
Teacher	Students			
Step II The teacher transfers the story in step I to students' daily story for discussion.		mapping chart	Observe students' answering and talking.	
1. Ask the students if they were in the same event as in the story what they would do. examples : - If you were Polka-dot Puppy, how would you feel? - If you were a girl, what would you do?	- Answer the question. - Talk to the teacher or each other.			
2. Let the students talk to the teacher or each other to give their ideas.	- Talk to the teacher. - Talk to each other.		Observe students' talking.	
Step III The students and teacher negotiate the writing as the same genre as they've learned, or the students write the story in groups, or individually.		paper	Observe students' discussing and writing.	
1. The teacher and the students discuss together what they are going to write.	Discuss together.			
2. Let students in each group write the story alone.	Write the sentences.			
Step IV Discuss and analyze the story that students have written in step III		- whiteboard - whiteboard pen	Observe students' Reading and discussion.	
1. Let students read their work together and discuss the idea of the story that they have written.	- Read their work together. - Discuss the idea of the story.			

Learning Activities		Material	Evaluation	Note
Teacher	Students			
2. The teacher helps students explain or clarify the grammatical or spelling points.	Look, listen and ask about grammatical or spelling points.	- whiteboard - whiteboard pen	Observe students' looking, listening and asking.	
3. Let students analyze genre of the story.	Analyze genre of the story.	text	Observe students' analyzing.	
Step V Language activities practice for revision and accuracy.				
1. Let students look at the story and listen to the tape, then fill in the blanks with the words.	- Listen to the tape. - Write the words.	- tape cassette - worksheet	Observe students' listening and writing.	
2. Let students find the wrong words in the story, then correct the them.	- Find the wrong words. - Correct the words.	worksheet	Observe students' finding and correcting the words.	
3. Let students play "Bingo" game and make sentences by using the words which they have written.	Write the words on paper table.	paper table	- Observe students' playing game and make sentences. - Check the words and sentences.	Give a note book to the winner.

Learning Activities		Material	Evaluation	Note
Teacher	Students			
4. The teacher reads the other story of the same genre and lets the students in each group summarize what they have heard and then report to the class.	- Listen to the teacher read the story. - Summarize the story.	text	Observe students' reporting.	
5. Let students play "Word to Sentences" game by the teacher showing the words, then the students in each group making sentences on the whiteboard.	Make sentences.	- word cards	- Observe students' playing game. - Check the sentences.	Give some pens to the winners.
6. Let students play "Look to Write" game by the teacher showing the pictures, then the students in each group making sentences on the whiteboard.	Make sentences.	- pictures	- Observe students' playing game. - Check the sentences.	Give some rulers to the winners.
7. Let each student play "Dance For Do" game by putting the word cards on 2 students' parts of the body and turn on the tape. Then 2 students dance and turn around. The rest of the students write the words which they see on paper.	Write the words which they see.	- word cards - tape cassette - paper	- Observe students' playing game. - Check students' writing.	

Lesson Plan for Control Group

Subject : English 5 (๒ 011)

Level : Mathayom Suksa I

Period : 1 - 10

Time : 50 minutes / period

General Objectives : Students are able to :

1. comprehend what they have read about in the text
2. understand the main idea and the details of the text correctly

Terminal Objectives : Students are able to :

1. tell the meaning of new vocabulary correctly
2. use the grammatical structure correctly
3. answer the questions about the text
4. do the exercises correctly

Content : Polka – dot Puppy

Vocabulary :

alone	wagging	allowed	smoke	tried	belong to	smell
hot dogs	guess	people	baker	bakery	a pat	alarm
busy	maybe	sign	bark	sniff	burning	dark
corner	storekeeper	cracker	loudly	station	watchman	place
smile	grocery	building	fire - fighter	rolled over	hamburgers	just

Structure :

1. S + V ₁ + O.	S + V ₂ + O.
2. Do / Does + S + V + O ?	Did + S + V + O ?
Is / Am / Are + S + O ?	Was / Were + S + O ?
3. S + do / does + not + O.	S + did + not + V + O.
S + is / am / are + not + O.	S + was / were + not + O.

Learning Activities		Material	Evaluation	Note
Teacher	Students			
1. The teacher begins the class by greeting the students, then talks to them in order to build up their attention and lead in to the lesson.	- Greet the teacher. - Talk to the teacher.		Observe students while greeting, talking and listening.	
2. The teacher explains new vocabulary that students have learned such as : alone, busy, corner, smile, people, baker, bakery, tried, wagging, maybe, storekeeper, grocery, guess, hamburgers, hot dogs, rolled over, allowed, sign, cracker, building, watchman, a pat on the head, smell, sniff, smoke, bark, loudly, alarm, burning, fire-fighter, belong to, station. Then lets the students write them in their notebooks.	- Listen to the teacher. - Repeat after the teacher. - Take note of new vocabulary in their notebooks.	word cards	Observe students while doing activities.	
3. The teacher explains grammatical structures that students have learned - present simple tense - past simple tense and lets them do exercises.	- Listen to the teacher. - Do exercises.	worksheet	Observe students while listening and doing exercises.	
4. The teacher gives the text " Polka-dot Puppy" to the students. Lets the students	- Read the story. - Answer the questions.	sheet	Observe students while reading	

Learning Activities		Material	Evaluation	Note
Teacher	Students			
read aloud or silently , then they translate into Thai by themselves. The teacher corrects their mistakes and asks them yes/no questions about the story they have read orally.			and answering.	
5. The teacher lets students do exercises about Polka –dot Puppy by answering the questions in the worksheet.	- Do the exercises	- worksheet	- Observe students doing exercises. - Correct their mistakes.	

ภาคผนวก ข
ผลการทดลอง

1. แสดงคะแนนความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ
2. แสดงคะแนนความฉลาดทางอารมณ์

ตาราง 17 เปรียบเทียบคะแนนความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ ระหว่างกลุ่มทดลองและ
กลุ่มควบคุม

คนที่	กลุ่มทดลอง			กลุ่มควบคุม		
	คะแนนก่อน การทดลอง	คะแนนหลัง การทดลอง	ผลต่าง ของคะแนน	คะแนนก่อน การทดลอง	คะแนนหลัง การทดลอง	ผลต่าง ของคะแนน
1	32	35	3	27	34	7
2	16	26	10	29	28	-1
3	24	34	10	16	11	-5
4	19	28	9	16	23	7
5	27	33	6	35	37	2
6	30	31	1	18	25	7
7	7	12	5	18	22	4
8	17	26	9	20	25	5
9	21	22	1	19	23	4
10	24	28	4	18	18	0
11	13	20	7	12	13	1
12	21	33	12	34	34	0
13	12	18	6	25	27	2
14	27	34	7	34	35	1
15	26	28	2	23	30	7
16	6	18	12	31	32	1
17	24	30	6	24	28	4
18	27	27	0	17	18	1
19	36	34	-2	15	16	1
20	16	28	12	13	19	6
21	18	25	7	32	35	3
22	25	27	2	25	25	0
23	18	23	5	14	16	2
24	33	35	2	29	29	0
25	19	28	9	11	19	8

ตาราง 17 (ต่อ)

คนที่	กลุ่มทดลอง			กลุ่มควบคุม		
	คะแนนก่อน การทดลอง	คะแนนหลัง การทดลอง	ผลต่าง ของคะแนน	คะแนนก่อน การทดลอง	คะแนนหลัง การทดลอง	ผลต่าง ของคะแนน
26	13	23	10	20	22	2
27	31	36	5	28	29	1
28	20	25	5	10	14	4
29	28	29	1	12	17	5
30	22	24	2	30	20	-10
31	33	34	1	20	29	9
32	37	37	0	10	15	5
33	28	32	4	14	18	4
34	26	30	4	18	19	1
35	35	36	1	26	30	4
36	25	34	9	13	15	2
37	30	33	3	12	21	9
38	22	18	-4	11	17	6
39	15	25	10	21	23	2
40	16	23	7	32	27	-5
41	17	28	11	37	36	-1
42	16	23	7	17	19	2
43	16	20	4	26	26	0
44	21	23	2	14	14	0
45	22	26	4	22	22	0
46	33	34	1	14	15	1
47	25	25	0	15	21	6
48	30	34	4	11	17	6
49	30	34	4	24	24	0
50	16	18	2	16	20	4

ตาราง 18 เปรียบเทียบคะแนนความฉลาดทางอารมณ์ ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

คนที่	กลุ่มทดลอง			กลุ่มควบคุม		
	คะแนนก่อน การทดลอง	คะแนนหลัง การทดลอง	ผลต่าง ของคะแนน	คะแนนก่อน การทดลอง	คะแนนหลัง การทดลอง	ผลต่าง ของคะแนน
1	122	148	26	152	166	14
2	143	176	33	150	161	11
3	171	185	14	140	151	11
4	148	173	25	125	128	3
5	146	163	17	127	138	11
6	131	175	44	157	167	10
7	115	122	7	157	162	5
8	157	168	11	143	163	20
9	122	153	31	178	191	13
10	162	184	22	132	145	13
11	127	139	12	144	163	19
12	142	157	15	181	185	4
13	134	140	6	133	141	8
14	124	162	38	138	137	-1
15	132	149	17	150	162	12
16	147	163	16	153	155	2
17	138	141	3	140	155	15
18	151	171	20	141	138	-3
19	151	176	25	155	163	8
20	124	163	39	146	153	7
21	136	144	8	168	167	-1
22	120	198	78	138	138	0
23	146	150	4	153	146	-7
24	139	156	17	163	167	4
25	130	174	44	146	158	12

ตาราง 18 (ต่อ)

คนที่	กลุ่มทดลอง			กลุ่มควบคุม		
	คะแนนก่อน การทดลอง	คะแนนหลัง การทดลอง	ผลต่าง ของคะแนน	คะแนนก่อน การทดลอง	คะแนนหลัง การทดลอง	ผลต่าง ของคะแนน
26	136	158	22	137	149	12
27	145	183	38	144	151	7
28	155	163	8	122	142	20
29	136	144	8	137	152	15
30	160	168	8	178	166	-12
31	158	166	8	161	160	-1
32	168	195	27	118	137	19
33	140	155	15	144	151	7
34	137	142	5	144	141	-3
35	164	172	8	169	171	2
36	143	157	14	146	163	17
37	145	161	16	147	161	14
38	132	145	13	150	156	6
39	119	158	39	112	132	20
40	147	167	20	181	183	2
41	141	147	6	140	149	9
42	137	170	33	168	180	12
43	130	155	25	166	168	2
44	142	152	10	124	135	11
45	155	179	24	162	164	2
46	143	168	25	155	169	14
47	146	171	25	131	140	9
48	145	165	20	117	120	3
49	157	172	15	177	196	19
50	132	173	41	145	152	7

ตาราง 19 แสดงคะแนนความฉลาดทางอารมณ์ของกลุ่มทดลอง ก่อนการทดลอง

คนที่	ดี			รวม	เก่ง			รวม	มีสุข			รวม	ผลรวม
	1.1	1.2	1.3		2.1	2.2	2.3		3.1	3.2	3.3		
1	13	16	15	44	16	13	10	39	8	16	15	39	122
2	12	17	20	49	16	13	18	47	9	18	20	47	143
3	20	16	19	55	23	17	19	59	14	21	22	57	171
4	19	18	20	57	16	16	14	46	11	19	15	45	148
5	17	15	19	51	18	13	19	50	9	19	17	45	146
6	13	13	17	43	17	13	18	48	9	16	15	40	131
7	15	17	16	48	10	8	14	32	7	13	15	35	115
8	24	16	21	61	18	12	14	44	10	23	19	52	157
9	13	17	14	44	10	14	11	35	11	17	15	43	122
10	18	16	20	54	20	16	18	54	14	22	18	54	162
11	17	14	17	48	13	12	13	38	8	19	14	41	127
12	17	21	21	59	17	11	11	39	9	18	17	44	142
13	17	19	21	57	14	11	12	37	8	15	17	40	134
14	13	16	17	46	16	13	11	40	7	17	14	38	124
15	16	20	19	55	12	14	14	40	7	13	17	37	132
16	17	22	17	56	15	14	16	45	8	17	21	46	147
17	15	16	14	45	17	15	15	47	9	19	18	46	138
18	19	18	20	57	17	16	17	50	11	17	16	44	151
19	14	15	17	46	20	15	19	54	11	20	20	51	151
20	15	16	18	49	13	15	16	44	8	14	9	31	124
21	18	18	17	53	15	12	15	42	10	14	17	41	136
22	15	19	16	50	12	16	11	39	8	12	11	31	120
23	20	19	19	58	17	13	15	45	11	19	13	43	146
24	15	19	18	52	15	14	14	43	10	13	21	44	139
25	14	19	17	50	16	13	15	44	7	17	12	36	130

ตาราง 19 (ต่อ)

คนที่	ดี			รวม	เก่ง			รวม	มีสุข			รวม	ผลรวม
	1.1	1.2	1.3		2.1	2.2	2.3		3.1	3.2	3.3		
26	16	13	13	42	20	14	15	49	12	15	18	45	136
27	18	20	21	59	18	14	16	48	10	16	12	38	145
28	16	19	18	53	15	15	19	49	10	22	21	53	155
29	20	17	18	55	14	10	13	37	11	19	14	44	136
30	16	19	23	58	17	19	18	54	12	20	16	48	160
31	21	19	16	56	23	18	12	53	13	20	16	49	158
32	16	18	19	53	19	19	18	56	16	20	23	59	168
33	15	19	14	48	15	16	15	46	10	17	19	46	140
34	16	14	17	47	16	13	17	46	10	17	17	44	137
35	18	22	19	59	21	14	19	54	13	20	18	51	164
36	15	16	17	48	16	16	18	50	10	16	19	45	143
37	15	15	20	50	12	16	16	44	12	19	20	51	145
38	16	17	16	49	13	14	17	44	10	19	17	39	132
39	10	17	15	42	11	13	14	38	10	17	12	39	119
40	16	18	18	52	18	18	14	50	8	18	19	45	147
41	16	18	22	56	16	12	19	47	9	15	14	38	141
42	15	16	18	49	16	19	14	49	12	17	10	39	137
43	11	17	20	48	14	14	16	44	10	15	13	38	130
44	15	18	18	51	19	14	16	49	11	19	12	42	142
45	15	20	18	53	19	18	16	53	9	22	18	49	155
46	16	20	19	55	17	14	16	47	6	18	17	41	143
47	17	15	21	53	16	14	17	47	11	22	13	46	146
48	16	24	16	56	20	20	21	61	12	10	6	28	145
49	17	18	20	55	19	16	16	51	11	22	18	51	157
50	15	17	18	50	17	11	14	42	8	14	18	40	132

ตาราง 20 แสดงคะแนนความฉลาดทางอารมณ์ของกลุ่มทดลอง หลังการทดลอง

คนที่	ดี			รวม	เก่ง			รวม	มีสุข			รวม	ผลรวม
	1.1	1.2	1.3		2.1	2.2	2.3		3.1	3.2	3.3		
1	19	17	18	54	17	16	16	49	11	19	15	45	148
2	20	21	20	61	20	21	22	63	11	19	22	52	176
3	20	20	21	61	23	18	23	64	13	23	24	60	185
4	22	20	21	63	23	17	17	57	12	19	22	53	173
5	18	18	21	57	19	15	21	55	12	24	15	51	163
6	17	20	20	57	22	16	22	60	14	22	22	58	175
7	13	18	17	48	12	11	16	39	9	11	15	35	122
8	19	17	19	55	19	18	19	56	13	23	21	57	168
9	16	17	18	51	20	21	15	56	10	20	16	46	153
10	23	19	20	62	22	19	23	64	15	22	21	58	184
11	18	17	18	53	18	12	13	43	8	17	18	43	139
12	18	23	23	64	19	14	16	49	9	18	17	44	157
13	18	16	17	51	19	16	14	49	7	16	17	40	140
14	17	20	20	57	20	20	17	57	10	20	18	48	162
15	19	18	22	59	12	17	15	44	8	16	22	46	149
16	19	23	19	61	16	16	17	49	9	23	21	53	163
17	15	16	17	48	16	16	17	49	10	17	17	44	141
18	19	18	20	57	20	20	20	60	13	20	21	54	171
19	22	21	20	63	20	21	19	60	14	19	20	53	176
20	18	23	21	62	18	16	18	52	12	20	17	49	163
21	17	18	18	53	15	16	17	48	11	19	13	43	144
22	24	24	24	72	22	20	22	64	15	23	24	62	198
23	17	19	20	56	18	14	17	49	9	19	17	45	150
24	17	21	20	58	17	16	16	49	13	16	20	49	156
25	20	22	22	64	20	17	19	56	13	22	19	54	174

ตาราง 20 (ต่อ)

คนที่	ดี			รวม	เก่ง			รวม	มีสุข			รวม	ผลรวม
	1.1	1.2	1.3		2.1	2.2	2.3		3.1	3.2	3.3		
26	14	15	19	48	21	16	18	55	15	19	21	55	158
27	20	20	24	64	21	23	20	64	13	24	18	55	183
28	20	20	17	57	18	15	20	53	10	21	22	53	163
29	19	16	18	53	16	18	15	49	10	17	15	42	144
30	17	20	22	59	18	19	19	56	14	21	18	53	168
31	13	19	20	52	23	15	19	57	16	22	19	57	166
32	18	24	24	66	24	21	24	69	16	22	22	60	195
33	15	18	16	49	18	20	18	56	11	20	19	50	155
34	16	16	17	49	17	18	16	51	9	17	16	42	142
35	20	20	21	61	20	15	19	54	14	23	20	57	172
36	17	16	19	52	16	13	20	49	13	21	22	56	157
37	18	15	50	53	18	15	21	54	12	22	20	54	161
38	17	18	19	54	14	16	19	49	9	14	19	42	145
39	18	20	21	59	18	18	17	53	12	17	17	46	158
40	23	19	24	66	17	21	16	54	12	19	16	47	167
41	14	18	21	53	18	15	17	50	10	17	17	44	147
42	18	16	22	56	19	17	19	55	15	23	21	59	170
43	18	17	21	56	18	17	17	52	11	18	18	47	155
44	18	18	18	54	17	16	16	49	10	20	19	49	152
45	19	19	22	60	23	20	20	63	14	21	21	56	179
46	19	23	21	63	19	18	17	54	11	20	20	51	147
47	18	20	14	52	23	16	23	62	14	22	21	57	171
48	23	20	20	63	20	20	21	61	15	13	13	41	165
49	21	20	20	61	21	16	19	56	14	23	18	55	172
50	17	18	22	57	21	18	21	60	13	21	22	56	173

ตาราง 21 แสดงคะแนนความฉลาดทางอารมณ์ของกลุ่มควบคุม ก่อนการทดลอง

คนที่	ดี			รวม	เก่ง			รวม	มีสุข			รวม	ผลรวม
	1.1	1.2	1.3		2.1	2.2	2.3		3.1	3.2	3.3		
1	18	16	17	51	18	16	18	52	12	19	18	49	152
2	12	18	16	46	19	18	18	55	12	19	18	49	150
3	18	18	18	54	16	11	15	42	9	18	17	44	140
4	14	16	18	48	12	12	14	38	9	18	12	39	125
5	15	14	15	44	17	10	14	41	8	15	19	42	127
6	16	21	19	56	20	16	17	53	12	19	17	48	157
7	20	20	18	58	16	15	16	47	11	19	22	52	157
8	14	18	17	49	19	12	14	45	12	18	19	49	143
9	21	19	19	59	23	16	23	62	12	23	22	57	178
10	17	15	19	51	14	17	15	46	8	13	14	35	132
11	12	18	20	50	14	12	14	40	11	22	21	54	144
12	21	21	20	62	23	19	20	62	15	23	19	57	181
13	15	17	18	50	17	13	14	44	10	16	13	39	133
14	14	15	18	47	19	16	14	49	10	17	15	42	138
15	17	17	18	52	18	18	18	54	11	14	19	44	150
16	15	18	20	53	17	17	18	52	12	18	18	48	153
17	12	14	14	40	17	16	18	51	10	19	20	49	140
18	13	18	17	48	19	13	16	48	9	20	16	45	141
19	21	16	19	56	18	18	15	51	14	19	15	48	155
20	13	13	18	44	20	14	18	52	12	22	16	50	146
21	16	20	21	57	21	17	20	58	13	21	19	53	168
22	11	18	18	47	14	16	16	46	11	18	16	45	138
23	15	17	18	50	17	18	20	55	12	20	16	48	153
24	16	19	20	55	21	16	16	53	14	23	18	55	163
25	15	16	20	51	18	17	18	53	10	18	14	42	146

ตาราง 22 แสดงคะแนนความฉลาดทางอารมณ์ของกลุ่มควบคุม หลังการทดลอง

คนที่	ดี			รวม	เก่ง			รวม	มีสุข			รวม	ผลรวม
	1.1	1.2	1.3		2.1	2.2	2.3		3.1	3.2	3.3		
1	18	18	21	57	20	18	19	57	12	20	20	52	166
2	18	20	19	57	17	14	20	51	13	18	22	53	161
3	17	17	19	53	16	18	16	50	11	18	19	48	151
4	15	18	14	47	17	14	14	45	9	13	14	36	128
5	15	19	19	53	17	12	15	44	6	14	21	41	138
6	19	20	19	58	19	18	20	57	10	23	19	52	167
7	16	18	21	55	17	15	19	51	10	22	24	56	162
8	18	18	21	57	21	15	18	54	14	19	19	52	163
9	23	21	22	66	23	17	22	62	15	24	24	63	191
10	17	16	19	52	16	15	12	43	12	19	19	50	145
11	16	21	23	60	20	12	17	49	13	23	18	54	163
12	20	22	21	63	24	18	21	63	15	23	21	59	185
13	13	18	18	49	17	17	15	49	10	17	16	43	141
14	16	16	16	48	15	17	12	44	11	17	17	45	137
15	15	19	17	51	17	18	21	56	13	22	20	55	162
16	19	18	19	56	17	16	18	51	12	18	18	48	155
17	15	15	16	46	19	17	19	55	11	21	22	54	155
18	16	17	15	48	16	17	16	49	9	16	16	41	138
19	18	17	20	55	21	16	19	56	14	21	17	52	163
20	17	18	19	54	20	15	15	50	13	21	15	49	153
21	18	15	21	54	20	20	20	60	12	18	23	53	167
22	17	15	18	50	15	15	15	45	11	17	15	43	138
23	18	18	18	54	19	16	18	53	9	16	14	39	146
24	19	19	21	59	20	18	16	54	12	22	20	54	167
25	14	20	21	55	21	16	17	54	14	18	17	49	158

ตาราง 22 (ต่อ)

คนที่	ดี			รวม	เก่ง			รวม	มีสุข			รวม	ผลรวม
	1.1	1.2	1.3		2.1	2.2	2.3		3.1	3.2	3.3		
26	19	17	16	52	23	19	15	57	9	17	14	40	149
27	16	16	16	48	20	15	20	55	13	20	15	48	151
28	16	18	19	53	14	15	16	45	9	18	17	44	142
29	16	19	19	54	21	17	15	53	10	17	18	45	152
30	18	20	21	59	22	10	19	51	12	24	20	56	166
31	17	18	19	54	17	19	19	55	11	21	19	51	160
32	15	17	16	48	15	16	16	47	11	17	14	42	137
33	16	18	16	50	17	14	17	48	10	22	21	53	151
34	18	18	20	56	17	12	14	43	9	16	17	42	141
35	21	20	21	62	21	16	19	56	14	19	20	53	171
36	15	19	23	57	17	21	18	56	11	19	20	50	163
37	15	18	21	54	24	24	14	62	6	18	21	45	161
38	15	19	20	54	16	17	19	52	11	19	20	50	156
39	15	18	18	51	13	15	15	43	9	13	16	38	132
40	21	24	22	67	23	17	21	61	14	19	22	55	183
41	17	16	18	51	16	17	18	51	13	18	16	47	149
42	19	23	23	65	20	17	20	57	15	22	21	58	180
43	20	18	19	57	22	18	22	62	15	18	16	49	168
44	19	15	16	50	15	18	17	50	7	15	13	35	135
45	21	16	17	54	20	18	19	57	13	21	19	53	164
46	16	19	22	57	16	18	19	53	13	23	23	59	169
47	16	18	15	49	12	15	17	44	9	20	18	47	140
48	16	13	13	42	16	14	12	42	8	12	16	36	120
49	22	22	22	66	24	21	21	66	16	24	24	64	196
50	19	18	20	57	16	15	15	46	10	20	19	49	152

ภาคผนวก ค
การวิเคราะห์ข้อมูล

1. แสดงค่าความยากง่าย (p) ค่าอำนาจจำแนก (r)
ของแบบทดสอบความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ
2. การหาค่าความเชื่อมั่นในการอ่านภาษาอังกฤษ
3. การทดสอบสมมติฐาน

ตาราง 23 แสดงค่าความยากง่าย (p) ค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบทดสอบความเข้าใจ
ในการอ่านภาษาอังกฤษ

ข้อ	PH	PL	P	R	Δ	ข้อ	PH	PL	p	r	Δ
1	.87	.30	.57	.52	12.3	21	.96	.52	.78	.59	10.0
2	.85	.63	.75	.25	10.4	22	.82	.48	.66	.37	11.4
3	.89	.41	.67	.53	11.2	23	.89	.56	.74	.41	10.4
4	.93	.59	.78	.47	9.9	24	.59	.37	.48	.22	13.2
5	1.00	.48	.80	.70	9.6	25	.85	.44	.66	.45	11.4
6	.96	.48	.76	.62	10.2	26	.93	.30	.65	.66	11.5
7	.85	.22	.54	.62	12.6	27	.63	.30	.46	.34	13.4
8	.48	.37	.42	.11	13.8	28	.85	.56	.71	.34	10.7
9	.81	.44	.63	.40	11.6	29	.78	.33	.56	.46	12.4
10	.74	.19	.46	.55	13.4	30	.82	.44	.64	.41	11.6
11	.74	.37	.56	.38	12.4	31	.70	.22	.46	.48	13.5
12	.78	.52	.65	.29	11.4	32	.67	.15	.40	.53	14.0
13	.89	.63	.77	.35	10.0	33	.85	.30	.59	.56	12.1
14	.93	.56	.77	.49	10.1	34	.67	.37	.52	.30	12.8
15	.85	.67	.76	.24	10.1	35	.70	.30	.50	.40	13.0
16	.82	.52	.68	.34	11.2	36	.74	.19	.46	.55	13.4
17	.37	.07	.20	.43	16.3	37	.93	.33	.66	.65	3.0
18	.93	.37	.68	.62	11.1	38	.78	.33	.56	.46	12.4
19	.70	.37	.54	.34	12.6	39	.93	.52	.75	.52	10.3
20	.93	.33	.66	.65	3.0	40	.78	.41	.60	.39	12.0

ค่าความเชื่อมั่น $r_{tt} = .85$

การหาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ

หาค่าความแปรปรวน (ล้วน สายยศ และ อังคณา สายยศ. 2543 : 307) ดังนี้

$$S^2 = \frac{N\sum X^2 - (\sum X)^2}{N(N-1)}$$

$$\sum X = 2393 \quad \sum X^2 = 62207 \quad N = 100$$

แทนค่าในสูตร

$$\begin{aligned} S^2 &= \frac{100 \times 62207 - (2393)^2}{100(100-1)} \\ &= \frac{6220700 - 5726449}{9900} = \frac{494251}{9900} \\ &= 49.92 \end{aligned}$$

หาค่าความเชื่อมั่น โดยใช้สูตร K-R 20 (พวงรัตน์ ทวีรัตน์. 2540 : 123)

$$r_{tt} = \frac{n}{n-1} \left\{ 1 - \frac{\sum pq}{S_1^2} \right\}$$

$$n = 40 \quad \sum pq = 9.06 \quad S_1^2 = 49.92$$

แทนค่าในสูตร

$$\begin{aligned} r_{tt} &= \frac{40}{40-1} \left\{ 1 - \frac{9.06}{49.92} \right\} \\ &= \frac{40}{39} (1 - 0.18) = 1.03 \times 0.82 \\ &= 0.8446 \end{aligned}$$

$$\text{ดังนั้นค่าความเชื่อมั่น} = \mathbf{0.85}$$

การทดสอบสมมติฐานที่ 1

ความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 กับการสอนแบบเดิมแตกต่างกัน

สถิติที่ใช้ทดสอบสมมติฐาน คือ t - test for independent samples (พวงรัตน์ ทวีรัตน์. 2540 : 162 - 164)

$$t = \frac{\bar{X}_1 - \bar{X}_2}{\sqrt{\left\{ \frac{(n_1 - 1)S_1^2 + (n_2 - 1)S_2^2}{n_1 + n_2 - 2} \right\} \left\{ \frac{1}{n_1} + \frac{1}{n_2} \right\}}}$$

$$df = n_1 + n_2 - 2$$

แทนค่าในสูตร

กลุ่มทดลอง	$\bar{X}_1 = 27.74$	$S_1^2 = 34.93$	
กลุ่มควบคุม	$\bar{X}_2 = 23.04$	$S_2^2 = 46.08$	$df = 98$

$$\begin{aligned} t &= \frac{27.74 - 23.04}{\sqrt{\left\{ \frac{(50 - 1)34.93 + (50 - 1)46.08}{50 + 50 - 2} \right\} \left\{ \frac{1}{50} + \frac{1}{50} \right\}}} \\ &= \frac{4.70}{\sqrt{\left\{ \frac{1711.57 + 2257.92}{98} \right\} \left\{ \frac{2}{50} \right\}}} \\ &= \frac{4.70}{\sqrt{\frac{3969.49}{98} \times 0.04}} \\ &= \frac{4.70}{\sqrt{40.51 \times 0.04}} = \frac{4.70}{\sqrt{1.62}} \\ &= \frac{4.70}{1.2728} \\ &= 3.6926 \end{aligned}$$

$$t \text{ คำนวณ} = 3.693 \quad t \text{ ตาราง} = 2.617 \quad \text{ที่ } \alpha = .01$$

การทดสอบสมมติฐานที่ 2

ความฉลาดทางอารมณ์ของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา
รูปแบบที่ 2 กับการสอนแบบเดิมแตกต่างกัน

สถิติที่ใช้ทดสอบสมมติฐาน คือ t - test for independent samples (พวงรัตน์ ทวีรัตน์.
2540 : 162 - 164)

$$t = \frac{\bar{X}_1 - \bar{X}_2}{\sqrt{\left\{ \frac{(n_1 - 1)S_1^2 + (n_2 - 1)S_2^2}{n_1 + n_2 - 2} \right\} \left\{ \frac{1}{n_1} + \frac{1}{n_2} \right\}}}$$

$$df = n_1 + n_2 - 2$$

แทนค่าในสูตร

กลุ่มทดลอง	$\bar{X}_1 = 162.32$	$S_1^2 = 228.18$	
กลุ่มควบคุม	$\bar{X}_2 = 155.76$	$S_2^2 = 257.17$	$df = 98$

$$\begin{aligned}
 t &= \frac{162.32 - 155.76}{\sqrt{\left\{ \frac{(50 - 1)228.18 + (50 - 1)257.17}{50 + 50 - 2} \right\} \left\{ \frac{1}{50} + \frac{1}{50} \right\}}} \\
 &= \frac{6.56}{\sqrt{\left\{ \frac{11180.82 + 12601.33}{98} \right\} \left\{ \frac{2}{50} \right\}}} \\
 &= \frac{6.56}{\sqrt{\frac{23782.15}{98} \times 0.04}} \\
 &= \frac{6.56}{\sqrt{242.675 \times 0.04}} = \frac{6.56}{\sqrt{9.707}} \\
 &= \frac{6.56}{3.1156} \\
 &= 2.1055
 \end{aligned}$$

$$t \text{ จำนวน} = 2.106 \quad t \text{ ตาราง} = 2.617 \quad \text{ที่ } \alpha = .05$$

การทดสอบสมมติฐานที่ 3

ความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 ก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกัน

สถิติที่ใช้ทดสอบสมมติฐาน คือ t - test for dependent samples (พวงรัตน์ ทวีรัตน์. 2540 : 165 - 167) จากสูตร

$$t = \frac{\Sigma D}{\sqrt{\frac{n\Sigma D^2 - (\Sigma D)^2}{n-1}}}$$

$$df = n - 1$$

แทนค่าในสูตร

$$\Sigma D = 242 \quad \Sigma D^2 = 1910 \quad df = 49$$

$$t = \frac{242}{\sqrt{\frac{50 \times 1910 - (242)^2}{50 - 1}}}$$

$$= \frac{242}{\sqrt{\frac{95500 - 58564}{49}}}$$

$$= \frac{242}{\sqrt{\frac{36936}{49}}}$$

$$= \frac{242}{\sqrt{753.80}} = \frac{242}{27.45}$$

$$= 8.814$$

$$t \text{ คำนวณ} = 8.814 \quad t \text{ ตาราง} = 2.704 \quad \text{ที่ } \alpha = .01$$

การทดสอบสมมติฐานที่ 4

ความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบเดิม ก่อนและ
หลังการทดลองแตกต่างกัน

สถิติที่ใช้ทดสอบสมมติฐาน คือ t-test for dependent samples (พวงรัตน์ ทวีรัตน์. 2540 :
165 - 167) จากสูตร

$$t = \frac{\Sigma D}{\sqrt{\frac{n\Sigma D^2 - (\Sigma D)^2}{n-1}}}$$

$$df = n - 1$$

แทนค่าในสูตร

$$\Sigma D = 124 \quad \Sigma D^2 = 950 \quad df = 49$$

$$t = \frac{124}{\sqrt{\frac{50 \times 950 - (124)^2}{50 - 1}}}$$

$$= \frac{124}{\sqrt{\frac{47500 - 15376}{49}}}$$

$$= \frac{124}{\sqrt{\frac{32124}{49}}}$$

$$= \frac{124}{\sqrt{655.59}} = \frac{124}{25.61}$$

$$= 4.843$$

$$t = 4.843 \quad t \text{ ตาราง} = 2.704 \quad \text{ที่ } \alpha = .01$$

การทดสอบสมมติฐานที่ 5

ความฉลาดทางอารมณ์ของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา
รูปแบบที่ 2 ก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกัน

สถิติที่ใช้ทดสอบสมมติฐาน คือ t - test for dependent samples (พวงรัตน์ ทวีรัตน์.
2540 : 165 - 167) จากสูตร

$$t = \frac{\Sigma D}{\sqrt{\frac{n\Sigma D^2 - (\Sigma D)^2}{n-1}}}$$

$$df = n - 1$$

แทนค่าในสูตร

$$\Sigma D = 1045 \quad \Sigma D^2 = 31515 \quad df = 49$$

$$\begin{aligned} t &= \frac{1045}{\sqrt{\frac{50 \times 31515 - (1045)^2}{50 - 1}}} \\ &= \frac{1045}{\sqrt{\frac{1575750 - 1092025}{49}}} \\ &= \frac{1045}{\sqrt{\frac{483725}{49}}} \\ &= \frac{1045}{\sqrt{9871.93877}} = \frac{1045}{99.3576} \\ &= 10.51756 \end{aligned}$$

$$t = 10.518 \quad t \text{ ตาราง} = 2.704 \quad \text{ที่ } \alpha = .01$$

การทดสอบสมมติฐานที่ 6

ความฉลาดทางอารมณ์ของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบเดิม ก่อนและหลัง
การทดลองแตกต่างกัน

สถิติที่ใช้ทดสอบสมมติฐาน คือ t - test for dependent samples (พวงรัตน์ ทวีรัตน์.
2540 : 165 - 167) จากสูตร

$$t = \frac{\Sigma D}{\sqrt{\frac{n\Sigma D^2 - (\Sigma D)^2}{n-1}}}$$

$$df = n - 1$$

แทนค่าในสูตร

$$\Sigma D = 403 \quad \Sigma D^2 = 5939 \quad df = 49$$

$$\begin{aligned} t &= \frac{403}{\sqrt{\frac{50 \times 5939 - (403)^2}{50 - 1}}} \\ &= \frac{403}{\sqrt{\frac{296950 - 162409}{49}}} \\ &= \frac{403}{\sqrt{\frac{134541}{49}}} \\ &= \frac{403}{\sqrt{2745.14}} = \frac{403}{52.40} \\ &= 7.691 \end{aligned}$$

$$t = 7.691 \quad t \text{ ตาราง} = 2.704 \quad \text{ที่ } \alpha = .01$$

ภาคผนวก ง
รายนามผู้ทรงคุณวุฒิ

รายนามผู้ทรงคุณวุฒิ

1. รองศาสตราจารย์ ดร. เสาวลักษณ์ รัตนวิษฐ์
 - รองศาสตราจารย์ ประจำภาควิชาหลักสูตรและการสอน
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
 - หัวหน้าศูนย์วิจัยและพัฒนาการสอนภาษา
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
 - Assistant Zone 6 (Asia) Coordinator, Literacy & Numeracy
Task Force, Rotary International.
2. รองศาสตราจารย์ อัจฉรา สุขารมณ์
 - รองผู้อำนวยการฝ่ายกิจการพิเศษ
ภาควิชาสถาบันพฤติกรรมศาสตร์
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
3. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. บังอร พานทอง
 - หัวหน้าภาควิชาหลักสูตรและการสอน
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
4. อาจารย์อรรวรรณ สัมมาพันธ์
 - ประธานกรรมการบริหารหลักสูตรภาควิชาหลักสูตรและการสอน
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
5. Mr. Pascal Germino
 - สถาบันสอนภาษา Elite Training Institute
6. Mr. Stuart Thomason
 - โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ฝ่ายมัธยม
7. Mr. Alex J.E. Paton
 - โรงเรียนอัสสัมชัญ บางรัก กรุงเทพมหานคร
8. Mr. Richard Bawates
 - โรงเรียนอัสสัมชัญ บางรัก กรุงเทพมหานคร

ประวัติย่อผู้วิจัย

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ ชื่อสกุล	นางเพ็ญลักษณ์ เทศขยัน
วันเดือนปีเกิด	20 กุมภาพันธ์ 2501
สถานที่เกิด	อำเภอบางคนที จังหวัดสมุทรสงคราม
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	4 / 6 หมู่ 5 ซอยชื่นวัฒนา ถนนชัยพฤกษ์ แขวงตลิ่งชัน เขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร 10170
ตำแหน่งหน้าที่การงานในปัจจุบัน	ครูสอนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	โรงเรียนอัสสัมชัญ บางรัก กรุงเทพมหานคร 10500
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2516	ประโยคมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนศิริรักษ์วิทยา เขตธนบุรี กรุงเทพมหานคร
พ.ศ. 2523	ครุศาสตรบัณฑิต (ค.บ.) วิทยาลัยครูธนบุรี วิชาเอกภาษาอังกฤษ โทคหกรรมศาสตร์
พ.ศ. 2545	การศึกษามหาบัณฑิต (กศ.ม.) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ วิชาเอกการมัธยมศึกษา (การสอนภาษาอังกฤษ)